ÖZGÜRLÜK

HAFTALIK SİYASİ GAZETE 20 TL 23 Haziran 1980 4

İZMİR'DE ON İKİ HAZİRAN'DA ÖĞRENCİLERİN ÜZERİNE YAYLIM ATEŞİ AÇILDI: 6 KİŞİ KATLEDİLDİ

KATLİAMLARIN HESABI SORULMAYACAK MI?

1 Mayıs 1977 Taksim, Tarsus, Maraş... bir dizi katliamı gerçekleştirenler İzmir'de de 6 öğrenciyi katletti

12 Haziran akşamı İzmir'de İnciraltı'nda ÜSS için "moral gecesi" düzenleyen öğrencilerin üzerine yaylım ateşi açıldı. 6 öğrenci katledildi, birçok insan yaralandı

"İlgililer" ve "yetkililer" olayı örtbas etmek, suçu sadece birkaç gözü dönmüş, katilin üzerine atmak, kamuoyunu yatıştırmak, "suç"a toplantı düzenleyen öğrencilerin neden olduğunu "ispat etmek" için birbirleriyle yarışa girdiler.

Fakat herkes katliamın kimin işlediğini, hangi amaca hizmet ettiğini çok iyi biliyor. 1 Mayıs 1977 katliamını, Tarsus katliamını kimler, hangi güçler işlemişse, yüzlerce devrimci ve emekçiyi kimler katletmişse, İzmir'de 6 öğrenciyi de onlar kurşuna dizmiştir.

6 öğrenciyi kurşuna dizenlerden hesap sorulmayacak mı?

Katliamların hesabı sorulmayacak mı?

(Yazısı 4—5. sayfalarda)

Eren davası salı günü Askeri Yargıtay'da

ULUSLARARASI DAYANIŞMA GÜÇLENİYOR

- Duruşmaya Uluslararası Hukukçular Birliği'nden bir heyet katılacak
- Güney Amerika'dan Japonya'ya kadar birçok ülkede Eren'in idamını engellemek amacıyla çalışmalar yapılıyor. Birçok ülkeden TBMM Başkanlığına protesto mektupları gönderiliyor.

Erdal Eren'e ilgili dava dosyası 24 Haziran Salı günü Askeri Yargıtay'da ele alınacaktır. Sonucun bir hafta içinde açıklanacağı beklenmektedir.

Bu arada Eren'in idamını engellemek amacıyla yürütülen kampanya güçlenerek sürmektedir. Güney Amerika'dan Japonya'ya kadar birçok ülkede devrimci yayın organları Eren'in idam edilmek istendiğini kamuoylarına duyurmuşlar ve buna karşı halkı mücadeleye çağırmışlardır. Birçok ülkede çeşitli kuruluşlar Türk elçiliklerine heyetler göndermekte veya mektupla Eren'e verilen idam cezası protesto edilmektedir. Avrupa ülkelerinden, özellikle de Almanya'dan çok sayıda milletvekili, yazar, sanatçı ve bilim adamı TBMM Başkanlığına gönderdikleri mektuplarla Ankara Sıkıyönetim Mahkemesinin kararının Yargıtay'da onanması halinde cezanın infal edilmemesini istemişlerdir.

DEVRİMCİ, ANTİ-FAŞİST GRUPLAR ARASINDAKİ

ÇATIŞMALAR SON BULMALIDIR

Gazetemize ulaşan haberlerden, özellikle son günlerde Ankara'da Dev-Yol ve Kurtuluş olarak bilinen gruplar arasında çatışmaların olduğu anlaşılmaktadır.

Son bir hafta içinde Ankara'da Hacettepe Üniversitesi ile Siyasal Bilgiler Fakültesinde ve Emek, Dışkapı, Maltepe, Cebeci ve Mamak gibi semtlerde Dev-Yol ile Kurtuluş grupları arasında yoğunlaşan bu çatışmalar yer yer öldürme olaylarına kadar varmaktadır. Son olaylarda iki kişinin öldüğü bildirilmektedir.

Ankaralı devrimciler çatışmaların ismi geçen grupların —özellikle Dev-Yol'un— birbirlerine karşı 'siyaset yasağı' uygulamalarından ve birbirleri aleyhine güçlenme çabalarından kaynaklandığını tespit etmektedirler. Bu da devrimci ve anti-faşist güçler arasına yeni setler çekmekte, birlik isteklerini zayıflatmakta ve faşizmin ekmeğine yağ sürmektedir. Bugüne kadar da ortaya çıkan bu tip olayların gösterdiği gibi; devrimci, anti-faşist güçler arasındaki çatışmalar, kitleleri devrimcilerden uzaklaştırmakta, faşizmin saldırılarına zemin hazırlamakta, revizyonizmin ve reformizmin işini, demagojisini kolaylaştırmaktadır.

Bütün halkın, işçilerin, emekçilerin, devrimci ve yurtseverlerin isteği, Dev-Yol ve Kurtuluş grupları arasındaki bu tip kavga ve çatışmaların son bulmasıdır. Sorunların ikna ve görüşmeler yoluyla çözümlenmesidir. Daha da önemlisi, bu tip olaylara zemin hazırlayan tutumların (siyaset yasakçılığı vb.) gözden geçirilerek düzeltilmesidir. Devrimin ve halkın çıkarları bunu gerektirir.

Tahsin Saraç Arnavutluk'u anlatıyor

"Halk, Parti, önder Enver Hoca, gerçekten birbirleriyle kaynaşmış, birbirleriyle iç içe geçmiş, bir kuşatmayı birlikte yarıyorlar. Hepsi iç içe, yeni bir dünya yaratmak için..."

Yazısı 11. sayfada

Paris Komünü'nün barikatlarında doğan ezgi:

ENTERNASYONAL

Yüzyılı aşkın süredir bütün dünya proleterlerinin dilinde

Uyan artık uykundan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan
Bu ölüm dirim kavgası

Yazısı 14. sayfada

Disk Kongresine Doğru-2

Sendikal demokrasi ve sınıf sendikacılığı

Yazısı 7. sayfada

Haziran'ın ilk yarısında 124 emekçi ve devrimci katledildi:

Faşist terör yoğunlaşıp yaygınlaşırken, faşist cinayet mangalarının katlettiği devrimci ve emekçilerin sayısı da giderek yükseliyor. Mayıs ayında 275 kişi siyasi nedenlerle öldürülürken bu sayı Haziran ayında daha da artış gösterdi. Bir yandan MHP'li cinayet çetelerinin, diğer yandan polis ve jandarma birliklerinin saldırıları sonucu ölen ve yaralanan devrimci ve anti-faşist emekçilerin imhasında yeni yöntemler geliştirildi. Toplu kurşuna dizmeler Haziran ayında da devam etti. Haziran ayının ilk 15 günü içinde öldürülenlerin sayısı 164'ü buldu. Saldırıların aynı hızla sürdüğü kabul edilse bile bu sayı Haziran sonunda iki katına çıkacaktır.

Haziran ayında öldürülenlerin üçte ikisinden fazlası devrimci ve emekçilerdir. Öldürülen 164 kişiden 70'i çeşitli devrimci gruplara mensup kişi olmak üzere toplam 124'ü anti-faşist emekçi ve devrimcidir.

MHP'li faşist çetelerin saldırıları sonucu yüzlerce kişi de yaralandı. En son olarak Nevşehir CHP İl Başkanı'nın öldürülmesi üzerine Nevşehir'de düzenlenen cenaze töreni faşist mangalar tarafından basıldı. Kitleyi yaylım ateşine tutan MHP'li faşistler aralarında CHP'li milletvekillerinin de bulunduğu onlarca kişiyi yaraladılar. Bu durum faşist cinayet mangalarının resmi devlet güçlerinin desteğinde saldırılarını daha da yoğunlaştıracaklarının bir işareti oldu.

Yorum

CHP Nevşehir İl Başkanı'nın öldürülmesi üzerine CHP'liler tarafından Nevşehir'de düzenlenen cenaze töreninin MHP'li faşistler tarafından basılması ve törene katılanların üzerine otomatik silahlarla ateş açılmasından sonra CHP Genel Başkanı Ecevit, kitlelerin tepkisini yumuşatmak ve faşist saldırganlık karşısında kitlelerin boyun eğmesini sağlamak için teslimiyet çağrılarını yineledi. Ecevit sürekli olarak kitleleri "tahriklere kapılmamaya, adalete sığınmaya" çağırmaktadır. O, faşist çetelerin saldırıları karşısında "devlet nerede?", "devleti göreve çağırıyorum" demektedir.

Ecevit, İzmir'de 6 genç devrimcinin sıkıyönetim birlikleri tarafından hiçbir uyarıda bulunmadan M-1 makinalı tüfekleriyle sırtlarından kurşunlanarak katledildiği, Türkçe bilmeyen turistlerin, genç kızların, minübüs şoförlerinin polis ve jandarma tarafından kurşunlanarak öldürüldüğü günlerde bu çağrıları yinelemekte ve "adalete sığınmak" gerektiğini propaganda etmektedir.

Ecevit, "ya tam susturacağız, ya kan kusturacağız" diyen MHP'li faşist cinayet mangalarının ev basarak, belediye otobüslerini ve minübüsleri tarayarak, çocuk, ihtiyar ayırt etmeden insanları kurşunladığı, MHP'nin yan örgütlerinden ŞİT isimli cinayet çetesi mensuplarınca insanların işkence edilip öldürüldükten sonra çuvallara doldurularak yollara bırakıldığı, gözaltına alınan devrimcilerin bir veya birkaç gün sonrasında ölüsünün ailelerine teslim edildiği bir ortamda emekçi kitlelere bu türden teslimiyet çağrıları yapmaktadır. Ecevit'in çağrıları, binlerce kişinin ve "demokrasinin vazgeçilmez unsuru olan siyasi partiler"den CHP'ye mensup onlarca milletvekilinin katıldığı bir cenaze töreninin, polisin gözü önünde MHP'li faşistler tarafından kurşun yağmuruna tutulduğu bir günde yineleniyor.

İnsaf be bay Ecevit insaf!

Sen bu ülkenin işçi ve emekçilerini hiçbir şeyden anlamaz "sürü" mü zannediyorsun. Senin "göreve çağırdığın" AP hükümetinin İçişleri Bakanı ve dün ona vekillik yapan devlet bakanı, MHP'li çeteleri sürekli olarak yeni cinayetler için teşvik etmiyor mu? Daha dün Orhan Eren, "normal" olmayan CHP'lilerin öldürülebileceğini söylemedi mi?

Ülkenin işçileri, emekçileri ve devrimcileri, faşizme karşı mücadele edilmeden, faşist saldırganlığın durdurulamayacağını bizzat günlük yaşamlarından kavramaktadır. Bunu CHP'ye oy veren, CHP tabanında yer alan yüzbinlerce emekçi de görmektedir.

Ve senin teslimiyet çağrıların, aldatıcı sözlerin giderek etkisini yitiriyor bay Ecevit. Kitleler artık seni daha iyi tanıyor.

Haziran komedyası: Hükümet üyelerinden seçmeler

Maliye Bakanı İsmet Sezgin "TL'nin devalüe edilmesi için hiçbir ekonomik neden yoktur." (Basından — 5 Haziran)

Başbakan Demirel "Devalüasyon var diyen karnından konuşuyor."
6 Haziran — Son Havadis

Bakanlar Kurulu TL'nin % 5,8 — % 9,6 oranında devalüe edildiğini açıkladı.
10 Haziran — Gazeteler

Tekel Bakanı Ahmet İhsan Birincioğlu "içki ve sigaraya zam yok" dedi.
Basından

Tekel maddelerine % 25-40 oranında zam yapıldı.
(11 Haziran — Gazeteler)

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Esat Kıratlıoğlu "Akaryakıta zam sözkonusu değildir" dedi.
(11 Haziran)

Bakanlar Kurulu zam oranını açıklamak üzere akaryakıt satışlarını durdurdu.
(12 Haziran)

Maliye Bakanı İsmet Sezgin kendisine yöneltilen bir soruyu cevaplandırırken; "vatandaş caddede, sokakta nerede beni görse yolumu kesip zamların azlığından yakınıyor" dedi.
(Gazeteler)

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Esat Kıratlıoğlu, çeşitli ülkelerle Enerji Bakanlığına bağlı kamu kuruluşları arasında komisyonculuk yapan PET şirketiyle ortak olduğunu kabul ederken "ortak olabilirim ben, ortak olmama mani bir hal yok ki. Ortak olsam ne olacak" dedi.
10 Haziran — Cumhuriyet

İçişleri Bakan Vekili Orhan Eren "çoğu kişi nezarette kendi kendine sağını solunu sigara ile yakmaktadır" dedi.
(Gazeteler)

Orhan Eren işkencelerin yaygın hale geldiğini söyleyen bir gazeteciye "ben duymadım. Bugüne kadar bana işkence olayı ile ilgili bilgi intikal etmedi" dedi.
8 Haziran — Gazeteler

Turizm Bakanı Barlas Küntay, "Türkiye'de idam sehpaları kurulursa, komünistleri asmak için kurulacaktır" dedi.
9 Haziran—Günaydın

Hapishanelerdeki baskı ve zulüm daha da artırılacak

Bursa, Balıkesir, Bandırma cezaevlerini gezen Adalet Bakanı Ömer Ucuzal "hücre cezaları uygulamalarının yoğunlaştırılacağını, 'uslanmayan' mahkumların belli cezaevlerinde toplanacağını" açıkladı. Cezaevlerindeki yaşam koşullarının alabildiğine kötü olduğu, baskı ve zulmün yoğun olduğu, hatta tutuklu bulunan kişilerin cezaevlerinden alınarak veya cezaevlerinde bizzat işkenceye tutulduğu bilinen ve basına yansıyan gerçekler. Ancak AP hükümeti ve onun Adalet Bakanının bunları yeterli görmediği anlaşılıyor. Hücre uygulamalarının nasıl insanlık dışı bir davranış olduğu ve diğer uygulamalar göz önünde bulundurulursa "uslanmayan mahkumların toplanacağı" gibi cezaevlerinin nasıl koşullar taşıyacağını tahmin etmek güç olmasa gerek.

Ayrıca daha önce 11 cezaevi açarak "hizmete sokacaklarını" açıklayan hükümet, bununla yetinmemiş olacak ki, "yeni hizmetler uğruna" Ankara Eğitim Enstitüsü binasının bir kısmını kadın mahkumlar için "tesis" etmiş bulunuyor.

Tariş Üzüm İşletmesindeki grev sürüyor

Tariş Üzüm İşletmelerinde 1200 işçinin 3 Mayıs'ta başlattıkları grev halen sürmektedir. İki aya yakın bir süredir devam etmekte olan grev sırasında DİSK'e bağlı Gıda—İş Sendikası işçilere grev yardımı ödememiştir. Ocak ayında başlayan toplusözleşme görüşmelerinin işveren tarafından sürüncemede bırakılması üzerine başlayan grev uygulaması, işçilerin, özellikle de DSM'li işçilerin talepleriyle gerçekleşmiştir. Sendika başlangıçtan beri greve karşı çıkmış ve Mayıs ayı başında İzmir Şubesine gönderdiği direktifte grevin önlenmesini, aksi halde sendikanın grev yardımı yapmayacağını açıklamıştı. İGD'liler de grev kararına karşı çıkmışlardır.

İşçiler grev yardımı almadıkları halde mücadeleyi büyük bir kararlılıkla sürdürmektedirler.

Ankara Tekel Bira Fabrikasında faşist baskılar yoğunlaşıyor

14 Ocak direnişinden ve DSM'nin kurulmasından sonra faşist müdür Eyüp Özyurt önderliğinde, işçiler üzerinde baskılar yoğunlaştırılmaya başlandı. Direnişten sonra 23 işçi gözaltına alınarak işkence yapılmıştı. Ayrıca 150'yi aşkın devrimci işçinin yerleri değiştirilerek, fabrika içinde kısımdan kısıma dolaşmak ve işçilerin kendi aralarında konuşmaları yasaklanmıştı.

Bugünlerde yaşlı işçiler emekli olmaya zorlanmakta ve yerlerine "geçici" işçi adı altında Yozgat ve Bor'dan getirilen faşist katiller yerleştirilmektedir.

Ankara'da genç işçiler 15-16 Haziran'ı kutladılar

Ankara'da genç işçilerin 15—16 Haziran olaylarını kutlamak için ayın 16'sında Keresteciler Sitesinde 40, Siteler'de de 80 kişinin katıldığı iki ayrı gösteri düzenledikleri öğrenilmiştir. Gösterilerde "Yaşasın 15—16 Haziran Şanlı İşçi Direnişi" pankartının taşındığı, "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganının atıldığı bildirilmiştir.

Kızılay'da giyim işçileri, Sanayi'de Mobilyacılar Çarşısı işçileri sloganlar atarak ve konuşmalar yaparak 15—16 Haziran'ı kutlamışlardır.

Klinger işçileri direnerek haklarını aldılar

İstanbul Topselvi'de kurulu Klinger Fabrikası işçileri direnerek patrona ek sözleşme yaptırdılar. Mart 1979'da imzalanan sözleşmeye göre işçiler birinci yıl için 25, ikinci yıl için 25 lira zam almışlardı. Bu sözleşme taslağının hazırlanmasında Maden-İş yöneticileri işçilerin hiçbir talebini göz önüne almamışlardı. Son bir yıl içinde artan hayat pahalılığı karşısında işçilerin ek protokol yapma isteği patron tarafından kabul edilmeyince işçiler üretimi % 40 oranında düşürerek direnişe geçtiler. İşçilerin kararlılığı karşısında patron ilk altı ay için 2000, ikinci altı ay için 2500 lira zam yapmayı ve 12 bin lira olan yakacak parasını 18.500 liraya çıkarmayı kabul etmiştir.

Orman Bakanlığı Ağaçlandırma Genel Müdürlüğünde sürgünler

Genel müdürlükte gelişen devrimci mücadeleden tedirgin olan bürokrasi, sürgünlere hız vermiştir. Saldırılar, baskı, tehdit, faşist kadrolaşma, sürgünler tümüyle faşist genel müdür tarafından yönetilmektedir. İşyerine yeni alınan, hatta işyerinde bile çalışmayan faşistler, yurtsever, devrimci, demokrat memur kitlesini tehdit etmekte, yollarını keserek istifaya zorlamaktadır. Genel müdürlüğe saldırılar yönelten faşistler, işyeri yakınındaki Diyanet İşleri"nde ve Ahmetler semtindeki yurtlarda üstlenmektedirler. Saldırılarla yetinmeyen genel müdür, 5 devrimci memuru çeşitli yerlere sürmüştür.

Bütün bu saldırılara karşı yurtsever, devrimci, demokrat memurlar güç birliği yapmışlardır. Faşist saldırılara karşı işyerine toplu gidiş-geliş örgütlenmiştir. Ayrıca faşistler yemekhaneye sokulmamaktadır.

Ankara'da bir okurumuz üzerinde gazetemiz bulunduğu için polisin saldırısına uğradı

11 Haziran tarihinde işine gitmek üzere bindiği otobüste üzerinde gazete taşıdığı için bir okurumuz üç polisin saldırısına uğramış ve polisler tarafından dövülmüştür. Okurumuzun gazetenin yırtılmasına karşı çıkması üzerine polisler yumruk ve tekmelerle okurumuzu dövmüşlerdir. Daha sonra gazeteyi yırtan polisler bir durak sonra otobüsten inerek olay yerinden uzaklaşmışlardır. Polisin tutumu otobüsteki bütün yolcular tarafından nefretle karşılanmıştır.

Buna artık dur demeliyiz!

Bir işkence cinayeti daha!

İşkencelerin ardı arkası kesilmiyor. Her gün işkenceye çekilenlerin sayısı biraz daha artıyor.

Geçtiğimiz hafta işkence ile işlenen cinayetlere bir yenisi daha eklendiği ve Malatya'da Mehmet Ali Karasu adındaki bir inşaat işçisi karakolda gördüğü işkence sonucu öldüğü açıklandı. 14 Haziran Cumartesi gecesi polisler tarafından gözaltına alınan Mehmet Ali Karasu'ya karakolda işkence yapıldı. Yapılan işkence sonucu hayatını kaybeden Mehmet Ali Karasu'nun cesedi ertesi gün sabah ailesine morgda teslim edilerek nezarette ölü bulunduğu söylendi.

Polisler ölümün işkence sonucu olduğunu gizleyebilmek için, küçük kardeşine zorla Mehmet Ali Karasu'nun hasta olduğuna dair bir kağıt imzalattılar. Ailesi Mehmet Ali Karasu'nun vücudunda işkence izlerinin olduğunu söylemekte ve işkence ile katledildiğini öne sürmektedirler.

Bilindiği gibi daha önce de işkence sonucu işlenen cinayetlerde ölenlerin üst katlardan atlayarak intihar ettiği, bulduğu bir ipi dörde ayırıp birbirine ekleyerek kendisini astığı, başını duvara vurarak kendisini öldürdüğü gibi yalanlar söylenmiş, ya da ceset evinin yakınlarına bırakılarak işkence olayı gizlenmeye çalışılmıştı.

Hükümet grev ertelemelerini sürdürüyor

AP hükümeti özellikle son zamanlarda işçi ve emekçi haklarına karşı sürdürdüğü düşmanca faaliyetin bir parçası olarak grev ertelemelerini de yoğunlaştırıyor. Grev ertelemelerine "milli güvenlik", "halk sağlığı" vb. gibi gerekçeler gösteriliyor.

AP hükümeti Haziran ayında 6 grev daha erteledi. Türk–İş'e bağlı Petrol-İş sendikasının ATAŞ'daki grevi 12.6.1980 tarihinden itibaren 30 gün; DİSK'e bağlı Maden–İş sendikasının Perfektüp Ambalaj Sanayi ve Ticaret A.Ş. deki grevi 6.6.1980 tarihinden itibaren 30 gün ertelendi. Ayrıca DİSK'e bağlı Petkim–İş sendikasının Fako, Abfar, Pfizer'deki grevleri daha önce de 30'ar gün ertelenmiş olmasına karşın tekrar ertelendi. Yeni ertelemeler 15.6.1980 tarihinden itibaren 60 gün süreyle geçerli olacak.

208 işyerinde 53.342 işçi grevde

Grevdeki işçi sayısı son yılların en yüksek rakamına ulaşmış bulunuyor. Ülkemizde şu anda 208 işyerinde 53.342 işçi grevde bulunuyor. Bunlardan bazıları şöyle: Tekstil işkolunda 50 işyerinde 12.852 işçi; cam işkolunda 11 işyerinde 7.115 işçi; metal işkolunda 74 işyerinde 21.854 işçi; genel işler işkolunda 6 işyerinde 5.343 işçi grevde bulunuyor.

Geçtiğimiz son yıllarda grevdeki işçi sayısı 1976'da 19.235; 1977'de 29.165; 1978'de 21.070; 1979'da 10.407 kişi olmuştu.

AP hükümeti işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasbetme doğrultusunda çabalarını sürdürüyor. Toplusözleşme hakkının gasbedilmesi doğrultusunda Toplusözleşme Koordinasyon Kurulu çalışmalarına devam ediyor. İşçi ücretleri düşük düzeyde genelleştirilmek isteniyor. Kıdem tazminatları ödenmiyor ve ödenmesi sürekli erteleniyor

Yaşanan hayat, grevlerin artacağını, greve katılan işçi sayısının daha da yükseleceğini gösteriyor.

DİKEN

Hükümet yetkilileri her çenelerini açışta yeni bir zam geliyor, her çenelerini açışta devalüasyon oluyor, her çenelerini açışta karaborsa artıyor.

Peki, hiç çeneleri kapanmıyor mu bu adamların?

Kapanıyor... IMF'yi dinlerken.

İstanbul Esenler'de halka karakolda işkence yapıldı.

12 Haziran günü İstanbul-Esenler Birlik Mahallesinde MHP'li faşistlerin halka ateş açarak bir kişiyi yaralaması üzerine polis ve jandarma mahalleye baskın düzenledi. Kahvelerde oturan emekçiler dipçiklendi. "Bu yaptığınızın adı zulümdür. Ne istiyorsunuz bizden" diyerek polis ve jandarma saldırısına karşı çıkan 65 yaşlarındaki bir emekçinin kafası dipçik darbeleriyle yaralandı. MHP'li faşistler, polis baskınından birkaç dakika önce mahalle halkını kurşunlamıştı. Polis ve jandarma, MHP'li katillerin hemen ardından mahalleyi basarak, onların kaçmasını sağladı. Oğlu faşistler tarafından yaralanan emekçinin polise "neden katilleri yakalamıyorsunuz" demesi üzerine, polis orada bulunanları toplu olarak gözaltına aldı.

Olayın çevrede duyulması üzerine evlerden yaşlı-genç, kadın-erkek 500'ün üzerinde halk topluluğu karakola doğru yürüyüşe geçti. "Kahrolsun faşistler, kardeşlerimiz serbest bırakılsın" "faşist katiller cezalandırılsın" sloganlarıyla gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isteyen halkın üzerine polis ve jandarma tarafından ateş açıldı. Kadın-erkek, çoluk-çocuk herkes yerlere yatırılıp dipçiklendi. Açılan ateşle bir kişi kurşun yarası aldı. Diğerleri de çeşitli yerlerinden yaralandı. Olaydan sonra mahalle aralarında da süren operasyonlarla birlikte toplam 86 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlara 2-3 gün süreyle işkence yapıldı. Kadınlara, kızlara ağır hareketlerde bulunuldu. Birçoğu demir çubuklarla dövüldü. Daha sonra da karakoldan askeri tümene götürülen 86 kişiden 4'ü dışındakiler serbest bırakıldı. 4 kişi ise hâlâ tutuklu bulunuyor.

İstanbul'da 6 yerde zamları ve faşist terörü protesto gösterileri yapıldı

İstanbul'un çeşitli yerlerinde zamlar, faşist terörü ve İnciraltı katliamını protesto eden gösteriler yapıldı. Gösterilerde "Zamlar Geri Alınsın", "Sıkıyönetim Kaldırılsın", "MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla Dağıtılsın" sloganları sık sık atıldı. Taşınan pankartlardan anlaşıldığına göre gösteriler YDGD'li gençler tarafından düzenlendi. Gösterilerin bazılarında çatışma çıkmasına rağmen çok sayıda halkın gösterileri izlediği gözlendi.

ESENLER'de 15 Haziran günü 150 kişinin katıldığı gösteride özellikle Esenler'de estirilen terörü protesto eden sloganlar atıldı. 20 dakika süren gösterinin bitimine yakın güvenlik güçleri, göstericilerin üzerine ateş açtı, göstericilerin de karşılık verdiği çatışmada yaralanan olmadı.

AKSARAY–GEDİKPAŞA'da 16 Haziran günü yapılan gösteriye 250 kişi katıldı. Sloganlar atılan ve pankart taşınan gösteri olaysız sona erdi.

ZEYTİNBURNU'nda 17 Haziran günü yapılan gösteriye 150 genç katıldı. Gösteriyi çok sayıda mahalle halkı izledi. Gösterinin sonuna doğru güvenlik güçlerinin ateş açması üzerine çıkan çatışmada güvenlik güçlerinin göstericiler tarafından geriletildiği görüldü. Gösteriden sonra yapılan aramalarda bazı kişiler gözaltına alındı.

ÇAĞLAYAN'da 17 Haziran günü aynı nitelikte bir gösteri yapıldı. 60 kişinin sloganlarla başlattığı gösteri güvenlik güçlerinin saldırısı sonunda sona erdi.

KADIKÖY Çarşı içinde 16 Haziran günü yapılan gösteriyi 250 kadar esnaf ve seyyar satıcı izledi. Yapılan konuşmadan sonra gösteri dağıldı.

FİKİRTEPE'de 19 Haziran günü 60 kişinin katıldığı aynı içerikli bir gösteri yapıldı. Sloganlardan ve yapılan konuşmadan sonra gösteri son buldu.

Zeytinburnu'nda DHY'cular, devrimci gençlere saldırıyor

İstanbul Zeytinburnu Şabanağa Mahallesinde DHY şeflerinin kışkırtması sonucu bazı DHY'cular tek tek yakaladıkları devrimci gençlere saldırıyorlar. Bir YDGD üyesini de bıçakla yaralayan DHY'cular gereken cevabı alınca sindiler. Şefler artık mahalleye uğramaz oldu.

Devrimciler ve semt halkı DHY şeflerinin devrimci gençlere saldırtmak için Kadıköy ve Alibeyköy'den topladıkları serserileri de mahalleye sokmadılar.

Devrimci Demir-İş Genel Merkez yöneticileri gözaltına alındı

Devrimci Demir–İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu Üyesi Osman Dinç, Ali Şapsül ve H. Ali Mert Adana Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle İskenderun'da 7 Haziran'da gözaltına alınmıştır sendikacılara ağır işkence yapılmaktadır.

Devrimci Demir–İş Sendikasını basarak üç merkez yöneticisini tutuklayan polis, gözaltına alınma emrinin Adana Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından verildiğini ve iki yıl önce yayınlanan kuruluş bildirisinden dolayı dava açıldığını bildirmiştir. Oysa yayın yoluyla işlenen düşünce suçları hakkında altı ay içinde soruşturma açılmadığı takdirde dava kendiliğinden düşmekte ve soruşturma açılamamaktadır. Sendika binasına yapılan baskından sonra sendikanın diğer yöneticilerinin de evleri basılmıştır. Polis MYK üyelerinin dışında Devrimci Demir–İş Sendikası Haber Bülteni'nin sorumlu yazıişleri müdürünün de gözaltına alınacağını bildirmiştir.

Bilindiği gibi Devrimci Demir–İş Sendika Genel Merkez yöneticilerinin yirmisi 12 Aralık tarihinde de sudan bir gerekçeyle gözaltına alınmışlar ve İskenderun Emniyet Müdürlüğü'nde ağır işkencelere maruz kalmışlardı. Bu olay sırasında üst düzeydeki emniyet görevlilerinin "Bu sendikayı yaşatmayacağız, mutlaka kapatacağız" dedikleri belirtilmişti.

Devrimci Demir-İş İstanbul Şube Başkanı tutuklandı

Haziran ayı başında sıkıyönetimin emriyle gözaltına alınan Devrimci Demir-İş İstanbul Şubesi Başkanı Ahmet Yıldız, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından tutuklanmıştır. Yıldız, "devletin manevi şahsiyetine hakaret ettiği" gerekçesiyle, kongre esnasında yapmış olduğu konuşmadan dolayı tutuklanmıştır. Devrimci Demir–İş Şube Başkanı gözaltına alındıktan sonra üç gün boyunca emniyette tutulmuş ve kendisine ağır baskı yapılmıştır. Ahmet Yıldız'ın tutuklanmasına neden olan konuşma geçtiğimiz Mart ayı içinde gerçekleşen Devrimci Demir–İş İstanbul Şubesinin kongresinde yapılmıştı.

Yorum

Devrimci bir sendikanın genel merkez ve şube yöneticileri için aynı günlerde çıkartılan tutuklama kararları. Her ikisi için de tutuklama gerekçesi aylarca önce yapılan bir konuşma ve yıllarca önce yayınlanan bir bildiri. İşkence... Baskı ve yeni tutuklama talepleri... Bütün bunların tesadüf olmadığı belli.

Devrimci Demir–İş'e yönelen bu saldırılar işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci örgütlerine yönelik saldırılarının parçasıdır. İktidar, zamlar, devalüasyon ekonomik bunalımının bütün yükünü emekçilerin sırtına yüklerken bir yandan da emekçi halkın devrimci örgütlerine karşı saldırılarını azgınca yoğunlaştırmaktadır.

Yeni baskı yasalarının getirilmesi, ücretlerin dondurulması girişimleri, grev yasaklamalar, sendika yöneticilerinin tutuklanmasına kadar varan uygulamalar, işçi sınıfının toplusözleşme hakkına yönelen girişimlerin parçasıdır.

İktidarın bu ekonomi-politikası ancak böyle bir siyasal baskı ve saldırı uygulamaları ile yürütülebilir. İşte Devrimci Demir–İş'e yönelik tertip de bunun bir parçasıdır.

Başyazı

Neyi değiştirecek?

Egemen sınıflar ekonomik ve siyasal alanda her geçen gün yeni önlemler almaya, kitleler üzerindeki sömürü ve baskıyı çeşitli yollardan artırmaya çalışmaktadırlar. Hükümetin aldığı yeni zam ve devalüasyon kararlarının hemen arkasından IMF, hükümetin verdiği "Niyet Mektubu"nu onaylamış ve "dış kredi musluklarının açılacağı" "müjdeleri" gazete sütunlarını yeniden kaplamaya başlamıştır. Ama TRT'sinden günlük gazetelerine, siyasi parti sözcülerinden burjuvazinin gönüllü propagandacılarına kadar bütün gericiler, bu "müjde"nin bedelinin ne olacağı konusunda kitleleri aldatmaya, sorunun özünü gizlemeye çalışmaktadırlar. Halbuki hükümet, "Niyet Mektubu"nu imzalayarak bugünden KİT ürünlerine kısa zamanda yeni zamlar yapacağını, devalüasyonu sürekli bir uygulama haline getireceğini, toplu işten çıkışları hızlandıracağını, tarım ürünleri taban fiyatlarını düşük tutacağını ve işçi ücretlerini mümkün olduğu takdirde dondurmayı hedefleyeceğini "garanti altına" almıştır. Yani egemen sınıflar ve hükümet, buhranın faturasını bütünüyle işçi ve emekçi kitlelere kesmeyi, kitleler üzerindeki sömürüyü bütünüyle katmerleştirmeyi sürdürmeye çalışacaktır.

Kitlelerdeki hoşnutsuzlukların kabarmasını ve bunun yer yer "patlamalara dönüşmesi"ni, anti-faşist demokrasi mücadelesinin yeni boyutlar kazanmasını, grev ve direnişlere katılan işçi ve emekçi sayısının artmasını, engellemek için egemen sınıflar, ekonomik alanda aldıkları önlemleri siyasi önlemlerle birleştirmektedirler. Baskı Yasaları, Anaya değişikliği tartışmaları, Sendikalar Yasası ile ilgili yapılan yeni değişiklik tasarıları, faşizmin terörünün artırılması, mevcut rejimin güçlendirilmesi çalışmaları bu önlemlerin birer halkasıdır.

Ve bunlar bütünüyle, kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmayı, işçi ve emekçilerin sömürü ve baskıyı kuzu kuzu kabul etmesini amaçlamaktadır.

Durum bu iken, şimdi yeni hükümet değişikliği hazırlıklarının ve bunun propagandasının öne çıkarılması ile, egemen sınıfların sözcüleri ve temsilcileri kitlelerin anti-faşist eylemlerini pasifize etmeyi, kitlelerdeki anti-faşist kabarışı düşürmeyi hedeflemektedirler. Buhranın derinleşmesi, işçi ve emekçi kitlelerin hoşnutsuzluklarını çeşitli biçimlerde dile getirmeleri ve AP hükümetinin yıpranması, egemen sınıfları at değiştirmeye zorlamaktadır.

Faşist AP hükümetinin, yerini reformist CHP'nin içinde yer aldığı yeni bir hükümete bırakması, işçi ve emekçi kitleler açısından neyi değiştirecektir?

İşçi ve emekçiler, zamların geri alınmasını ve temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini istemekte, IMF ile yapılmış bütün anlaşmaların iptal edilmesini, banka ve tekel kârlarının kısıtlanmasını talep etmektedir.

İşçi ve emekçiler, grev yasaklamalarının kaldırılmasını, genel grev, sınırsız grev hakkının bütün çalışanlar için grevli–toplusözleşmeli sendika hakkının gerçekleşmesini, işsizliğin önlenmesi, işten atılanların geri alınmasını istemekte, bu talepleri çeşitli biçimlerde dile getirmektedir.

Emekçi köylüler toprak devrimi için mücadele etmekte ve taban fiyatlarının köylüler tarafından belirlenmesini, banka ve tefeci borçlarının iptal edilmesini, topraklar üzerindeki ipoteklerin kaldırılmasını talep etmektedir.

Bütün halk, TCK'nın 141–142 ve 146. maddeleri ile birlikte belli yasa ve yasa maddelerinin iptal edilmesini, Yeni Baskı Yasalarının geri alınmasını, sıkıyönetimin kaldırılmasını istemektedir.

Bütün halk, faşist cinayet odaklarının dağıtılmasını, halka karşı suç işlemiş faşistlerin cezalandırılmasını talep etmektedir. vb. vb...

CHP'nin de içinde yer alacağı yeni bir hükümet, halkın bu taleplerini ve genel olarak demokrasi isteklerini gerçekleştirmek için yürüttüğü mücadeleyi bastırmanın bir aracı olmayacak mıdır? Yeni bir hükümet ister Ecevit'in dile getirdiği gibi "geniş tabanlı" olsun, isterse CHP–MSP ve "Bağımsızlar"dan oluşan yeni bir hükümet kurulsun, böyle bir hükümet emperyalistlerin ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasal politikasını izleyecektir. Böyle bir hükümeti oluşturacak partilerin niteliği ve siyasal konumları da bu politikayla uyum içindedir.

Bu gerçek, hayat tarafından da bugüne kadar defalarca doğrulanmıştır. Bugün de doğrulanmaktadır. Nitekim Ecevit, gerek Küçük Kurultay'da gerekse parti Merkez Yönetim Kurulu toplantısında yaptığı konuşmalarda, egemen sınıfların ve emperyalistlerin bugünkü politikasını aynen sürdüreceğine dair "taminat'. vermiştir. Erbakan ise "Batı Kulüpçülüğü" yaygaraları arkasında kitleleri aldatabilmek için çeşitli demagojilere ve manevralara başvurmaktadır.

Bugünkü görev, egemen sınıfların manevralarını ve onların politikasına şu veya bu ölçüde ortak olanların taktiklerini boşa çıkarmak ve halkın devrimci taleplerine daha çok sarılmaktır.

ÖZGÜRLÜK

Yorum

DÜN TARSUS BUGÜN İZMİR

SELAHATTİN KARADAĞ

İzmir İnciraltı Yurtlarında kalan öğrencilerin üzerine sıkıyönetim askeri birliklerinin ateş açması sonucu 6 öğrenci öldü, 100'e yakın öğrenci de çeşitli yerlerinden kurşun yarası aldı. Ağır yaralı olan bazıları ise şimdi ölümle pençeleşmektedirler.

İzmir'e sınava girmek için gelen öğrencilerin yerine aileleri cesetlerini teslim aldılar. Tam 6 körpe beden toprağa gömüldü. 6 gencecik insan namlulardan çıkan mermilerle can verdi.

İzmir katliamı, bugüne kadar ülkenin birçok yerinde MHP'li faşist cinayet çetelerinin ve onları açıktan destekleyen, onlarla birlikte çalışan, Kayseri ve Trabzon'da olduğu gibi onlarla birlikte planlar yapıp ilerici ve devrimcileri katledenlerin düzenlediği katliamların sadece yeni bir halkasıdır. Yeni bir "güç gösterisi" örneğidir. Devletin "güçlü olduğu" bir kez daha gösterilmiştir! Savunmasız 1500 kişinin üzerine yaylım ateşi açılmış "ayağa kalk" denilerek insanlar kurşuna dizilmiştir. Kurşunlardan kurtulmak için kaçışan genç insanlar sırtlarından ve kafalarından kurşunlanmış ve katliamı yapanlar, katliam sonunda "zafer kazanmış kahramanlar" pozlarında birbirlerini kutlamışlardır.

İzmir'i kana bulayarak 6 körpe bedeni toprağa gömenler dün de Tarsus'ta 9 can almışlardı. Tarsus'da onlarca emekçinin kanına mal olan anayol üzerinde bir üst geçit yapılmasını istemekten başka hiçbir "suç"ları olmayan binlerce emekçinin üzerine ateş açılarak içlerinde küçük çocukların ve ihtiyarların da olduğu 9 kişi katledilmişti. İzmir'de öğrencileri kurşuna dizenler, Tarsus'ta da, kurşunlardan kurtulmak için bir depoya sığınan emekçileri önden ve arkadan depoyu tarayak öldürmüşlerdi. Tarsus'ta ölenlerin bir kısmının boyunlarında süngü yaraları görülüyordu. Tarsus'ta katledilenler, otopsileri bile yapılmadan mezarlara doldurulmuşlardı. Ve Tarsus katliamının ardından konuşan AP hükümetinin sözcüleri, İçişleri Bakan Vekili, daha otopsi sonuçları bile belli olmadan "hiç kimse polis ve asker kurşunuyla ölmemiştir" yalanını söylemekten kaçınmamışlardı.

Tarsus katliamının ardından emekçi kitlelerin tepkisi üzerine Adana Sıkıyönetim Komutanı bir bildiri yayınlayarak kendilerinin olaydan sorumlu olmadıklarını, olay üzerine Tarsus'a yolladıkları askeri birliklerin Tarsus'taki askeri yetkililerin emrine verildiğini söylemişti. Şimdi İzmir Sıkıyönetim Komutanı 5 kişinin —sonradan 6'ya çıktı— "güvenlik kuvvetlerinin müdahalesi sonucu ateşli silah yarası alarak öldüğünü" "teessürle" açıklamaktadır!

İzmir katliamı sonrasında AP hükümetinin yetkilileri, TV'de boy göstererek "üzüntülerini" belirtmediler! Bütün faşist elebaşılar ve faşist yayın organları olayın gerçek yönünü gizlemeye çalıştılar. Bazıları daha da ileri giderek her zamanki gibi "güvenlik kuvvetlerinin üstün bir vazife anlayışı ile huzuru sağladığını" propaganda ettiler.

Evet "güvenlik kuvvetleri" egemenlerin huzurunu sağlamak için "üstün vazife anlayışı ile" çalışmaktaydılar. Polis ve askeri birlikler bunun için düzene karşı olan, sömürü ve zulme karşı direnen emekçi ve devrimcileri, bu "azılı komünistleri" kurşuna dizmekteydiler. "Devlet güçlüdür" diyen Demirel, devletin güçlülüğünü, Tarsus'ta, İzmir'de insanları kurşuna dizdirerek göstermekteydi! İnsanlar kurşuna dizilerek yıldırılmak istenmekteydi. "Devletin güçlü olduğunu" İzmir'de savunmasız öğrenci kitlesini kurşun yağmuruna tutarak ispatladılar! Kitlelerin mücadelesinin ezilmesi için ne gerekli ise yapılmalıydı! İşte bunun için peşpeşe insanlar katlediliyordu. Bunun için bir yandan MHP'li cinayet mangaları "devletin güvenlik kuvvetlerinin yardımcıları" olarak yüzlerce emekçi ve devrimciyi katlederken, diğer yandan da polis ve jandarma onlarca devrimciyi kurşunlamaktaydı. Bunun için askeri birlikler İnciraltı Yurtlarında kalan öğrencileri kurşunlarken, İstanbul'da da Siyasi Polis Müdürü ve yine bir başka polis, genç bir kızı kurşunlayarak öldürmekteydi. Bunun için Malatya'da gözaltına alınan Mehmet Ali Karasoy adlı genç, gözaltına alındığının bir gün sonrasında Merkez Karakolu'nda işkenceyle katlediliyordu.

Peki bütün bunların bir hesabı yok mu? Bu hesap sorulmayacak mı? Katiller cinayetlerini sürdürürken, katledilenlerin yakınları, emekçiler ve devrimciler, milyonlarca ezilen ve sömürülen kişi sessiz mi kalacak? Katliamlara dur demek bugün bütün ilerici insanların, anti-faşistlerin, namuslu dürüst insanların görevi değil mi? Biz bütün bunların bir hesabının olduğu ve bu hesabın sorulacağına inanıyoruz.

İZMİR OLAYI BİR KATLİAMDIR

12 Haziran'ı 13 Haziran'a bağlayan gece İzmir kana bulandı. Üniversite giriş sınavı için İzmir'e gelen öğrenciler, yerleştirildikleri İnciraltı Öğrenci Yurtlarında kurşun yağmuruna tutuldular.

Öğrenciler, yurt bahçesinde bir "moral gecesi" düzenlemişlerdi. Folklor gösterileri yapıyor, devrimci türküler söylüyorlardı. Eğlence programının başlamasının üzerinden bir saat geçmişti. Yaklaşık 1500 öğrencinin katıldığı "Moral Gecesi"ne saldırıya hazırlananlar yavaş yavaş siperlere yerleşmişlerdi. Folklor gösterilerinin sürdüğü bir sırada, askeri birlikler hiçbir "uyarı"da bulunmadan öğrenci kitlesinin üzerine yaylım ateşi açtılar. Öğrenci kitlesi hedef alınarak, otomatik silahlarla kitlenin taranması sonucu Mehmet Ali Arın, İsmail Baytok, Hüseyin Akdağ, Mustafa Uslu ve Ali İhsan Tan isimli öğrenciler olay yerinde katledildiler. Her taraftan kurşun yağmuruna tutulan savunmasız öğrenciler sağa sola kaçışarak kurşunlardan kurtulmaya çalışırlarken 100'e yakın kişi de yaralandı. Polis ve jandarma, yaralıların hastaneye kaldırılmasını önledi. Hiçbir "suç" aletinin bulunmadığı arama sonunda 500'e yakın öğrenci gözaltına alındı.

İnciraltı katliamını gerçekleştirenler, yaptıklarıyla yetinmeyerek çevrede terör estirdiler. Yurtta kantin işleten Kenan Türk isimli kişi kantinin tahrip edildiğini ve o günkü hasılatı olan 15 bin lirasına el konulduğunu basına açıkladı. Yurtlar Müdür Muavini, öğrencilerin sıkıyönetim birliklerine ve polise karşı koyacak bir araçlarının olmadığını, yapılan aramalar sonucu hiçbir şeyin bulunmadığını açıkladı.

6 öğrencinin öldürüldüğü olayda 100'den fazla öğrenci de askeri birliklerin açtığı ateş sonucu ağır yaralandı.

Bütün faşist ve gerici demagojilerin aksine ortada bir "çatışma" sözkonusu değil, "güvenlik güçlerinin" savunmasız gençlere saldırısı gerçeği vardır.

Katliam sonrasında İzmir Sıkıyönetim Komutanı olayı "teessür"lü bir bildiri ile "duyurdu". Komutan da dahil hiçbir yetkili, öğrencilerin sıkıyönetim birlikleriyle çatıştıklarını söylemedi, söyleyemedi. Öğrencilerin kaldıkları yurtlarda yapılan aramada da hiçbir şey bulunmadı. Komutanın "teessür"ünün nedeni de emekçilerin tepkisini yatıştırmak isteğiydi.

İzmir katliamını yaşayan öğrenciler yaptıkları basın toplantısında nasıl kurşunlandıklarını anlattılar. Arkadaşlarının kurşuna dizilmesi ve yaralı arkadaşlarının nasıl hakarete uğradıklarını açıkladılar. Öğrenciler, katliamı düzenleyenlerin "komünistlere ölüm" sloganı attıklarını da belirttiler.

İzmir katliamı, Türkiye'nin her köşesinde nefretle karşılandı. İşçiler, emekçiler katliamı lanetlerken, gençler, öğrenciler, arkadaşlarının, yaşıtlarının askeri birliklerce kurşuna dizilmesini protesto gösterileriyle karşıladılar. İzmir'de birçok yasadışı gösterinin yapıldığı haberi gazetelerde yer aldı. Bu satırlar yazıldığında ülkenin birçok yerinde protesto sesleri yükselmeye devam ediyordu.

«HABER KUTSALDIR»

12 Haziran'ı 13 Haziran'a bağlayan gece, İzmir'in İnciraltı Öğrenci Yurtlarında girişilen katliamı gizlemek için faşist ve gerici gazeteler birbirleriyle yarışa girdiler. Hergün, Tercüman, Milliyet gibi gazeteler, olayı çarpıtmak, emekçi kitlelerden gelebilecek tepkileri azaltmak amacıyla, en iğrenç yalanlara başvurmaktan kaçınmadılar. Aşağıdaki küpürlerden de açıkça görülebileceği gibi, bu gazeteler katliamı gizlemek için ellerinden geleni yaptılar. Yüzlerce insanın gözü önünde meydana gelen, sıkıyönetim yetkililerinin bile gizlemediği bu katliamı, kamuoyuna yanlış aksettirmeye çabaladılar.

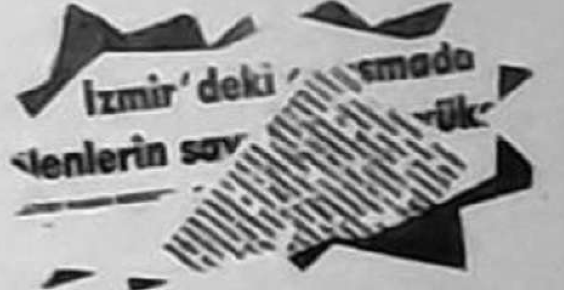
MHP Yayın Organı Hergün gazetesi 15 Haziran tarihli sayısında olayı, "Askerlere saldırmaya yeltendiler" "İzmir'de Açılan Ateş Üzerine Güvenlik Kuvvetleri Karşılık Verdi", "Yurdu Us Yapmışlar" başlıkları altında verdi ve faşizmin bir yalan makinası olduğunu bir kez daha ortaya sererek ve Göbels'i geride bırakarak, olayın öğrenciler arasındaki kavgadan çıktığını yazdı. Hergün şöyle dedi:

"... İmtihanlara girmek isteyenlerle imtihana girmek istemeyenler arasında çıkan kavga daha sonra yurdun dışında da devam etti. Yurdun çevresinde tedbir alan sıkıyönetim güvenlik kuvvetleri kavgaya müdahale etmek isteyince, kavga eden komünistler görevli askerleri yaylım ateşine tuttu."

Bu, yalan üzerine kurulu propagandanın yürütücüsü olan faşistlerin emekçi kitleleri aldatmak için ne kadar alçaldığını ve iğrenç yöntemlere sarıldığını açıkça göstermektedir. Ortada ne bir kavga, ne bir çatışma vardır. Askeri birlikler, hiçbir uyarıda bulunmadan öğrenci kitlesinin üzerine hedef gözeterek ateş açmışlardır. Sıkıyönetim Komutanı yayınladığı bildiride "güvenlik kuvvetlerinin müdahalesi sonucu, 5 kişi ateşli silah yarası alarak ölmüştür" demektedir. Her zaman olduğu gibi bu olayda da, etkili ve yetkili çevreler, "teröristlerin güvenlik kuvvetlerine ateş açması sonucu çıkan çatışmada" "beş terörist ölü olarak ele geçirilmiştir" dememişlerdir, diyememişlerdir. Çünkü olay yüzlerce kişinin gözü önünde meydana gelmiştir. Yurtta ne "çatışmada" kullanılan silah bulunmuştur ne de başka bir şey. Ama Hergün adlı faşist gazete, yalanını dayandıracak hiçbir şey olmamasına karşın, yukarıdaki sözleri söyleyebilmektedir.

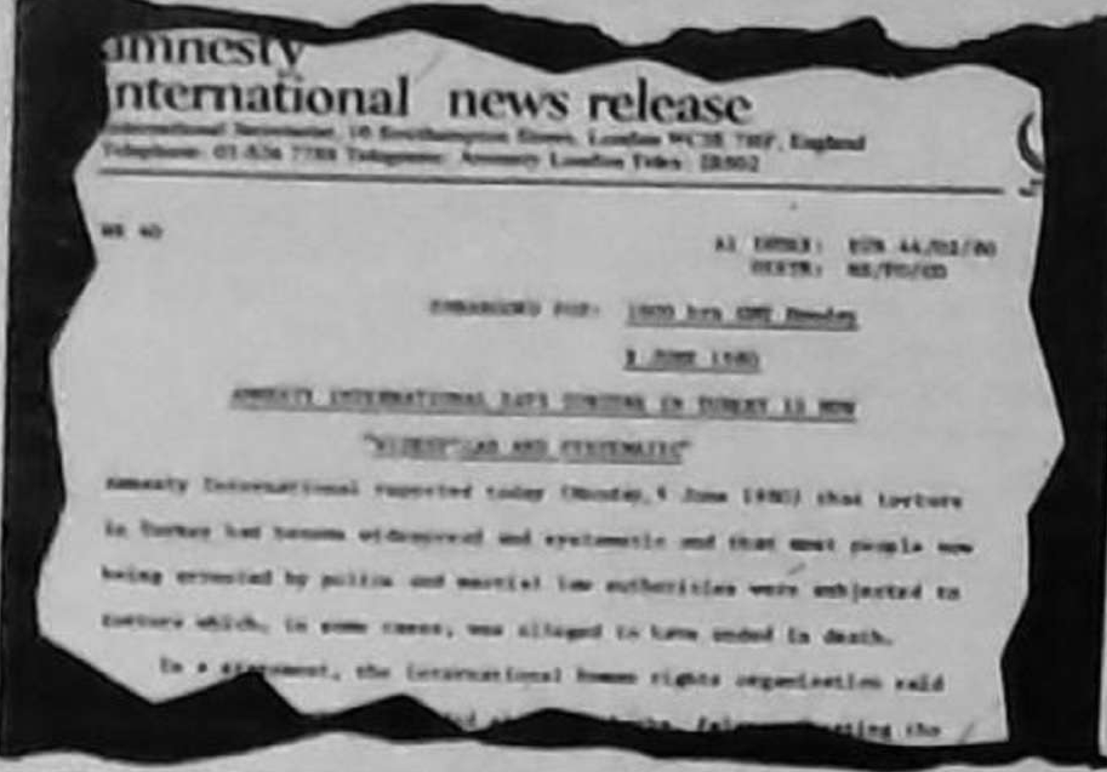
Başlığının üzerinde "Haber kutsaldır" ibaresi olan Tercüman gazetesi de 14 Haziran günkü sayısında İnciraltı Yurtlarındaki katliamı "Üniversite seçme imtihanına girmek isteyen ve istemeyenler arasında önceki gece çıkan çatışmada gözaltına alınan 123 öğrenci serbest bırakıldı" başlığıyla verdi. Tercüman'ın Hergün'den geri kalacağı elbette aklımızdan geçmedi. Her fırsatta "objektif gazetecilikten" dem vuran bu gazete elbette ki İzmir katliamını, egemen sınıfların çıkarlarına uygun olarak çarpıtacak ve kitleleri aldatmaya çalışacaktı. Ve Tercüman da bunu yaptı.

Gerici-faşist propagandaya katılan Milliyet gazetesi ise olaya çatışma "İnciraltı Atatürk Öğrenci Yurtlarında önceki gece arama yapmak isteyen güvenlik güçleri ile öğrenciler arasında çıkan çatışmalarda ölenlerin sayısı 5'e yükselmiştir" diyordu. Vehbi Koç'un mülkiyetindeki Milliyet'in Tercüman ve Hergün'ün yalanlarına katılmaması mümkün değildi. Onda da aynı yalanları sahibinin sesinden dinledik.

Egemen sınıfların ve onların hizmetindekilerin, faşist ve gerici propaganda araçları aracılığıyla yürüttükleri yalan kampanyası emekçi kitlelerin gözü önünde meydana gelen bu insanlık düşmanı katliamın gerçek yüzünü gizleyemeyecektir. Emekçiler ve devrimciler, katillerin yakasını bırakmayacaktır.

ULUSLARARASI AF ÖRGÜTÜ: TÜRKİYE'DE İŞKENCE YAYGIN VE SİSTEMATİK BİR ŞEKİLDE UYGULANMAKTADIR

amnesty international news release
International Secretariat, 10 Southampton Street, London WC2E 7HF, England
Telephone: 01-836 7788 Telegrams: Amnesty London Telex: 28502

AI INDEX: EUR 44/02/80

EMBARGOED FOR: 1800 hrs GMT Monday

9 JUNE 1980

AMNESTY INTERNATIONAL SAYS TORTURE IN TURKEY IS NOW "WIDESPREAD AND SYSTEMATIC"

Amnesty International reported today (Monday, 9 June 1980) that torture in Turkey had become widespread and systematic and that most people now being arrested by police and martial law authorities were subjected to torture which, in some cases, was alleged to have ended in death.

In a statement, the international human rights organization said

İÇİŞLERİ BAKANLIĞI:

"Türkiye dünyada insan haklarına gerçekten saygılı ender ülkelerden biridir"

Uluslararası Af Örgütü'nün Türkiye'de yaygın ve sistematik bir şekilde işkence yapıldığını örnekleriyle açıklayan raporu üzerine İçişleri Bakanlığı bir açıklama yapmıştır. Yapılan açıklamada şunlar iddia edilmiştir:

"Türkiye demokratik bir hukuk devletidir ve dünyada insan haklarına gerçekten saygılı ender ülkelerden biridir."

"Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve yasaları işkenceyi kesinlikle yasaklamıştır."

"Türkiye, cereyan eden terörist eylemlere rağmen insan haysiyetine en yaraşır sistem olan demokrasiyi yaşatmaya azimli olup, bu demokrasinin öz ve ruhuna doğrudan saldırıyı amaçlamış olan terörist eylemlere karşı da, demokratik hukuk devleti ilkelerinden asla sapmadan ve taviz vermeden mücadeleyi sürdürmek ve çözüme meşru zeminlerde meşru yol ve vasıtalarla varmak kararındadır. Bu bakımdan Anayasa ve yasaların ihlali veya suç niteliği taşıyan iddialar ihbar telakki olunarak derhal bağımsız Türk adli mercilerine intikal ettirilir ve gerçekler bu adalet organlarının yapacağı incelemelerle ortaya çıkarılır."

ULUSLARARASI AF ÖRGÜTÜ'NÜN RAPORUNDA YAŞAR GÜNDOĞDU, OSMAN MEHMET ÖNSOY VE ORUÇ KORKMAZ'IN İŞKENCE İLE ÖLDÜRÜLDÜĞÜ AÇIKLANDI

Geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye gelen bir heyetin yaptığı incelemelerden sonra Uluslararası Af Örgütü bir rapor yayınlayarak Türkiye'de işkencenin yaygın ve sistematik bir şekilde uygulandığını tüm dünya kamuoyuna açıkladı. 9 Haziran 1980 tarihinde Uluslararası Af Örgütü tarafından yapılan bu açıklamada Türkiye'de polis tarafından gözaltına alınan çok sayıda kişiye işkence yapıldığı ve bu işkencelerin bazılarının ölümle sonuçlandığı açıklandı.

Aynı raporda işkence gören devrimcilerin resimleri yayınlanmıştır

BİR LİSELİ KIZ, ÇARMIHA GERİLİP PARMAKLARINA, KARNINA BAŞINA ELEKTRİK VERİLDİ

Yayınlanan raporda bazı örneklere de yer verildi. 29 Nisan günü Ankara'da askerler tarafından okulundan alınan 17 yaşındaki bir liseli kız öğrencinin Emniyet Müdürlüğü'nde çarmıha gerildiği ve parmaklarına, başına, karnına, cinsel organına, dudaklarına ve ayağına elektrik verildiğini ve sonra suçsuz bulunarak serbest bırakıldığı anlatılıyor. Raporda Dilek Yurdagel ismindeki bir İstanbul Üniversitesi öğrencisinin ise bulunduğu otobüsten alındıktan sonra İnönü Stadyumunda bir soyunma odasına getirilerek falakaya yatırıldığı, dövüldüğü ve vücuduna elektrik verildiği belirtiliyor. Stadyumda maç olduğu için daha sonra Gayrettepe Emniyet Merkezine getirilen Yurdagel'e burada da işkence yapıldığı daha sonra ise mahkeme tarafından serbest bırakıldığı açıklanıyor. Raporda ayrıca Ankara 27 Mayıs Karakoluna götürülen Gülseren Kayın adlı bir genç kızın daha sonra cinsel organlarındaki ağır yaralanma nedeniyle ağır hasta olarak Hacettepe Hastanesine yatırıldığı anlatılıyor. Uluslararası Af Örgütünün raporunda Yaşar Gündoğdu, Osman Mehmet Önsoy ve Oruç Korkmaz'ın işkence ile öldürüldükleri açıklanıyor.

TÜRKİYE'DE YAYGIN BİR ŞEKİLDE UYGULANAN İŞKENCELER BÜYÜK BİR TEPKİYE YOL AÇTI

Uluslararası Af Örgütü'nün bu açıklamasını dünyanın birçok basın ve yayın organı ve haber ajansı haberleri arasında geniş bir yer verdi. Dünya kamuoyunda Türkiye'de yaygın bir şekilde uygulanmakta olan işkenceler büyük bir tepkiye yol açtı. Bir Alman milletvekili, Federal Alman hükümetine Türkiye'deki işkence olaylarının NATO ve Avrupa Konseyi bünyesinde tartışılıp tartışılmayacağını sordu. Ayrıca Avrupa Parlamentosunda da Türkiye hakkında soruşturma açılması planlandığı bildirilmektedir.

Yorum

PES...

İçişleri Bakanlığı'nın işkenceler üzerine yaptığı resmi açıklamada söylenenler karşısında insanın küçük dilini yutmaması ya da kanının beynine fırlaması mümkün değildir. "Türkiye, dünyada insan haklarına gerçekten saygılı ender ülkelerden biri"ymiş! Binlerce insanın işkenceye çekildiği, her gün birçok işkence olayının kanıtlarıyla birlikte basına yansıdığı, son bir yıl içerisinde işkence sonucu ölenlerin sayısının onu çoktan geçtiği, sokaklarda onlarca insanın sorgusuz-sualsiz katledildiği, eğlenmekten başka suçu olmayan binlerce öğrencinin üzerine kurşunların yağdırıldığı bir ülkede böyle bir açıklamanın ne yüzle yapılabileceği bütün iyi niyetli insanların mantığını zorlayacak bir olaydır.

Yapılan resmi açıklamanın anlamı şudur: "Biz yaptıklarımızı demokrasimizin ve hukuk devleti ilkemizin gereği olarak yapıyoruz. Ve bunları yapmaya devam edeceğiz. Ayrıca bize ' işkence vardır ' dedirtemezsiniz!" Evet, bu açıklamayla tüm dünya kamuoyuna pervasızca işkencelere devam edileceği ilan edilmektedir.

Açıklamada "insan haysiyetine en yaraşır sistem olan demokrasi"den, "hukuk devleti"nden bahsediliyor. Bahsettiğiniz demokrasiniz ancak kadınların ve erkeklerin cinsel organlarına cop sokacak, kadınlara işkencede tecavüz edecek kadar "insan haysiyetine yaraşır" durumdadır. Bahsettiğiniz hukuk devleti ancak sokaklarda suçsuz insanları sorgusuz katledecek her türlü savunmadan yoksun tutuklu insanların üzerine kurşun yağdıracak kadardır.

Türkiye, artık herkesin bildiği, sağır sultanın bile duyduğu gerçeklere rağmen "insan haklarına gerçekten saygılı bir ülke" ise, İran halkının celladı Şah'ın, faşist Pinochet'nin insan haklarına yaptıkları üstün hizmetlerden dolayı boyunlarına birer madalya asmak gerekir.

Ülkemize gelen Uluslararası Af Örgütünün yayınladığı raporun küpürüdür.

appeals

More killings and torture

Turkey: the terror gets worse

Nearly 3,000 people have been murdered for political reasons in Turkey over the past two years—the political assassination rate now averages 10 a day. And as the killings—by both left and right-wing extremists—multiply, so do the detentions and allegations of official torture.

The Turkish daily newspaper *Cumhuriyet* reports that in the four months up to the beginning of April 1980, 46,796 people were detained for political reasons.

Martial law was imposed in December 1978 and has been renewed every two months—it is now in force in 21 of Turkey's 67 provinces.

The latest allegation of torture received by *AI* concerns a psychiatrist who had been doing research on torture—Dr Durmus KIRBAS.

After being picked up in a dawn raid on his house on 28 March this year, Dr Kirbas was interrogated at the Political Police Centre at Gayrettepe, Istanbul.

From the second day of his detention Dr Kirbas was tortured—punched, kicked, given electric shocks and *falanga* (beating the soles of the feet).

On the sixth day of torture, Dr Kirbas fell ill and was taken to Taksim Hospital, where a doctor diagnosed acute infection of the lung—Dr Kirbas had previously had half his left lung removed.

The torture began again as soon as Dr Kirbas arrived back at the police station. It continued until he had been held for two weeks.

When Dr Kirbas was taken before a military tribunal the judge ordered his immediate release.

In another report which reached London on 25 April, *AI* learned of 18 members of the Progressive Youth Organization, said to have been tortured at the First Police Division in Istanbul.

They were denied access to their lawyers and families and it was feared the torture was continuing.

AI has sent urgent appeals on their behalf to the Prime Minister, Mr Demirel.

Last August *AI* wrote to his predecessor about the arrest and alleged ill-treatment of members of the Confederation of Progressive Trade Unions of Turkey. In April 1980 *AI* raised further reports of anti-union action with Mr Demirel.

Please write courteously worded letters expressing concern about the rising number of torture allegations coming from Turkey to: His Excellency Süleyman Demirel, Prime Minister, Ankara, Turkey.

Two victims of anti-union action in Turkey: arrested in January with 13 fellow-members of the Progressive [illegible] Union, they were all tortured for 48 hours before being released without charge.

KURŞUNA DİZİLENLER

MHP'li faşist cinayet çetelerinin işçi, emekçi ve devrimcilere yönelik saldırı ve katliamları yoğunlaşarak sürerken, polis ve jandarma kurşunlarıyla katledilen devrimci ve emekçilerin sayısı da giderek yükseliyor. Sadece geçtiğimiz haftanın ilk günlerinde ona yakın emekçi ve devrimci, bu arada bir de Türkçe bilmeyen Belçikalı bir turist, polis ve jandarmanın açtığı ateş sonucu katledildiler.

İzmir İnciraltı Yurtlarında sıkıyönetim askeri birliklerinin öğrenci kitlesini yaylım ateşe tutarak 6 öğrenciyi öldürdüğü ve onlarca öğrenciyi yaraladığı sırada, yurdun diğer birçok yerinde de birçok kişi egemen sınıfların hizmetindeki namlulardan çıkan kurşunlarla hayatını kaybettiler.

15 Haziran günü, İstanbul Anadoluhisarı'nda, İstanbul Siyasi Şube Müdürü Tayyar Seven ve makam şoförü polis memuru Hasan Aydın'ın içinde bulunduğu taksi ile ters yola girmeleri ve karşı yönden gelen bir araba ile çarpışma tehlikesi belirmesi üzerine aralarında çıkan tartışma sırasında siyasi şube müdürünün "vur" diye bağırması üzerine emrindeki polis memuru silahını ateşleyerek Gülseren Kazancı adlı 22 yaşındaki bir genç kızı katletti.

16 Haziran günü İstanbul Kadıköy Misak-ı Milli Caddesinde, Göztepe Başkomiserliğinde çalışan Yusuf Özcan adlı polis memuru, tartıştığı minibüs şoförü Mustafa Demirci'yi kurşunlayarak öldürdü.

16 Haziran günü İstanbul'da bir botla denize açılan Belçikalı iki turist, dalgaların sürüklemesiyle askeri yasak bölgenin olduğu bir yere geldikleri sırada görevli jandarma erlerinin "dur" uyarısına Türkçe bilmedikleri için uymadılar. Bunun üzerine açılan ateş sonucu Oliver Shackoord adlı Belçikalı turist öldü. Arkadaşı ise "casusluk yaptığı" gerekçesiyle gözaltına alındı.

Bunlar sadece iki, üç günlük olaylardır ve basına yansıyanlardır. Faşist terör almış yürümüştür. İnsanlar sorgusuz-sualsiz kurşuna dizilmektedir. Ve işin ilginç yanı bütün bunların "huzuru sağlamak" için yapıldığı söylenmektedir. Sanki bu ülkenin anaları çocuklarını faşist güçler katletsin diye doğurmaktadır! Egemen sınıfların sözcüleri, faşist elebaşılar, AP hükümetinin yetkilileri, bütün bu cinayetleri kışkırtmaktadır. AP hükümetinin çeşitli bakanlarının daha önceki açıklamaları da buna örnektir.

TÜRKİYE EKONOMİSİ "DÜZLÜĞE ÇIKTI" MI?

Geçtiğimiz günler içinde Başbakan Demirel ve Başbakanlık Müsteşarı Turgut Özal, "ülke ekonomisinin düzlüğe çıktığını" ilan ettiler. Radyosu, TV'si, basınıyla yoğun bir propagandaya girişerek her şeyi güllük gülistanlık göstermeye çalıştılar.

Oysa dönüp ekonomiye baktığımızda yaşananın hiç de T. Özal ve Demirel'in söylediği gibi olmadığını görüyoruz.

IMF'nin bütün bir 1980 yılı için öngördüğü % 50'lik enflasyon sınırına dört ay içinde, Nisan 1980'de ulaşıldı. Yıl sonuna kadar enflasyon oranının % 100'ü geçeceğini söylemek abartma olmaz.

ÜRETİMDEKİ GERİLEME % 20, KAPASİTE KULLANIM ORANLARI DÜŞÜYOR

TÜSİAD yılın ilk üç aylık döneminde meydana gelen üretim gerilemesinin geçen yılın aynı dönemine oranla % 20 olduğunu açıkladı. Ocak–Mart üretim değerleri itibariyle 1979 ve 1980 arasındaki üretim gerileme oranları, taşkömüründe % 18, filtreli sigarada % 54, pamuklu dokumada % 21, yünlü dokumada % 31, fosfatlı gübrelerde % 18, sıvı çelikte % 11, Blister bakırda % 94, traktörde % 42, otomobilde % 20'ye ulaştı.

İstanbul Sanayi Odasının yaptığı araştırmalara göre de % 50 kapasitenin üzerinde çalışan sadece üç sektör var. Bunlar % 57,5 ile gıda, içki, tütün ürünleri sanayii, % 56 ile taş ve toprağa dayalı sanayii ve % 50,4 ile kağıt ürünleri sanayiidir. % 39'luk kapasite ile çalışan madencilik sektöründe bir önceki yıla göre kapasite kullanım yüzdesi % 51,3 düşüş kaydetmiştir. Madeni eşya sanayi % 46,1, otomotiv sanayii % 40,5, dokuma, giyim, deri % 44,8, metal ana sanayii % 40 kapasite ile çalışmaktadır.

Bu rakamlarıyla TÜSİAD ve İSO bile Özal ve Demirel'i yalanlıyorlar.

İŞSİZLİK ORANI % 15 ÇALIŞAN İŞÇİLER DE AĞIR BİR SÖMÜRÜ ALTINDA

Komprador tekelci kapitalizmin bunalımı öyle bir noktaya ulaşmıştır ki bugün ülkemizde çalışabilir nüfustan her 100 kişiden 15'i işsizdir. Üretimin düşmesi, kapasite kullanım oranlarının % 50'nin altına inmesi sonucu işsizler ordusu giderek kabarmaktadır.

VARLIK İÇİNDE YOKLUK

Bunalım, aşırı üretimden doğar. "Ama bolluk sefaletin ve kıtlığın kaynağı durumuna gelir". Bir yandan aşırı üretim bunalımı yüzünden ürün bolluğu vardır, ama diğer yandan emekçilerin onlara yaklaşması mümkün değildir.

Migros, 1 Ocak–20 Mayıs arasında 1979'da 22,333 ton et satmışken, bu yılın aynı tarihler arasındaki satışı 12.980 tona düşmüştür.

Yine Migros'un 1979 Mayıs ayı günlük satış ile 1980 Mayıs ayı günlük satışını karşılaştırırsak, kıymanın 6 tondan 4 tona, domatesin 11 tondan 5 tona soğanın 2,8 tondan 1,5 tona düştüğünü görürüz.

EMEKÇİ SINIFLAR DÜZLÜĞE ÇIKMADI

T. Özal ve Demirel ülke ekonomisinin düzlüğe çıktığını söylemekle komprador kapitalizmin düzlüğe çıktığını söylemek istiyorsa, bu kısmen doğrudur. Krizin tüm yükünü işçi sınıfı ve emekçi sınıflar çekiyor. Nitekim T. Özal hiç yüzü kızarmadan "tedbirler paketinin ikinci lokmasını da yutturacağız" diyebiliyor. Ya da 13 Haziran'da söylediği gibi "hiç kimse merak etmesin biz böyle yüksek taban fiyatı veriyorsak bunu massetmesini de biliriz" (massetmek: emerek çekmek, sömürmek) diyebiliyor. Özal'ın da itiraf ettiği gibi krizin bütün yükü emekçi sınıfların üstünde. İşçi sınıfı yoğun bir ekonomik ve siyasi baskının altında. Grevleri erteleniyor. Bütün bunlara rağmen komprador burjuvazi kârlarını artırmaya devam ediyor. Nitekim, Sakıp Sabancı geçtiğimiz yılın komprador burjuvazinin en kârlı yılı olduğunu açıkladı.

Emekçi sınıfların düzlüğe çıkmadığı gerçek. Bunalım devam ediyor ve giderek derinleşiyor.

T. Özal ve Demirel'in ülke ekonomisinin düzlüğe çıktığı yolundaki demagojileri kimseyi kandıramıyor.

Hakim sınıfların diğer sözcüleri bunalımın varlığını kabul etmek zorunda kalıyorlar. Faşist MHP kitle tabanını genişletebilmek için, kitlelerin taleplerine sahtekarca sahip çıkıyor. Anti-kapitalist, anti-emperyalist sloganlar atıyor. Ama bir yandan da iktidarın bütün uygulamalarını destekliyor.

Hakim sınıfların diğer sözcüsü MSP "Batı Klüp" dediği emperyalizme bağımlılığı eleştiriyor. Ama diğer yandan da birinci ve ikinci MC dönemlerinde emperyalizmin yandaşı olarak gördüğü AP ile birlikte iktidarı paylaştı, bugün de onu desteklemeye devam ediyor.

Reformist CHP ise uzun bir suskunluk döneminden sonra faşist iktidarın uygulamalarını eleştiriyor. Ama CHP de iktidarları döneminde IMF eliyle emperyalistlerin dayattığı tüm ekonomik önlemleri yürürlüğe koymaktan gayrı bir şey yapmadı. Bugün AP'nin "cesaretle" uyguladıkları krizin yükünü emekçilerin sırtına yükleme çabalarını CHP "halkçı" görünümünü bozmamak için utangaçça yaptı.

TKP, TİP, TSİP revizyonistleri ise emperyalist ülkelerden yeni borçların alınmasıyla buhrandan kurtulunulacağını iddia ediyorlar. Ama borç alınacak ülke değişiyor. Amerika değil de efendileri sosyal-emperyalistlerden borç alınması gerektiğinde birleşiyorlar. TİKP revizyonistleri de aynı tahlilde birleşiyor. Amerika ve Çin'den borç alarak ekonomik yapının emperyalizmden borç almadan yaşamını sürdüremeyeceği gerçeğini(!) ileri sürüyorlar.

Oysa komprador ekonominin çıkmazını gidermek amacıyla alınan borçlar yeni borçlara ihtiyaç duyulmasını kamçılamaktan, ekonomiyi yeni çıkmazlarla baş başa bırakmaktan başka bir işe yaramadığını burjuva iktisatçıları bile kabul ediyor. Ne var ki egemen sınıfların borç almaktan başka çıkış yolu yok.

Bunalımdan bir tek kurtuluş yolu vardır: O da bunalımın kaynağını yok etmek. Yani, komprador-kapitalizmine son vermek.

BUNALIM KAPİTALİST EKONOMİNİN YOL ARKADAŞIDIR

Geçtiğimiz günler içinde bir açıklama yapan ABD Başkanı Carter, "Bugün Amerikan ekonomisi ve dünya ekonomisi büyük bir bunalımın içine yuvarlanmıştır. Bu konuda itiraf ediyorum ki, bilim adamlarımız, iktisatçılarımız ve bizler yanıldık. Sarsıntının olacağını bekliyorduk, ama bu boyutlara varacağını tahmin etmiyorduk" dedi.

Carter'in de ifade etmek zorunda kaldığı gibi, kapitalist ve revizyonist dünya 1970 başlarından bu yana ağır bir ekonomik ve siyasal bunalımın pençesinde. Kapitalist dünyanın içine düştüğü bunalım, bugüne kadar yaşananların en şiddetlisi. Emperyalist sistemi saran bunalım yüksek enflasyon dalgasını da beraberinde getirdi.

Tüm kapitalist-revizyonist dünyayı saran bu bunalımın nedenleri ne olabilir? Burjuvazinin iktisatçılarına, sözcülerine ve siyasetçilerine bakılırsa, buhranın nedeni, kendilerinden önceki beceriksiz yönetim (tıpkı bizim ülkemizde söylenenler gibi) ve artan petrol fiyatları.

Eğer petrol üreticisi ülkeler petrol fiyatlarına sık sık zam yapmasalar buhran olmayacakmış. Öte yandan beşi Amerikan biri İngiliz ve biri İngiliz–Hollanda olan 7 büyük tekel, kapitalist ülkelerin petrol çıkarma ve satışlarının % 60'ından fazlasını denetliyor; aşağı yukarı petrolün % 54'ünü işliyor. Ve tükettiği petrolü kendisi üreten ABD de buhranın kıskıvrak içinde. Petrol ihracatçısı Suudi Arabistan yılda 420 milyon ton petrol çıkarmasına karşın, yoksulluğun ve cahaletin egemen olduğu yarı-feodal bir ülke.

Üstelik kapitalist dünya bunalımı ilk kez şimdi tanımadı. Petrolün henüz sorun olmadığı 1929 buhranı sosyalist Sovyetler Birliği'nin dışında tüm dünyayı silindir gibi ezip geçti.

Görülüyor ki, uzun süredir yaşanan ve gittikçe şiddetlenen bunalımın nedeni petrol fiyatlarındaki artış değil.

Bugünkü derin bunalımın patlak vermesi, üretimin anarşik, kendiliğindenci ve oransız niteliğine ilişkin Marksist teoriyi doğruluyor. Marks'ın teorisine göre kapitalist üretim, kitlelerin ihtiyacına göre değil, kâra göre genişleyerek gelişir. Yani kapitalizmde ürünler, üreticilerin kendilerinin geçim araçları olarak değil, paraya çevrilebilecek metalar olarak üretilir. Ve her meta karşılıklı olarak birbirinin pazarı olur. Çeşitli kapitalist sektörler birbirlerinin ürünlerini tüketirler. Kapitalist üretimde üretim aletleri üretimi, tüketim maddeleri üretimine göre daha hızlı gelişir. Kapitalizmin bu karakteri birbirlerinin pazarı olan metaların mübadelesinde uyumsuzluk doğurur. Böylece üretim araçları üretimi sanayiinde ürün bolluğu görülür. Stoklar yığılır. Kapitalist üretimin bu niteliği buhrana neden olur. Atlatılması için meta fiyatlarında belli bir düşüş gerekir.

Tekelci dönemde ise tekellerin hammadde kaynakları ve pazarlar üzerinde hakimiyetleri vardır. Ve amaç yalnızca basit bir kâr değil, azami kâr, yani tekel kârıdır.

Tekellerin pazarlar üzerindeki hakimiyeti, meta fiyatlarını tespit etme gücünü de beraberinde getirir. Tekeller, tekel kârlarını gerçekleştirmek için metaların fiyatlarını yüksek tutarlar. Böylelikle bunalım daha da ağırlaşır. Tekeller buhranın yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların sırtına yüklerler. Bir yandan işçi ücretlerini düşürmeye ya da en azından sabit tutmaya çalışırlarken, diğer yandan da temel ihtiyaç maddelerine zamlar yaparlar.

Bu durum bir kez daha Marks'ın teorisini doğrular: Bir yandan emekçilerin yoksulluğu ve sefaleti artarken, diğer yandan kapitalistlerin kârları büyür.

Bugün kapitalist dünyada yaşanan da budur.

Oysa ülkemizde yirmi iki ay iktidarda kalan CHP'ye bakarsanız ekonomik gidişatın bozukluğunun nedeni MC'nin yanlış yönetimi ve onlardan enkaz devralmalarıydı. AP iktidara geldiğinde nedenin CHP olduğunu, CHP'nin ülkeyi yangın yerine çevirdiğini söyledi. Yani her ikisinde de neden dünya ekonomik bunalımından bağımsız olarak kötü yönetimlerdir.

Oysa tekellerin egemen olduğu dünyada bunalımın tek bir ülkenin sınırları içinde kalamayacağı açıktır. Emperyalizmin yarı-sömürgesi olan Türkiye'nin kapitalist üretim içindeki yeri, esas olarak tüketim maddeleri üretem sektörün bir parçası olmaktadır. Türkiye dışarı maden, meyve, sebze,, tütün satıp dışardan makine satın alır. Böylece olunca, kapitalist dünyada başgösteren ve üretim araçları üretiminin ürün fazlalığından oluşan krizin ülkemizi de içine alacağı açıktır.

Tekeller bunalımın yükünü kendi emekçi sınıflarına yüklediği gibi aynı zamanda kendilerinin yarı-sömürgesi olan ülkelere de yıkarlar. Bunun içindir ki yarı-sömürge ülkelerden hammadde ve tarım ürünlerini daha ucuza alıp, sanayi ürünlerini daha pahalıya satarlar. Emperyalist sömürüyü daha da yoğunlaştırırlar.

Böylelikle kapitalist dünyayı saran bunalım, ülkemiz gibi yarı-sömürge ülkelerde daha da ağır işler.

Ama bunalımın böylesine ağır geçtiği bu emperyalist-kapitalist dünya emekçilerin iktidarda olduğu dünya değil. Burjuvazinin dünyası. Emekçilerin dünyası sosyalist Arnavutluk'ta fiyatlar düşürülüyor. İşsizlik yok. Enflasyonu tanımıyorlar, buhranı da. Çünkü üretimlerini planlı bir şekilde, ihtiyaçlarına göre yapıyorlar. Arnavutluk'ta kapitalizmin yasaları değil, sosyalizmin yasaları hüküm sürüyor.

Sosyalizm ekonomik bunalım tanımaz

Kapitalizmin ilk genel bunalımının patlak verdiği 1825 yılından bu yana kapitalizmin bunalımları bir türlü son bulmadı. Devrevi buhranlar, aşağı yukarı her 10 yılda bir, birbiri ardı sıra geldi. Emperyalizm dönemiyle birlikte krizin süreleri daha da uzadı, bir krizden tamamen çıkmadan tekrar yeni bir kriz patlak verdi.

Kapitalist-revizyonist dünyayı pençesine alan bugünkü buhran, kapitalist sistemin genel bunalımını her zamankinden daha derin ve keskin bir hale getirdi.

Bugün buhranın dışında olan dünyada bir tek ülke var. Sosyalist Arnavutluk. Niçin dünyayı kıskıvrak içine alan buhran "küçük" Arnavutluk'u etkileyemiyor? Etkilememesinin nedeni, Arnavutluk'un büyüklüğünden, sosyalist ülke olmasından ileri geliyor.

O halde sosyalizmin yasaları nelerdir ki, dünyayı saran böylesine bir krizin dışında kalabiliyor?

"Bütün toplumun durmadan artan maddi ve kültürel gereksinmelerinin azami ölçüde giderilmesi —işte sosyalist üretimin *amacı;* üstün bir teknik temel üzerinde sosyalist üretimi durmadan arttırmak ve yetkinleştirmek— işte bu amaca erişmenin *aracı.*

Sosyalizmin temel ekonomik yasaları budur." (Stalin, Son Yazılar, s. 136.)

Sosyalist devlet, sosyalizmin bu temel ekonomik yasaları uyarınca hareket eder. Sosyalizm "bütün toplumun durmadan artan maddi ve kültürel gereksinmelerinin azami ölçüde giderilmesi" gücüne sahiptir. Çünkü sosyalizm kapitalizmin temel gelişmesi olan üretimin toplumsal karakteri ile mülk edinmenin özel karakteri arasındaki çelişmeyi çözerek gelir. Proletarya iktidara gelmesiyle birlikte daha önce burjuvazinin özel mülkiyetinde olan üretim araçlarını kamu mülkiyeti durumuna dönüştürür. "Bu eylem aracılığıyla, proletarya, üretim araçlarını daha önceki sermaye niteliklerinden kurtarır, ve onların toplumsal niteliklerine, kendilerini kabul ettirme yolunda tam bir özgürlük verir. Önceden belirlenmiş bir plana göre toplumsal bir üretim bundan böyle olanaklıdır" (Engels, Anti-Dühring, s. 449)

Üretim araçlarına el konulmasıyla birlikte proletaryanın işgücü meta olmaktan çıkar ve ürünün üretici üzerindeki egemenliği ortadan kalkar.

Üretim araçlarına el koyan ve iktidara gelen proletarya artık önceden planlanmış üretime geçebilir. Üretim araçlarının sahibi olan işçi sınıfı kendi kendini sömüremeyeceğine göre üretim kâra göre belirlenmez, toplumun maddi ve kültürel gereksinmelerine göre belirlenir. Yani bilinmeyen bir pazar için üretim yapılmaz.

Üretim araçları üretimi ve tüketim araçları üretimi, bunun her ikisi de proletaryanın kontrolünde olduğundan kapitalist krizin nedeni olan üretim araçları üretiminin diğerinin önüne geçmesi önlenir. Her iki kesim de uyumlu gelişir. Bu uyumluluk kapitalist düzende rekabet ve üretim anarşisi yasasının karşıtı olarak ortaya çıkar. Bunun içindir ki sosyalizmde bunalım görülmez.

● DİSK AĞALARI TÜZÜK DEĞİŞTİRMEKLE GERÇEKLERİ SAKLAYAMAYACAK, İŞÇİLERİN SENDİKAL DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ SAPTIRAMAYACAKLAR!

● BİR TÜZÜKTEKİ DEMOKRATİK HÜKÜMLER ANCAK İŞÇİ SINIFININ SENDİKAL EYLEME AKTİF OLARAK ÇEKİLMESİ TEMELİNDE BİR ANLAM KAZANIR. DİSK'İN "TEK TİP TÜZÜĞÜ" İSE MADDELER OLARAK BİLE DEMOKRATİK OLMAKTAN UZAK BİR TÜZÜKTÜR!

Disk Kongresine Doğru ②

DİSK VE SENDİKAL DEMOKRASİ

DİSK'in sendika ağalarına göre DİSK'in 7. Genel Kurulu'nun "en önemli özelliklerinden birisi" de; DİSK'e bağlı bütün sendikaların "Tek Tip Demokratik Tüzüğe" kavuşmuş olmalarıdır! Ve 7. Genel Kurulla birlikte, DİSK, ona bağlı sendikalar "tek tip" ama demokratikliği tartışılır bir tüzüğe kavuşacaktır.

DİSK'e bağlı sendikalarca demokratik olmayan yollarla, oldu bittiye getirilen kongrelerle kabul edilen bu "tek tip" tüzüğün demokratik olup olmadığını şimdilik bir yana bırakarak DİSK ağalarını yeni bir tüzüğe zorlayan nedenleri kısaca gözden geçirelim.

DİSK AĞALARI NEDEN TÜZÜK DEĞİŞTİRDİ?

DİSK'e bağlı sendikalardan herhangi birine üye olan hemen her işçi bilir ki sendikalarında, sendikanın herhangi bir kademesine seçilmek, delege olmak, seçildiği kademede işçi sınıfının çıkarlarını savunarak kalmak, devletin üst bürokratik kademelerinde egemen sınıfların çıkarlarına karşı çıkarak kalmaktan daha zordur. Sendika ağaları beğendiklerini, diledikleri kademeye seçtiremeyince, seçilenleri görevlerinden alarak yerlerine kendi adamlarını atamayı gelenek haline getirmişlerdir. Yönetim fesihleri ve atamalar öylesine güncel bir hal almıştır ki; bu görevde şu veya bu nedenle kalabilen bazı dürüst işçiler için bile sendika ağaları ve patronla gizli anlaşma içinde olduğu konusunda şüpheler uyanmaktadır. Özellikle TKP'li revizyonist sendika ağaları sendika yönetimlerindeki mevkilerini bir derebeyin şatosunu koruduğu bir titizlikle korumakta, yönetim fesihleri, "üçlü sertifikalar", patronla anlaşma gibi her yolla yükselen işçi muhalefetini bastırmaya çalışmaktadırlar. Revizyonist sendika ağalarının uygulamaları öylesine deşifre olmuştur ki, işçiler arasında fıkra konusu olmakta, TÜRK—İŞ'in gerici faşist ağalarının bile sendika demokrasisi konusunda spekülasyon yapmasına olanak tanımaktadır. Örneğin geçtiğimiz dönem Maden-İş 4. Bölge Temsilciliği için yapılan seçimlerde Maden-İş Tüzüğünün istediği özellikleri taşıyan bütün bölgede sadece 2 kişi çıkmış, revizyonist ağalar buna bile tahammül edemeyerek kendi adamları olmayan adayı, yine tüzüğe dayanarak veto ederek bir tek adayla seçimlere gitmişlerdir.

DİSK ağalarının, anti-demokratik tüzük maddelerine dayanarak zorbalık yapmaları, kendilerine karşı yükselen muhalefeti tasfiye etmeye girişmeleri, işçilerin iradesini ayaklar altına almaları geniş işçi yığınları arasında tepkiyle karşılanmış, işçiler sendika demokrasisi için yıllardır süren bir mücadele yürütmüşlerdir. Kısacası DİSK ağaları ellerindeki tüzüklerin anti-demokratikliğini saklayamaz olmuşlar, her eylemde işçiler tüzüğün değiştirilmesi talebini öne sürmüşlerdir. Öte yandan revizyonist ağaların ellerindeki sendikaların daha kaba anti-demokratik hükümler taşıması ve uygulamadaki pervasızlıkları DİSK'in reformcu ağaları aleyhine de bir durum yaratmakta idi. Dahası, DİSK'in yönetimini ele alan Baştürk kliği, başarısızlıklarını böylesi "önemli bir girişimle kapatmayı", bu arada rakibi revizyonist ağaları da zor duruma düşürmeyi hesaplıyordu.

İşte bütün bu nedenlerden, ama esas olarak işçilerin anti-demokratik uygulamalara tepkilerinin önlenmesini amaçlamaktan dolayıdır ki, DİSK ağaları, DİSK ve bağlı sendikaların tüzüklerinde çok göze batan hükümleri kaldırmak zorunda kaldılar. Göstermelik bir demokratik tüzükle yükselen işçi muhalefetini bastırmayı, dahası kendilerini demokrasi şampiyonu göstermeyi daha ticari buldular.

DİSK'İN TEK TİP TÜZÜĞÜ DEMOKRATİK BİR TÜZÜK MÜDÜR?

DİSK ağaları var güçleriyle sendikal demokrasiyi basit tüzük kurallarına indirgeyerek bir yandan işçilerin bilincini çarpıtmaya çalışırken, bir yandan da anti-demokratik uygulamaları sürdürmenin zeminini hazırlıyorlar. DİSK ağaları böylece "Demokratik Tek Tip Tüzük" propagandası arkasında anti-demokratik uygulamalarına gerekçe arıyorlar.

Şöyle ki: ağalar bütün güçleriyle hazırladıkları tüzüğün, işçilerin iradelerinin yönetime yansımasının önünde hiçbir engel koymadığı propagandasını yaparak, anti-demokratik girişimlerini)fesihler, atamalar, ihraçlar vb.) demokratik merkeziyetçiliğin, sendikal "disiplin"in bir gereği olarak göstermeye çaba harcıyorlar.

DİSK'in "Tek Tip Demokratik Tüzük"ünün ne menem bir demokratik tüzük olduğunu daha iyi anlaşılması için konuyu iki açıdan incelemekte yarar var: Birincisi; DİSK'in tek tip tüzüğü bir tüzük olarak, yönetime tanıdığı yetkiler ve tabanın iradesinin yönetime yansıması bakımından demokratik midir? İkincisi ise, Tek tip tüzüğün üstünde yükseldiği "Demokratik Sınıf ve Kitle Sendikacılığının Temel İlkeleri" adlı broşürde ortaya koydukları demokrasi kavrayışları (*) ve sendikal demokrasinin anlamı.

Sendikal demokrasiden ne anlaşılması gerektiğini bu sayfamızda ayrı bir yazı konusu yaptığımızdan, burada sadece DİSK'in bu "tek tip" tüzüğünün demokratikliğini sergileyeceğiz.

DİSK ağalarının üstünde büyük gürültüler kopardıkları ve DİSK için ileri bir atılım, bir aşama olarak gördükleri tek tip tüzük bir bütün olarak ele alındığında şu söylenebilir. DİSK ağaları anti-demokratik olduğu ayyuka çıkmış bazı maddeleri "ayıklayarak", DİSK ve bağlı sendikaların tüzüklerini görünüşte daha "demokratik" hale getirmişlerdir. Gerçekte ise; bu tüzük sendika ağalarının anti-demokratik baskılarını önleyecek hiçbir madde getirmediği gibi, sendika ağalarının işçiler karşısındaki avantajlarına da dokunmamıştır. Tersine en büyük ağaları "ebedi" delegelikle ödüllendirerek, sendikaları ağaların faaliyetine her zaman açık tutmayı amaçlamıştır.

Bir sendikada tüzüğe ilişkin anti-demokratiklik iki biçimde görülebilir: Birincisi yönetime tanınan yetkilerin işçi yığınlarının iradesini ayaklar altına alacak boyutlarda olması; ikincisi ise, şu veya bu kademeye seçimlerde. Her iki bakımdan da DİSK tüzüğü anti-demokratikliğini korumaktadır ve geçmiştekinden sivri uçları törpülenmeler dışında herhangi bir farkı yoktur.

İşte örnekleri:

"Tek Tip Demokratik Tüzük"ün 20. maddesinin (d) fıkrasına göre, sendikanın merkez yönetim kurulu: "Sendikanın anatüzük ve yönetmeliklerine aykırı davranan şube yürütme ve yönetim kurulları, işyeri temsilcileri, işyeri sendika kurulu üyeleri ve bölge temsilcilerine işten el çektirebilir."

"Sendikanın ana tüzük ve yönetmelikleri" sözü burada her anlama gelecek yuvarlak yoruma açık bir sözdür ve ağalar işine gelmeyen, kendilerine muhalefet eden herkesi bu gerekçe ile görevden alabilir, yerlerine kendi ihanetlerine ortak olacak yönetimler atayabilirler. Çünkü, çoğu zaman sendika ağalarının yayınladıkları yönetmeliklere uymak işçi sınıfına ihanetle eşanlamlıdır. Örneğin bir grev sırasında nasıl davranılacağına dair Maden-İş ya da Tekstil sendikalarının yayınladıkları genelge ve yönetmeliklere (**) uymak demek, işyerinde siyasi propagandayı yasaklamak, işyerlerinde, grev alanlarının üstüne ölü toprağı serpmek anlamına gelmektedir. Buna uymayan bir yönetim veya temsilcilik sendika ağalarınca feshedilebilecektir. Hatta bununla da kalmayıp onlar, salt bu suçtan dolayı sendika üyeliğinden bile çıkarılabilecektir. Çünkü sendika ağaları bu işçi sınıfının sınıf örgütleri olması, her işçinin koşulsuz üyesi olması gereken sendikalara, üye olmayı da benzer bir kayda bağlamıştır.

"Demokratik Tüzük" üyelikten çıkarma konusunda şöyle diyor:

"a) Sendikanın amaç ve ilkelerine aykırı davranışta bulunmak.

"b) Sendika ve DİSK ana tüzüğüne ve bunlara dayanılarak çıkarılan yönetmelik, genelge ve yetkili organ kararlarına aykırı davranışta bulunmak.

Görüldüğü gibi yukarıda aktarılan tüzük maddelerine dayanarak, sendika ağaları kendilerine muhalefet yapan herkesi, değil yönetimden uzaklaştırmak, sendikadan bile atabilir. Bu tamamen ağaların niyetine kalmıştır. Ağaların devrimci sendikacıları, işçileri sendikalardan tasfiye etmeleri için başka maddelere hiç de ihtiyaçları yoktur. Ama ağalar işi daha da sağlama bağlamak için, yerlerini sağlamlaştıracak başka önlemler de almışlar; sendikaların başından gitmemek için her yolu denemişler, her olanağı kullanmışlar.

"Demokratik Tüzük"ün 11. maddesi genel kurula katılacak delegelerini şöyle tespit ediyor: Genel kurul:

"Genel Merkez Organları (Merkez Yürütme Kurulu, Merkez Yönetim Kurulu, Merkez Denetim ve Onur Kurulları üyeleri kastediliyor—Özgürlük), sendika kurucu üyeleri, üyeliğini yitirmemiş eski başkanlar ile şube kongrelerinden seçilen delegelerden oluşur".

"Demokratik Tüzük" genel merkez organlarının sayısını da belirlemiş. Buna göre: Merkez yönetim kurulu 20, merkez yürütme 9, onur kurulu 5, denetleme kurulu ise 3 üyeden oluşacaktır. Bu hesaba göre genel merkezin tabii delege sayısı 37'yi bulacak, buna kurucu üyeler ve "eski başkanları" da eklersek tabii delege sayısı 50'yi bulmaktadır.

"Demokratik Tüzük"ün diğer maddeleri sendikaların üye sayılarına göre delege sayısını saptamış. Bu maddelere göre bir örnek verecek olursak, üye sayısı 10 bin ve daha az olan bir sendika 100 seçilmiş delege ve 50 tabi delege ile toplanacaktır. DİSK'e bağlı 28 sendikadan 5'inin üye sayısının 10 binden, 15'inin üye sayısının 5 binden az olduğu düşünülürse, tabii delegelerin aşırı yüksekliği daha iyi anlaşılır. Buna göre: DİSK'teki üyesi 10 binden çok 5 sendikanın genel kurulunda bulunan delegelerin % 33'ü üye sayısı 5000 ve daha az olan 15 sendikanın (tüzüğe göre üye sayısı 1000—1500 arası olan sendikalar 75 seçilmiş kongre delegesi getirmek zorunda) kongresinde ise delegelerin % 40'ı tabii delgelerden oluşuyor! İşte "Tek Tip Demokratik Tüzük" esas olarak bu "demokratik" maddelerden ibaret diğer maddeler ise; bu maddelere dayanarak işbaşına gelen ağalara olağanüstü yetkiler veren "merkeziyetçi" maddeler.

Bütün bu anti-demokratik maddelere bir de sendika ağalarının patronla işbirliği içinde devrimci işçileri işten attırarak tasfiye etmeleri göz önüne alınırsa DİSK'in sendika demokrasisinin ve "tek tip" tüzüğünün ne olduğu daha iyi anlaşılır.

(*) Demokratik Sınıf ve Kitle Sendikacılığının Temel İlkeleri adlı broşürde konan kavrayışı eleştirmek yazımızın sınırlarını aşacağından sorunun bu yanına bu yazımızda değinmeyeceğiz.

(**) Son grevlerle ilgili yayınlanan genelgeler böyledir.

SENDİKAL DEMOKRASİ VE SINIF SENDİKACILIĞI

Bütün üye sendikalarda "Tek Tip Demokratik Tüzüğün" benimsenmesini DİSK ağaları, DİSK'in sınıf sendikası olmasının bir kanıtı olarak gösteriyorlar. Diğer yazımızda gösterdik ki; DİSK'in "tek tip" tüzüğü birer birer maddeler bakımından bile demokratik değildir. Kaldı ki, tüzük maddeleri sendika yönetimlerine işçilerin iradesinin yansıması için bir engel koymasa bile, bu tek başına DİSK'de sendikal demokrasinin işlediğini, DİSK'in sendika demokrasisi açısından bir sınıf sendikası düzeyine yükseldiğini göstermez. Çünkü sendikal demokrasi sorunu, sendikal eylemin temel bir sorun olarak bir tüzüğün maddeleri ile tanımlanamaz. Ve bu demokrasi ancak işçi yığınlarının sendikal eyleme çekilmesi, yığınların mücadele içinde eğitilmesi temelinde bir anlam taşır. Bu temelde yükseldiği ölçüde sınıf hareketini geliştirici bir rol oynayabilir. İşçiler sendikal eylemin dışına itiliyor, bakışı dar günlük çıkarları aşmıyorsa tüzük ne kadar demokratik hükümler taşırsa taşısın işçilerin iradesi sendikal eyleme yansımayacaktır.

Nitekim sendika ağaları da bunu bildikleri için ellerinden gelen her yolla işçileri sendikal eylemin dışında tutmaya çalışıyorlar. İşçileri sendikal eylemin dışında tutmak için tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesinin içini boşaltarak onu da diğer pek çok şeyde olduğu gibi kof bir laf yığınına çeviriyorlar. Kararların kollektif bir biçimde oluşturulması, kollektif bir biçimde hayata geçirilmesinden, sendika ağaları yığınların insiyatifli bir biçimde eyleme çekilmesini değil; tersine, yığınların adına hareket etme yetkisini kendi ellerinde toplamayı anlıyorlar. Nitekim toplusözleşmelerde bu durum açıkça ortaya çıkıyor. Birçok sendika ağası, işçilerin tepkisi karşısında taleplerin söz sahibi olmasına ses çıkarmıyorlar, ama görüşmeler ve karar aşamasında işçileri mümkün olduğu kadar karar ve söz sahibi olmaktan uzak tutmaya çalışıyorlar.

Bir grevin, bir eylemin başarıya ulaşmasında nasıl ki işçilerin bilinci belirleyici bir rol oynuyorsa, sendika demokrasinin geliştirilmesi, sendika içinde demokratik merkeziyetçiliğin yerine oturması da işçi yığınlarının bilinci tarafından belirlenir. Bu nedenledir ki işçi sınıfı içinde yürütülecek yoğun bir devrimci çalışma olmadan sendika demokrasisinin işlemesi söz konusu olamaz.

Kısaca söylenecek olursa, gerçek bir sendikal demokrasi ancak işçi sınıfının aktif sendikal eyleme çekilmesi, işçi sınıfının sınıf bilincine varması için eğitilmesi temelinde bir anlam taşır. Aksi halde işçilerin sendikal eyleme çekilmesi engellenirken, işçi sınıfının sosyalist bilince varmasına karşı çıkılırken, dünyanın en demokratik tüzüğü bile sendikal demokrasinin gerçekleşmesini sağlayamaz. Kaldı ki DİSK ağalarının "Tek Tip Demokratik Tüzüğü" anti-demokratik maddelerle dolu, demokratik olmaktan uzak bir tüzüktür.

RUS UŞAKLARININ SAHTE ANTİEMPERYALİSTLİĞİ

TKP, TİP, TSİP gibi sosyal-emperyalizmin uşağı revizyonist partiler, ABD emperyalistleriyle hükümet arasında imzalanan Savunma İşbirliği Anlaşması karşısında ateş püskürüyorlar. Olgunun kendisinden kaynaklanan propaganda ortamını ve halkımızın anti-emperyalist duyarlılığını sömürebilmenin çabalarını sürdürüyorlar.

Revizyonist ihanet şebekeleri SİA karşısında kampanyalar düzenliyor, yayın organlarında çarşaf çarşaf sayfalar ayırıyor. Egemen sınıfların halkımız üzerinde her gün biraz daha yoğunlaştırmaya çalıştığı sömürü ve faşist baskılar tüm şiddetiyle sürerken ve halkımızın mücadelesinin bugün esas hedefi anti-faşist demokrasi mücadelesiyken; revizyonistler sahte kampanyalarıyla halkımızın sömürüye, teröre, faşizme karşı mücadelesini köreltmeye, hedef saptırmaya çalışıyorlar. Kitleleri düzenle uzlaştırmanın, Rus uşaklığında eğitmenin çabalarını sürdürüyorlar. Anti-emperyalistliği ABD emperyalizmine karşı olmakla sınırlayarak, Rus sosyal-emperyalizminin yardakçılığını ve propagandasını yaparak sahte anti-emperyalist pozlara bürünüyorlar. CHP, MSP gibi reformist ve gerici partileri umut, parlamentoyu kurtarıcı, saldırgan ve hegemonyacı Rusya'yı ve Varşova Paktı'nı dünya halklarının ve halkımızın dostları olarak gösteriyorlar.

Halkımız anti-faşist demokrasi mücadelesinde, alanları her gün biraz daha doldurur, direnişlerden, boykotlardan, grevlerden, dayanışma grevlerine, genel greve ve üst eylem biçimlerine doğru ilerler, düzene ve partilerine karşı muhalefetini yoğunlaştırırken revizyonistler, sorunların çözüm yeri olarak parlamentoyu, kurtarıcı olarak parlamenterleri gösteriyorlar. TİP, "...gerek CHP —ağırlıkla CHP— gerekse MSP son politik gelişmelerin ciddiyetini ve yarattığı tehlikeyi anlamaktadır" (Yürüyüş, S. 268, s. 5) diye tahliller yapıyor. "MSP yöneticilerinin içtenliği de SİA karşısındaki tutumlarıyla belli olacaktır", "Sınav öncelikle yurtsever-demokrat CHP parlamenterleri için sözkonusudur. CHP'li üyelerin SİA lehinde kaldıracağı eller, emperyalizme, işbirlikçi tekellere, militarist odaklara tam teslimiyet yolunda geri dönülmez birer adım olacaktır.", "Milli Birlik Grubu üyeleri de aynı sınavla karşı karşıyadır.", "SİA oylamalarında parlamentoda da yurtseverlikle işbirlikçiliğin safları en açık biçimde birbirinden ayrılacaktır. Emekçi halkımız, herkesin yerinin belli olacağı günü beklemektedir" (Yürüyüş, S. 266 s. 1) diye yaygarayı koparıyorlar.

Emekçi halkımız TİP gibi "yerinin belli olacağı günü beklememektedir". Kaldı ki, TİP'in ve diğer revizyonistlerin yeri halk düşmanı saflarda bellidir. Demokrasi mücadelesindeki safları her gün biraz daha sıklaştıran halkımız; TİP'in "yurtsever-demokrat CHP"sinin, "içtenliğini ortaya koyacak MSP"sinin, kendisini her gün biraz daha sömürü ve baskıya maruz bırakan, işsizliğe terk eden, kölelik anlaşmalarını onaylayan yasa ve anlaşmalarda imzalarının olduğunu bilmektedir.

TKP; yürütülen kampanyada daha ileri adımlar atıyor; "Türkiye'de ikili kölelik anlaşmalarını yırtacak güçler vardır" diyerek halk düşmanlarını sıralıyor: "Son barış komitesi kongresinde Birlik, Dayanışma, TİP, TSİP, CHP'li bir grup parlamenter ve devrimci demokratlar güçlerini birleştirdiler" (Güneşli Dünya, S. 4, s. 7) Bununla da kalmayan TKP, uşaklığını gösterebilmenin zeminini iyi değerlendirebilmek için elinden gelen tüm çabayı gösteriyor; Rusya'nın ve Varşova Paktı'nın övgüsünü ağzı salyalı bir şekilde sürdürüyor.

"Varşova Anlaşması Ülkeleri, uluslararası gerginliği azaltmaya çalışıyorlar", "uluslararası emperyalizmi ve iç karşı-devrimci güçlerin saldırılarına karşı ilerici hareketlerin kazanımlarını koruyor, onlara kardeşçe yardımda bulunuyor", "bugüne dek SSCB'nin 'halkların kendi yazgılarını tayin ilkesine aykırı olarak' herhangi bir ülkeye askersel saldırısı görülmemiştir." (Güneşli Dünya, S. 4, s. 7)

"Sümme haşa"... Utanmazlığın böylesine ne ad verilebilir? ABD emperyalistlerinin uşaklarının sabah akşam temcit pilavı gibi öne sürdükleri "hür dünya" riyakarlıklarıyla, sosyal-emperyalizmin uşaklarının propagandaları arasında ne fark var?

TKP'nin "Karanlık Dünya"sı uşaklığına devam etedursun ama gerçekler hiç de söylediklerini doğrulamamaktadır. Örneğin: Varşova Paktı askerlerinin de katıldığı Sovyet Birlikleri 1968'de Çekoslovakya'ya girmedi mi? Ve 12. yılında işgal hâlâ devam etmiyor mu? Sosyal-emperyalistler Somali'de kuklaları aracılığıyla darbe düzenleyip Muhammet Ali Sakatar'ı başa geçirmelerinden sonra Rusya'ya deniz, hava ve füze üsleri verilmedi mi? 1971'de Mısır ve Sudan'da darbe girişiminde bulunmadı mı? 1975'de Angola'nın içişlerine karışıp, Kübalı paralı askerleri göndermedi mi? Yine 1975'de Somali ve Etiyopya arasındaki savaş Rusya'nın kışkırtmasıyla başlamadı mı? Önce Somali'yi sonra Etiyopya'yı destekleyen Rusya, Ogedan halkının bağımsızlık mücadelesini kana boğmadı mı? 1976'da Zaire'nin içişlerine karışıp Katangalı jandarmaları desteklemedi mi? 1976'da Etiyopya'da iktidarı ele geçiren Mengistu kliği ile "Dostluk ve İşbirliği" anlaşması imzalayıp Eritre halkının mücadelesine saldıran kim? vb. vb. Örnekleri daha da çoğaltmak mümkünken kısa tutuyor ve en son şunu soruyoruz: 27 Aralık 1979'da Afganistan'a "yasal" yönetimin çağrılısı olarak askeri çıkartma yapan kimler? İşgal sürmüyor mu?

SİA'ya, revizyonistlerin karşı çıkmaları ve anti-emperyalistlik pozları aldatmacadan başka bir şey değildir. ABD emperyalistleriyle hükümet arasında yapılan anlaşma, emperyalistlerin yarı-sömürge ülkeleri kendilerine bağlamak ve imtiyazlar sağlamak için kullandıkları yöntemlerden biridir. Tüm emperyalistler kendilerine bağladıkları kliklerle bu tür anlaşmalar imzalarlar, bu ülkelerden üsler edinir. Bunları gerek o ülkenin gerekse başka ülke halklarına karşı bir saldırı üssü ve diğer emperyalistlerle çatışmalarında bir mevzi olarak kullanırlar. Rus sosyal-emperyalistleri de bunu yapıyorlar. Afganistan olayı bunun en son ve tipik bir örneğidir. TKP'li revizyonistler ve diğerleri SİA'da olduğu gibi ABD emperyalistleriyle anlaşma yapıldığında küplere biniyor, ama efendileri Rusya yaptığında alkış tutuyorlar, sevinçlerinden takla atıyorlar. ABD ile anlaşma yapılırsa ihanet olduğu halde Rusya ile (Örneğin MC döneminde hükümetle Rusya arasında çeşitli sömürü ve imtiyaz anlaşmaları) yapıldığında ise "ülkenin gelişmesine ve devrime katkı" oluyor(!) ABD emperyalistleri bir ülkeye müdahalede bulunduğunda işgal, bu işi Rusya yaptığında ise "devrim"!

Halkımızın duyarlı ve deneyimli olduğu bir konuda sosyal-emperyalizmin yeminli uşaklarının sahte anti-emperyalist kampanyaları halkımızı aldatamaz. Anti-emperyalizm diye ABD emperyalizmine karşı sosyal-emperyalizmi tercih halkımızın tercihi değildir. Halkımız NE NATO NE VARŞOVA, NE AMERİKA, NE RUSYA diyor, bu şiara sahip çıkıyor. Kölelik anlaşmalarının yırtılmasını, üslerin sökülüp atılmasını, bağımsız ve demokratik bir Türkiye istiyor, bunun için mücadele ediyor.

Bu bir TV reklamı...

Millet Meclisi Milli Savunma Komisyonu'nda SİA konusu görüşülürken, bazı komisyon üyelerinin soruları karşısında Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreter Yardımcısı Faruk Şahinbaş ve Milli Savunma Bakanlığı Savunma Dairesi Başkanı Tuğgeneral Sedat Tokgöz açıklamalarda bulundular.

Komisyon üyelerinden, 12 Mart'ın meşhur paşalarından, ve Ali Elverdi sordu, Şahinbaş cevaplandırdı:

Elverdi : Bu anlaşmayla TC'nin egemenliğine halel getirecek bir husus var mı?

Şahinbaş : Yok.

Elverdi : TC ordusu taarruzi bir durumla karşı karşıya kalabilir mi?

Şahinbaş : Hayır.

Elverdi : Bu anlaşma ile dünya barışına katkıda bulunuluyor mu?

Şahinbaş : Evet.

Ve konuşmayı komisyon üyesi, Faik Türün noktaladı: Mükemmel, mükemmel!!

...Değildir

SAVUNMA VE EKONOMİK
BİR İHANET

Türkiye ile ABD emperyalistleri arasında SİA diye bilinen "Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması" 29 Mart 1980 tarihinde dört yüksek rütbeli generalin bulunduğu bir "tören"le imzalandı. Başbakan Demirel başkanlığında Bakanlar Kurulu 3 Nisan 1980 tarihinde yapılan anlaşmayı onayladı. Anlaşma, TBMM'nin onayını beklemeye gerek görmeksizin yürürlüğe konuldu.

Anlaşmanın imzalanmasının ardından Türkiye hükümetine bir mesaj gönderen Carter, "yeni bir dönemin başladığını" söyledi. Öyle bir yeni dönem ki, Türkiye'yi emperyalistler arası dalaşmanın girdabına daha fazla çeken ve ABD emperyalizminin savaş arabasına daha fazla koşan ve SİA adlı kölelik anlaşmasıyla onaylanan bir dönem...

SİA adlı kölelik anlaşması 1 temel, 3 tamamlayıcı ve 16 uygulama anlaşmasından meydana geliyor. SİA'nın imzalandığı gün, bu anlaşmanın her yönüyle meclislerin onayına sunulacağı ve açıklanacağı, gizli bir yönünün kalmayacağı söylenmesine karşın, anlaşmanın uygulamayla ilgili bölümleri açıklanmadı ve ilerde de açıklanmayacağı belirtildi.

SİA ABD'NİN TÜRKİYE ÜZERİNDEKİ EGEMENLİĞİNİ PEKİŞTİRMEKTEDİR

SİA'nın Temel anlaşma bölümünün girişinde yer alan "Süregelen dostluklarına dayanarak ve Kuzey Atlantik Anlaşmasının alanının güvenlik ve savunmasına ilişkin yükümlülüklerinin bilinci içinde..." diye başlayan bölüm; 5—1. maddede "TC hükümeti, ABD hükümetinin belirli Türk Silahlı Kuvvetleri Tesislerinde müşterek savunma tedbirlerine katılmasına izin verir", 5—4. maddede "Bu anlaşma öngörülen savunma işbirliği şumulü, Kuzey Atlantik Anlaşmasından doğan yükümlülük ile sınırlı olacaktır" şeklinde tamamlanmaktadır. Faşistler ve tüm gericilik bu maddelerden yola kalkarak anlaşmanın ABD emperyalistleriyle ilişkilerini gizlemeye çalışıyorlar. "...Amerika ile imzalanan anlaşmada üslerin faaliyetinin NATO'nun amaçlarıyla sınırlı olduğu belirtilmiştir." (Nazlı Ilıcak, Tercüman, 3.4.1980), "ABD, bu üslerin NATO amaçlarının dışında da kullanılabilmesini sağlamak amacıyle sürekli çaba harcadı durdu. Ancak.. Türkiye ABD'nin isteğini reddetti." (Aydınlık, 12.1.1980), "TC toprakları üzerinde ABD' üs ve tesisleri mevcut değildir. TC ve ABD arasında yapılan anlaşmaya göre, TC hükümeti, Türk Silahlı Kuvvetleri Tesisleri'nde müşterek savunma tedbirlerine katılması için ABD hükümetine izin vermektedir." (Milli Savunma Bakanlığı açıklaması). Durum böyle olsa bile bir şey fark etmeyecektir; NATO'nun patronu ABD emperyalizmidir. Kaldı ki geçtiğimiz günlerde bir açıklama yapan NATO Genel Sekreteri "Batı Avrupa'daki kuvvetlerin Güneydoğu Asya'ya kaydırılması, gerekirse ABD'nin bölgedeki askeri müdahale girişimlerine destek olmak için tek tek NATO üyesi ülkelerin harekete geçebileceği..."ni açıklaması bile bu demagojiyi çürütecek yeterliliktedir.

SİA, Türkiye'yi ABD emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin savaş arabasına daha sıkı bağlamaktadır. Onlara, Ortadoğu halklarının mücadelesinin bastırılmasında olanaklar verdiği gibi bu karşı devrimci eylemlerin bir parçası haline de getirmektedir. Nitekim İran'a ABD'nin düzenlediği baskın faaliyetinde İncirlik, Çiğli, Ertan üslerinin kullanıldığının yabancı basında yer alması boşuna değildir.

ABD SİLAH TEKELLERİNİN YAĞLI MÜŞTERİSİ

SİA, Temel Anlaşmasının 2. maddesinde "taraflar, ekonomik ve Savunma konuları arasında yakın ilişkiler olduğunu ve sağlam bir savunmanın sağlam bir ekonomiye dayandığı gerçeğini kabul ederek.. aralarındaki ekonomik işbirliğini, ticari, ekonomik, sınai, bilimsel ve teknolojik ilişkileri de kapsayacak biçimde geliştirmeye azami ölçüde çaba göstereceklerdir" denmektedir. Kölelik anlaşması ülkemizi ve halkımızın alınterini "sağlam" bir şekilde ABD emperyalist burjuvazisine ve silah tekellerine biraz daha peşkeş çekmektedir. Yaklaşık 30 yıldır sürdürülen ABD sömürü ve hegemonyacılığı kafi görülmemekte, daha fazla sömürü ve bağımlılık yolunda "azami ölçüde çaba gösterileceği" belirtilmektedir.

SİA, aynı zamanda "ekonomik işbirliği anlaşması" da olmasına karşın, Türkiye egemen sınıflarının içinde bulundukları bunalımın atlatılması için istedikleri "yardım"ları ABD'nin içine düştüğü derin ekonomik bunalım da göz önünde bulundurularak kesin sonuçlara bağlamamaktadır. ABD emperyalistleri "anlaşmaya mali hükümler konulması halinde Amerikan kongresinde onaylanması gerekeceği, yardımın ancak her seneki bütçelerle belirleneceği, bu yüzden şimdiden önümüzdeki yılları bağlayıcı karar alamayacakları"nı belirterek SİA'da bağlayıcı hüküm koydurtmamışlardır. ABD, böylece "ambargo" tehdidini her zaman için elinde tutmaktadır. Bu nedenle anlaşmaya Türkiye ile ortak savunma sanayiinin kurulması doğrultusunda 2. nolu Tamamlayıcı Anlaşmayı koydurmuşlardır.

2 Nolu Tamamlayıcı Anlaşmada, ABD emperyalistlerinin, TC hükümetine "silah ve mühimmat dahil, savunma malzeme ve techizatı üretimi, bakımı, onarımı ve yenileştirilmesi için Türk Hükümetinin öncelikleri ışığında..." "yardım sağlayacağı" belirtiliyor. Emperyalist sömürünün bir başka alanda sürdürülmesinden başka anlam taşımayan "planlar" daha da yasallık kazanıyor. Anlaşmanın imzalanmasından önce Türk Genel Kurmayı Vaşington'da, ABD emperyalistlerinden alınacak malzemenin listesini yapmıştı. 2. nolu Tamamlayıcı Anlaşma bu doğrultuda "tanksavar mühimmatı üretimi, tapa üretimi, sevk barutu ve patlayıcı üretimi, çeşitli tipte roket üretimi, uçak yenileştirme yeteneklerinin geliştirilmesi ve tesislerin geliştirilmesi, tankların modernizasyonu programını" gerçekleştirmeyi hedefliyor. Böylelikle alabildiğine geri tekniklerin ve Amerikan ordu artıklarının "değerlendirileceği" bir zemin yaratılıyor.

SİA, 3 nolu Tamamlayıcı Anlaşmayla ABD emperyalistlerinin 13 üsse kesin yerleşmesini sağlıyor, "TC hükümeti aşağıda belirtilen Türk Silahlı Kuvvetleri Tesislerinde müşterek savunma tedbirlerine katılması için Birleşik Devletler hükümetine izin verir (!) deniliyor. Bu üsler Sinop (elektromanyetik izleme), (Pirinçlik (hava harekat ve destek), İncirlik (Hava harekat ve

destek),
Şahintep
(Ankara)
Mahmurd
dağ (İsta
latya) B
toplama)
seyrisefe
yerleşen
buradaki
destek o
yeni "te

HER
KON

Sosyal
gemonya
zilerini g
peryalistl
halklarını
kurtuluş
da mevzi
tedirler. S
Anlaşman
lerin faali
"icabı hal
cı anlaşm
rekler, bu
ma anlaşı
ile düzenl
te, uygula
açıklanma

SİA'da
lahlı Kuvv
yimi kulla
rel'in "üs
deyimi un
di yeni
"Türk Sil
sisleri" ş
bir malze
makta, d
üsleri ola
"milli" b
çalışılmak

3 Nolu
laşmanın
tesislerde
Türk ve
tarafından
cektir."
"Türkiye'd
toplama
edilen işle
dahil olma
tihbarat bi
tin yetkili
rınca müşt
len düzen
iki hüküm
tır" denilm
leri gezen,

Bu kölelik anlaşmasıyla emekçi halkımızın alınteri, ülkemizin yeraltı, yerüstü kaynakları ABD tekellerine biraz daha fazla peşkeş çekilmektedir. (Altta ülkemizdeki ABD üsleri görülüyor)

Emperyalistle
ve halkımıza ka
leri, onu köleleş
malamayı, sömü
layan ekonomik
keri saldırıları b
rılamaz. Emper
egemen sınıfları
raldırılarının ala
düğü günümüzde
şı takınılacak ta
onurun, yurtse
mokratlığın ve
bir ölçüsüdür.

Halkı aldata
bağımsızlıktan,
emekten yana o
gün beş vakit e
tekrarlayanlar "i
ğünde düzenle
nin, onun koltu
manın şerefsizli
suzluğuyla "taçl
hanetleri her gü
açığa çıkıyor
yakalanıyorlar.

Halkçılığı kin
mayan CHP ve
Ecevit, halkımız
için mücadele et

onul-
kong-
kece-
eneki
, bu
zdeki
lama-
A'da
rtma-
"am-
ıan i-
. Bu
iye i-
yiinin
la 2.
mayı

An-
alist-
'silah
ınma
timi,
leşti-
tinin
"yar-
ılyor.
bir
ıesin-
ıayan
k ka-
alan
ınel
ABD
ıacak
ımış-
An-
tank-
timi,
u ve
tipte
ıileş-
ştiril-
ilme-
yonu
meyi
labil-
e A-
"de
emin

ayıcı
erya-
yer-
ıükü-
Türk
ınde
rleri-
Dev-
erir
inop
, (Pi-
des-
at ve

MİK İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASI (SİA)
NET ANLAŞMASIDIR

Hazırlayan : M. ALİ BARAN

destek), Yamanlar (İzmir), Şahintepe (Gemlik), Elmadağ (Ankara), Karataş (Adana), Mahmurdağ (Samsun), Alemdağ (İstanbul), Kürecik (Malatya) Belbaşı (Sismit Bilgi toplama) Kargaburun (Radyo seyriseferi). Bu 13 üsse kesin yerleşen ABD emperyalistleri, buradaki askeri faaliyetlerine destek olarak istediği kadar yeni "tesis"ler açabilecektir.

HER ŞEY ABD'NİN KONTROLUNDE

Sosyal-emperyalistlerle hegemonya mücadelesinde mevzilerini güçlendiren ABD emperyalistleri ülkemiz ve bölge halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine karşı da mevzilerini güçlendirmektedirler. 3 Nolu Tamamlayıcı Anlaşmanın 1—3. maddesi üslerin faaliyetine ilişkin olarak "icabı halinde, bu tamamlayıcı anlaşmayla belirlenen gerekler, bunlara ilişkin uygulama anlaşmalarında ayrıntıları ile düzenlenecektir" denilmekte, uygulama anlaşmaları ise açıklanmanmamaktadır.

SİA'da bol bol "Türk Silahlı Kuvvetleri Tesisleri" deyimi kullanılmaktadır. Demirel'in "üs yoktur—tesis var" deyimi unutulmamıştır. Şimdi yeni boyutlarıyla bunlar "Türk Silahlı Kuvvetleri Tesisleri" şeklinde demagojik bir malzeme olarak kullanılmakta, dünya alemin ABD üsleri olarak bildiği üslere "milli" bir peçe takılmaya çalışılmaktadır.

3 Nolu Tamamlayıcı Anlaşmanın 2. maddesinde "... tesislerde teknik faaliyet... Türk ve Amerikan personeli tarafından birlikte yürütülecektir." 2—2. maddesinde "Türkiye'deki bu istihbarat toplama tesislerinden elde edilen işlenmemiş veriler de dahil olmak üzere, bütün istihbarat bilgileri, iki hükümetin yetkili teknik makamlarınca müştereken tespit edilen düzenlemelere göre her iki hükümetçe paylaşılacaktır" denilmektedir. Ancak üsleri gezen, Senato Araştırma Komisyonu üyelerinden Senatör Suphi Karaman, "... öyle teknik faaliyetler yürütülüyor ki, oradaki gizliliği ortaya çıkaracak teknik bilgiden uzağız", Senatör Demirayak, "hassas kayıt cihazlarının başında çalışanlar tamamen Amerikalıdır" demek zorunda kalıyorlar. Senato Araştırma Komisyonu raporunda "... elde edilen bilgilerin ortaklaşa kullanıldığı hususunda tereddütlere düşülmüştür. Zira, anılan tesislerde alınan bilgiler doğrudan Amerikan makamlarına intikal ettirilmekte ve bu bilgilerden ne kadarının Türk makamlarına intikal ettirilmesi gerektiği ve bunların zamanında verilip verilmemesi hususunun takdiri yine Amerikan ilgililerine bırakılmış olup, bu konuda bir kontrol mekanizması konulmamıştır.. Türkiye'yi ilgilendiren kısımların doğrudan doğruya ilgili Türk makamlarına aktarılmaması..." (15.5.1980 Gazeteler) diye belirtiyor.

3 Nolu Tamamlayıcı Anlaşmanın 3—3. maddesinde "Türk tesis komutanı... tesisin bir bütün olarak güvenlik ve düzeninden ve mahalli Türk makamları ile ilişkilerinden sorumludur" diye belirtmektedir. Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreter Yardımcısı Faruk Şahinbaş'ın "Türk subayları Kripto (gizli) odalarına giremeyeceklerdir" açıklaması göz önünde bulundurulursa geriye mutfak ve yatakhane kalır. Ve Demirel'in ve Savunma Bakanlığının "Üsler Türk yetkililerinin bilgisi ve izni dışında kullanılamaz" açıklamalarının palavradan başka bir şey olmadığı da ortaya çıkar. ABD emperyalistleri bildiklerini okuyacaktır. Savaş kundakçılığı, karşı-devrimci faaliyetlerini sürdüreceklerdir. Diğer söylenenler içi kof sözcükler olarak kalmaya mahkumdur.

SİA adlı kölelik anlaşması 3 Nolu Tamamlayıcı Anlaşmasının 9—4. maddesi "Birleşik Devletler, uçaklarının Türkiye'ye geliş ve gidişi ve tesisler arası uçuşlarını kolaylaştırmak" işini de ve "bu faaliyetlerle ilgili olarak hareket eden ikmal gemileri... Türk limanlarına gireceklerdir" işini garanti altına almaktadır.

SİA'nda özel bir önem verilen İncirlik Hava Üssü için Senatör H. Tunçkanat'ın "İncirlik Hava Üssünden kalkan uçakların nereye gideceklerini kontrol etmek mümkün değildir. Çünkü emir kumandası Amerikalıların elindedir" (29.4.1980 Cumhuriyet) açıklaması da göz önüne alınırsa, ABD emperyalistlerinin bölgede çıkarlarını koruma, İran'a ve diğer halklara karşı Türkiye topraklarını nasıl kullandığı ve sabah akşam komünizme karşı savaş çığırtkanlığı yapanların nasıl bir ihanet içinde oldukları daha çok ortaya çıkar.

Ayrıca SİA, ABD emperyalistlerini asker sayılarına oranla askeri araç ve mühimmatına bir sınırlandırma getirmemektedir. Anlaşma doğrultusunda getirilen yeni yükümlülükler Türkiye'yi ABD emperyalistlerine ekonomik, siyasi ve askeri olarak daha bağımlı kılmakta, onun Ortadoğu politikasının daha etkin bir aracı haline dönüştürmektedir. Bu amaçla daha çok silahlandırmakta ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bir saldırısında ilk hedefleri arasında bulunan nükleer stoklu üsler daha çok nükleer mezarlık olmaya zemin hazırlamaktadır.

Ama ülkemizin geleceği konusunda her şeyi belirleyen emperyalistler ve ülkenin gerici sınıfları değildir. Emekçi halkımızın, devrimcilerin onyıllardır süren anti-emperyalist mücadelesi er geç zafere ulaşacaktır.

Dünyada Yeni Durum ve SİA

Günümüzde emperyalist-revizyonist sistemin derinleşen ekonomik ve siyasi bunalımlarına bağlı olarak, emperyalistler arasındaki çelişmeler de daha da keskinleşiyor.

İki süper devlet ve etraflarında toparlanan diğer emperyalistler ve Çin sosyal-emperyalistleri hegemonyaları altında bulunan bölgelerde egemenliklerini pekiştirmek, yeni nüfuz alanları kazanmak ve birbirlerini yıpratmak için çeşitli delaveralar çeviriyorlar; silahlanıyorlar, çatışıyorlar. Zaman zaman, gelişen ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş mücadeleleri karşısında el ele vermeleri, ittifakla bu mücadeleleri bastırma çabaları bu gerçeği ortadan kaldırmıyor. Savaş etkenleri olgunlaşıyor.

ABD emperyalizmi İran'da anti-emperyalist ve demokratik muhtevadaki halk hareketinin bir sonucu olarak İran'daki üslerinden yararlanamaz duruma düştü. Bunlardan bir kısmı Türkiye'ye taşınırken diğer kısmı da işlemez hale geldi. İran halk hareketinden ciddi darbeler yiyen ABD emperyalistleri Ortadoğu'daki durumunu güçlendirmek, rakipleri Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı yeni ve daha güçlü mevziler kazanmak; Ortadoğu'dan Hint Okyanusuna kadar "milli çıkar bölgeleri"ni kontrol altında tutmak, İran'ı daha yakından denetlemek için çabalarını sürdürdü, sürdürüyor.

Umman ve Somali gericiliğinin ABD emperyalistlerine üs verme teklifleri, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın "ABD'nin her türlü isteğini yerine getirmeye hazır oldukları"nı açıklamaları, İsrail'in ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki ileri karakolu olma durumları yaşanan ve bilinen olgular. Bunun yanı sıra, ABD emperyalistleri yıkılan CENTO yerine Suudi Arabistan, Mısır ve Türkiye (hatta İsrail dahil) arasında bir askeri pakt kurma çabalarını sürdürüyor.

ABD emperyalistlerinin bütün bu çabaları sürerken, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'ı açık işgali ve batının petrol yolunun çıkış noktası olan Umman Körfezinin kapılarına dayanması, ABD emperyalistlerini ve batılı müttefiklerini telaşlandırdı. Onları acele tedbirler almaya sevketti. Bu tedbirlerden biri de bölgedeki ABD yanlısı faşist-gerici yönetimlerin güçlendirilmesi ve ABD emperyalizmine daha sıkı bağlanmasıydı.

İşte SİA kısaca bu koşullarda imzalandı, TBMM'de onaylanmadan yürürlüğe konuldu.

SİA'nın tam bir kölelik anlaşması olduğu, ABD emperyalizmine ülkemizi daha fazla bağımlı hale getirdiği nereden bakılırsa bakılsın inkar edilmeyecek bir gerçek olarak durmaktadır. Hükümet —bırakın diğer şeyleri bir yana— "SİA'nın ABD emperyalistlerinin herhangi bir durumda Türkiye'ye müdahale —1959 ikili anlaşmalarında olduğu gibi— tanıyıp tanımadığı" sorusunu dahi cevaplayamıyor. Oysa bilinen gerçek şu ki, SİA, Türkiye'deki üslerin tam faaliyete geçmesini, yeni tesislerle daha da tahkim edilmesini ve bu üslerin yeni nükleer silahlar da dahil olmak üzere takviye edilmesini sağlıyor; bunun yanı sıra; ABD emperyalizmi ve NATO'lu ortaklarının Türkiye ve Ortadoğu'da girişecekleri askeri operasyon ve müdahalelere "yasal" bir çerçeve hazırlıyor. Türkiye'yi ve halkımızı ABD emperyalizmi hesabına emperyalistler arası çatışmanın içerisine daha fazla sokuyor. Ona yeni tuzaklar hazırlıyor.

SİA ve iktidarın suç ortağı CHP

Emperyalistlerin ülkemize ve halkımıza karşı yönelttikleri, onu köleleştirmeyi, yağmalamayı, sömürmeyi amaçlayan ekonomik, siyasi ve askeri saldırıları birbirinden ayrılamaz. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların her alanda saldırılarının alabildiğine sürdüğü günümüzde bunlara karşı takınılacak tavır, namusun, onurun, yurtseverliğin, demokratlığın ve devrimciliğin bir ölçüsüdür.

Halkı aldatabilmek için bağımsızlıktan, demokrasiden emekten yana olduklarını her gün beş vakit ezan okur gibi tekrarlayanlar "işbaşa" düştüğünde düzenle uzlaşabilmenin, onun koltuk değneği olmanın şerefsizliğiyle, onursuzluğuyla "taçlanıyorlar". İhanetleri her gün biraz daha açığa çıkıyor ve "suçüstü" yakalanıyorlar.

Halkçılığı kimselere bırakmayan CHP ve onun başkanı Ecevit, halkımızın yırtılması için mücadele ettiği emperyalistlerle yapılan her türlü ikili anlaşmalar ve özellikle de SİA karşısındaki tavrıyla da düzenin ve Demirel hükümetinin ortağı olmuştur.

CHP'nin merkez yönetici kliği, SİA'yı daha önce Amerikan emperyalistleriyle aynı masaya oturup, bugün onaylanan anlaşmayı aynen kabul etmişlerdi. Onlar bu tavırlarıyla ülkemize ve halkımıza ihanette iktidarla suç ortaklığını paylaşmaktadır. Ama CHP'li eski içişleri bakanı İrfan Özaydınlı konuya ilişkin olarak şöyle diyor:

"Konu şimdiki hükümetin bir tasarısıdır. Diğer hükümetler zamanında hazırlanmış değildir. Tamamı bu hükümetin hazırlamasıdır. Zira daha önce yapılan hazırlıklarda ufak değişiklik farklı sonuçlar getirir. Dolayısıyla anlaşma tamamen bugünkü hükümete aittir..."

Ancak bu tip açıklamalar gerçekte bir şey değiştirmediği gibi halkımızın gözünü kapatmaya da yetmiyor. Onlar tıpkı "yeni baskı yasaları" ve diğer konularda olduğu gibi Demirel Hükümetinin her yaptığını onaylamaktan başka bir şey yapmıyorlar. Sahte yurtseverlik ve demokratlık girişimlerinde bulunduklarında Demirel, onların daha önce hazırladıkları yasa taslaklarını burunlarının ucuna dayıyor: "Bunlar sizin eserleriniz değil mi? Eserlerinizi nasıl inkar ediyorsunuz?" diyor.

Ecevit, 26 Nisan'da Meclis görüşmelerinde yaptığı konuşmada "ülkemiz, müttefiklerimizin ardından gözü kapalı sürüklenemez. Tutarlı bir dış politika izlenmezse Türkiye istemediği bir savaşta kendini taraf olarak bulabilir" diyor. Yine Ecevit, "Türkiye topraklarının komşularımıza karşı herhangi bir tehdit unsuru olarak kullanılmasına kesinlikle karşıyız" diyor. Ecevit'in sahte muhalefeti SİA'yı başlatanın kendisi olduğu gerçeğini gizleyemiyor. Dolaylı yoldan da olsa Rus sosyal-emperyalizminin ve CHP içinde "sol kanat" diye adlandırılan grubun gönlünü almaya çalışıyor. Utanmasa, U—2 uçakları konusunda olduğu gibi "Rusya'nın da görüşünü alalım" diyecek. Aslında CHP reformizminin teslimiyetçiliği ABD emperyalizmiyle sınırlı değildir. Onlar Afganistan'ın sosyal-emperyalizm tarafından işgaline de ses çıkarmadılar. Böylece de ülkemizin başına hangi emperyalist çöreklenirse çöreklensin onlara da hizmet sunabileceklerini ve onların uzantısı faşist kliklerle uzlaşabileceklerini bir kez daha kanıtladılar.

SİA karşısında CHP merkez yönetici kliğinin gerçekleştiremediği sahte muhalefeti, parti içindeki muhalefet grupları üstlenmeye çalışıyor. Ama bu karşı çıkış da sahte bir muhalefet olmaktan öteye gitmiyor. Bu unsurların bir kısmı kendilerine "sol kanat" adını taksalar da, bugünkü yöneticilerden hiçbir farkları yoktur. Durum, CHP'li "muhalif" parlamenterlerin SİA'ya karşı sözde muhalefet ederek Başbakan Demirel hakkında soruşturma açılması için verdikleri önergede de yansıdı. "Sol Kanat"ı ülkemiz üzerindeki emperyalist sömürünün yok edilmesi, kölelik anlaşmalarının yırtılması, işçi-köylü iktidarının kurulması ilgilendirmiyor; onları ilgilendiren tek şey emekçilerin sahte hayallerle avutulması, reformizmin çöküşünün önlenmesi, mevcud durumun savunulması, CHP yönetiminin ele geçirilmesidir.

Kendilerini "sol kanat" olarak adlandıranların bir diğer özellikleri de Rus sosyal-emperyalistlerinin uşaklarıyla flört etmeleridir. TKP'nin "Karanlık Dünya"sı, durumu, "Türkiye'de ikili kölelik anlaşmalarını yırtacak güçler vardır. Barıştan yana güçler saralarını daha da sıklaştırıyorlar. Son Barış Komitesi Kongresinde, Birlik Dayanışma, TİP, TSİP, CHP'li bir grup parlamenter ve devrimci demokratlar güçlerini birleştirdiler." (Güneşli Dünya, S. 4, s. 7) diyerek bu gerçeği bir kez daha açıklıyor. Gerek Rus uşakları, gerekse "sol kanat" birbirlerini kullanarak güç toplamaya çalışıyorlar. Anti-faşist demokrasi mücadelesi ve anti-emperyalist bağımsızlık mücadelesi umurlarında bile değil. "Sol kanat" muhalifleri önergelerine "komşularımızla iyi geçinmemizi" engellediği gibi gerekçeler de ekliyorlar. Yani bunların muhalefetlerinin bir gerekçesi de, SİA'nın Rus sosyal-emperyalistlerini kızdırmasından da ileri geliyor.

Reformizmin kendisi çözümsüzlüktür. CHP'nin sahte muhalefetleri, uzlaşmacılıkları ve düzenin parçaları olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaya yetmiyor. SİA'nda da olduğu gibi her geçen gün halkımızın gözünde bir kez daha suçüstü yakalanıyorlar.

KTÜ Öğrencileri :

"BİRLEŞECEK VE FAŞİST SALDIRILARI PÜSKÜRTECEĞİZ"

Karadeniz Teknik Üniversitesi son günlerde yoğun bir faşist terörün hedefi haline getirilmeye, saldırı ve katliamlarla faşist işgal altına alınmaya ve tüm Trabzon halkına karşı bir saldırı üssü haline getirilmeye çalışılıyor. Faşist saldırı ve terör yalnızca KTÜ'yü değil, liseleri, eğitim enstitüsünü, tümüyle Trabzon halkını hedef alıyor. Emekçiler ve gençler pusu kurularak katledilmekte, okula giden öğrenciler kurşunlanmakta, evler, gençlik örgütlerinin binaları yakılmakta, kitle katliamları düzenlemek amacıyla çeşitli yerlere bombalar yerleştirilmektedir. Son birkaç ay içerisinde onlarca emekçi ve genç faşist saldırılar sonucunda yaralandı ve katledildi. Ayrıca tüm şehirde polis ve jandarma baskısının da artırıldığı bildiriliyor. Polisin MHP—ÜYD'li faşistlerin tüm saldırılarına yardımcı olduğu söyleniyor. Emniyet Müdürü'nün polislere "Karakola bir sağcı getirecek olanın bacaklarını kırarım" dediği öne sürülüyor. Öğrenciler, faşistlerin bazı liseleri polisin yardımı sayesinde faşistlerin işgal altında tuttuklarını söylüyorlar. Polis ve jandarmanın sokaklardan rastgele insanları toplaması olaylarının ve karakolda işkence uygulamalarının da son zamanlarda iyice arttığı bildiriliyor.

KTÜ, geçmiş yıllarda da yoğun faşist saldırıların hedefi olmuştu. KTÜ, MHP'li faşistlerin işgali altına alınmaya, öğrenciler okuldan atılmaya ve bir faşist saldırı üssü haline getirilmeye çalışıldı. Geçtiğimiz yıl da okul birçok kez kapatılmış, öğrencilere yönelik sık sık silahlı saldırılar düzenlenmişti. 7—8 öğrenciye bir jandarma düşüyordu. Öğrenciler yurtlarda faşistlerle aynı odalara konularak sindirilmeye çalışıldı. Fakat bunlar öğrencilerin mücadelesi ile boşa çıkarılmıştı. TİKP—DGB'liler ise faşistlerin düştükleri tecrit çemberini kırma çabalarında onlara yardımcı olarak, Jeoloji Bölümünde faşistlerle ortak forum düzenlemişlerdi.

Bu yıl ise saldırılar daha da artmış bulunuyor. Yurtlara ard arda saldırılar düzenleniyor. Öğrencilerin kafeteryada yemek yemeleri engellenmeye çalışılıyor. MHP—ÜYD'li faşistler öğrencileri derslere sokmuyorlar. Öğrenciler, ÜYD'li faşistlerin bunu jandarmanın desteği ile gerçekleştirdiklerini söylüyorlar. Okula gelen faşistler derslere girmiyorlar, sadece derse girmek isteyen öğrencileri engelliyorlar. Derslere giren öğrencilerden 250'şer lira haraç istiyorlar. Geçen günlerde bir kitle katliamı gerçekleştirmek için gece 2.30'da Mimarlık Bölümü'ne bomba yerleştirirken ÜYD kurucularından faşist Ekrem Çomaş bombanın patlaması üzerine öldü, yanındakiler de yaralandı. Öte yandan bir faşistin okulda cinayet işlediklerini bir arkadaşına anlattığı mektubu da kamuoyuna açıklandı.

Öğrenciler bu çok yönlü saldırı ve teröre karşı mücadele ediyorlar. Bu saldırı ve terörü püskürtmek, KTÜ'nün bir faşist saldırı üssü olmasını engelleyebilmek için direnmekten, mücadele etmekten başka bir yol olmadığını söyleyen öğrenciler, bunun için tüm öğrencilerin ve devrimcilerin birleşmesi gerektiğini, Trabzon halkı, öğrenci aileleri, üniversite öğretim üyeleri ve çalışanları ile aktif bir dayanışma ve birliğin gerçekleştirilmesi gerektiğini vurguluyorlar. Öğrencilerin çalışmalarının da bir sonucu olarak Trabzon halkı KTÜ öğrencilerinin yanında yer alıyor. KTÜ'nün bir faşist üs haline getirilmesinin aynı zamanda tüm Trabzon halkına yönelik saldırılar için kullanma amacını taşıdığını belirtiyorlar. Öğrenci ailelerı aktif olarak öğrencilere yardımcı olmaya çalışıyorlar. Aralarında toplantılar yaparak neler yapabileceklerini tartışıyorlar. En son olarak yaptıkları bir toplantı ile çabalarını daha sistemli sürdürebilmek için öğrenci aileleri olarak bir dernek kurmaya karar verdiler. KTÜ'lü öğrenciler mücadelelerinini yükselteceklerini, birleşerek faşist saldırıları geri püskürteceklerini, KTÜ'nün faşistlere üs olmasına izin vermeyeceklerini söylüyorlar.

GENÇ İŞÇİLER ÇIRAKLIK MUKAVELESİNİ İMZALAMIYORLAR

Ankara Siteler'de çıraklık mukavelesini genç işçilere imzalatmaya ve hayata geçirmeye çalışan patronlar genç işçilerin direnişiyle karşılaşıyorlar. Çıraklık mukavelesinin çıraklara hiçbir hak sağlamadığını, onları köleleştirmenin bir aracı olduğunu belirten genç işçi ve çıraklar mukaveleleri imzalamayı reddediyorlar. Nitekim Volkan Mobilya patronu da 3 işçiye zorla çıraklık mukavelesi imzalatmaya çalıştı. Fakat işçiler bunun kendilerine hiçbir yarar sağlamayacağını söyleyerek mukaveleyi yırtıp attılar.

Son bir ay içerisinde atölyelerde gelişen bu olaylar karşısında patronlar işçilerin karşı çıkışını kırabilmek için işçileri "eğitmek" amacıyla 15 günlük seminerler düzenlediler. Fakat örgütlenen genç işçiler patronların bu çabalarını boşa çıkarmak için propaganda çalışmalarına hız vererek, genç işçilere ve çıraklara çıraklık mukavelesinin niteliğini açıkladılar. Çıraklık mukavelesinin ne olduğunu kavrayan genç işçi ve çıraklar, mukaveleyi kesinlikle imzalamayacaklarını, direneceklerini söylüyorlar.

SİTELER'DE GENÇ İŞÇİLER ÜZERİNDE FAŞİST BASKILAR

Siteler'de genç işçilerin örgütlülüğü ve mücadelesi giderek gelişiyor. Bunun karşısında Siteler'de genç işçiler üzerindeki baskı ve terör de daha fazla artırılmaya çalışılıyor.

Haklarını arayan işçiler patronlar tarafından işten atılmaya ve başka işyerlerinde işe alınmaları engellenmeye çalışılıyor. Öte yandan MHP'li faşistler çevreden sürekli olarak genç işçilere saldırılar düzenliyorlar. 27 Mayıs günü, Gün Sazak'ın öldürülmesini bahane ederek genç işilere saldırmaya kalkışan faşistlerin bu çabası boşa çıkartıldı. Faşistler 29 mayıs günü bir araya gelerek Siteler'e ve Güneşevler'deki gecekondu halkına saldırmaya kalkıştılar. Fakat genç işçilerin toplu ve hazırlıklı bulunmaları karşısında saldırmaya cesaret edemediler. Polis, jandarma da çevreye yazılan çeşitli sloganları zorla işçilere sildirtmeye çalışıyor. Bunun için genç işçileri boya ve kireç almaya zorluyor. İşçiler bunlara karşı çıkan ve yazıları silmeyen genç işçilerin dipçiklendiklerini ve coplandıklarını söylüyorlar. Bazılarının ise karakola götürülerek dövüldüklerini, kimisinin de sıkıyönetime teslim edildiğini ve işkenceye çekildiğini öne sürüyorlar.

ÇAĞDAŞ İSKELET'TE DİRENİŞ

Ankara Siteler'de Çağdaş İskelet atölyesinde genç işçiler, ücretlerin yükseltilmesi, sigortasız işçilerin sigortalanması ve sigorta primlerinin düzenli ödenmesi talepleriyle direniş yaptılar. Direnişe 6 işçi katıldı. Direnişin ilk gününde patron işçileri işten atmakla tehdit etti. İkinci gününde ise direnişi kırabilmek için polis ve jandarmayı yardıma çağırdı. İşçilerin birliği ve kararlılığı karşısında polis de geri çekilmek zorunda kaldı. Direnişin üçüncü gününde, patronun işçilerin kararlılığı karşısında bütün isteklerini kabul etmesiyle direniş başarıyla sona erdi. Bu arada patronun çıraklık mukavelesini imzalatmaya çalışması da sonuç vermedi.

4.Uluslararası Gençlik Kampı Almanya'da yapılacak

4. Uluslararası gençlik kampının amblemi

Kampın hazırlıkları ilerliyor.

Geçen yıl İspanya'da toplanan 3. Uluslararası Gençlik Kampına birçok ülkeden binlerce genç katılmıştı.

Bu yıl Almanya'da, Thiergarten im Hunsrück'de 19 Temmuz — 3 Ağustos tarihleri arasında düzenlenecek olan 4. Uluslararası Gençlik Kampı'nın hazırlıkları ilerliyor. Mart ayı içerisinde Paris'te biraraya gelen çeşitli ülkelerin gençlik örgütleri, uluslararası toplantıyla ilgili hazırlıkları tartıştı, ortak siyasal platformu karara bağladı.

Kampı düzenleme komitesinin bildirdiğine ve kampın tanıtma broşürüne göre, bu yıl kampa şu ülkelerden gençlik örgütleri davet edilmiştir: Arnavutluk, Portekiz, İspanya, Fransa, Danimarka, İsveç, İrlanda, İsviçre, İngiltere, Hollanda, Surinam, Tanzanya, Angola, Yukarı Volta, Dahomey, Etiyopya, Togo, Japonya, İran, Avustralya, Filistin, Afganistan, Brezilya, Peru, Kolombiya, Ekvator, Dominik, Nikaragua, Kosta Rika, Amerika, Kanada, Türkiye ve Almanya

4. Uluslararası gençlik kampının geçen yıllara göre daha da canlı geçmesi beklenmektedir.

DERİNLEŞEN EKONOMİK BUNALIM VE YAYGINLAŞAN VEREM HASTALIĞI

Dr. Oya Şahin

Emekçi halkın sağlığına yönelen tehlikeler, emperyalizmin derinleşen bunalımının yeni yükleri ile daha da yoğunlaştı.

Beslenme, barınma ve çalışma koşullarıyla yakından ilişkili olan hastalıklara yakalanma oranı hızla yükseliyor. Halkımızın yakından tanıdığı verem hastalığı da bulaşıcı olması ve kişilerin bağışıklığının - direncinin— sağlanamaması veya var olan bağışıklığın uygunsuz koşullara bağlı olarak kırılması nedeniyle kitleler içinde yaygınlaşıyor. Günlük basın ve yetkili sağlık kurumları da yayınladıkları bildiri ve istatistiklerle verem hastalığına yakalanma ve ölüm oranının son dönemde çok yükseldiğini sergilemek durumunda kaldılar. Verileri, neden-sonuç ilişkilerinden kopararak inceleyen yetkili ağızlar, "verem hastalığının korkulacak bir hastalık olmadığını, tedavi ve önlemenin mümkün olduğunu" söyleyerek akademik düzeyde açıklamalarla halkı vereme karşı mücadeleye çağırıyorlar.

Evet! Verem hastalığı tedavisi ve önlenmesi mümkün bir hastalıktır. Hastalığa yakalanma aşı uygulamasıyla, var olan hastaların tedavi edilmesi ve sıkı denetimiyle risk gruplarının —özellikle hasta ile temaslı çocukların koruyucu ilaç alması ile ve periyodik olarak akciğer film kontrolleriyle önlenebilmektedir.

Asgari Ücret 3200 Lira. Verem Neden Yaygınlaşmasın?

Ama bütün bunların amacına ulaşabilmesi için kitlelerin beslenmesinin yeterli düzeyde olması, barınma, konut sorunlarının çözümlenmiş olması, çalışma koşullarının sağlığı bozmayacak şekilde örgütlenmiş olması, işsizliğin, yoksulluğun ortadan kalkması gerekir. Halbuki günümüzde emekçi kitleler her gün daha da yoksullaşarak, beslenme olgusunu değil yeterli kılmak, hayati öneme sahip temel gıda maddelerinin en azını bile satın alma gücünden mahrum bırakılmaktadır.

İki çocuklu dört kişilik bir ailenin asgari beslenmesi için gerekli besin maddeleri ve bunların ücretlerini karşılaştırmak bile bu gerçeği açık bir biçimde ortaya sermeye yetecektir:

Besin Maddesi	Miktarı	Ederi	
Sığır eti	720 gr.	216	—
Süt	2100 gr.	73	50
Beyaz Peynir	120 gr.	24	—
Yumurta	4 Adet	24	—
Margarin Yağ	85 gr.	7	65
Pirinç	250 gr.	16	50
Şeker	215 gr.	10	75
Kuru fasulye	95 gr.	5	—
Ekmek	3 adet	30	—
Taze Sebze	1200 gr.	30	—
Taze Meyva	825 gr.	30	—
Patates	1375 gr.	34	—
Çay	20 gr.	5	—
Tereyağ	85 gr.	38	—
Günlük Toplam		544	40
% 10 Pişirme, taşıma, tuz vb		54	40
Günlük Toplam		598	80

Bu basit karşılaştırmada da görüldüğü gibi asgari beslenme için ayda yaklaşık 18.000 TL gerekirken, milyonlarca insanın 3.200 TL asgari ücret alması onların açlığa ve hastalığa terk edilmesinden başka bir anlama gelmez. Bu sınırlı asgari ücret, artan ev kiraları, kırsal alandan kentlere doğru zorunlu göç, yığınları bir arada altyapı —su, kanalizasyon vb.— hiç bulunmadığı gecekondularda ve bodrum katlarında barınmaya da zorluyor. Düzenin sosyal ve ekonomik koşullarına bağlı olarak gelişen bu tür bir yerleşim sürekli aile içi hastalıkların var olmasının koşullarını hazırlıyor. Ve ülkemizde verem hastalığı karşımıza aile salgınları şeklinde çıkıyor. Tedavideki yetersizlik ve hastaların sağlık merkezlerinde yatarak toplumdan uzaklaştırılarak tedavi şansının azlığı aile içinde vereme yakalanan kişiyi hastalık odağı haline getiriyor. Bu durumdan en fazla hastalığa duyarlı olan çocuklar etkilenmektedir. Bu tür ailelerde çocukların mutlak koruyucu ilaç alması gerekirken bu uygulama hiç yapılmamakta ya da yetersiz olmaktadır. Beslenme yetersizliğinin az geliştirdiği böyle çocuklarda verem hastalığına yakalanma oranı hızla artmaktadır.

Verem hastalığı geçirmiş bir kişi de her an hastalığın yenilenmesi ile karşı karşıyadır. Çünkü böyle koşullar —yetersiz beslenme, düzenli sağlık kontrollerinden geçememe, kapalı yerlerde birçok insanla sıkı temas— onların vücut direncini daha kolay kırabilmektedir. Bu tür olguların, yani eski veremlilerin tedavi şansı daha az ve bunlarda ölüm oranı hastalığa yeni yakalananlara göre üç kat daha fazladır.

Bunların da eklenmesiyle verem hastalığının oranı nasıl artmasın?

Çalışma koşulları da sağlıklı olmakla bağdaşamayacak, komprador ve emperyalist tekellerin kârına kâr katacak şekilde örgütlenmiştir. Verem hastalığı en çarpıcı bir şekilde, sömürünün yoğun olduğu alanlarda en yüksek düzeye ulaşmaktadır

Verem, maden, tütün, boya ve deri işçilerinin yaşamlarının bir parçası durumundadır. Kömür tozunun, silikatın tahrip ettiği akciğerlerde verem mikrobu daha kolay bir şekilde yerleşebilmektedir.

Sağlık denetiminden yoksun olan işçilerimiz"meslek hastalığına", veremin eklenmesiyle kısa sürede üretimden uzaklaştırılarak, kapitalizmin işsizler ordusuna katılmaktadır. Çoğu genç yaşta iş yapamaz duruma geliyor, fonksiyon yeteneği çok azalmış akciğerlerle yaşamlarını yitiriyorlar. Veremi yaşamın herhangi bir döneminde geçirmiş olan emekçiler, tedavi edilmiş dahi olsa çoğu kez iş bulamıyorlar. Yani veremin izini taşıyanlar üretime bile katılamıyorlar. Karşılıklı bir etkileşimle hem insan organizması olarak çalışma gücü azalırken, hem de üretime katılamama, gelir sağlayamama, işsizliğin artmasına ek olarak daha çok bakıma ihtiyacı olan böyle yığınların yaşam sürelerini daha da kısaltmaktadır.

Komprador kapitalizm sağlıklı olmak ve insanca yaşamak için mutlak yeterli ve sağlığa uygun olarak örgütlenmesi gereken bu temel öğeleri —beslenme, barınma, sağlık kontrolleri vb— görüldüğü gibi tam da hastalığa yakalanmayı kolaylaştıran, hastalığı üreten bir şekilde örgütlemiştir.

Çünkü bir ülkede izlenilen sağlık politikası, iktidara egemen olan sınıflarla ve var olan düzenle doğrudan ilişkilidir. Ülkemizde sağlık hizmetleri komprador-feodal sınıfların ve emperyalist tekellerin çıkarlarına göre örgütlenmiştir ve onların sömürü alanları durumundadır. Bütün buna karşın egemen sınıfların sömürülerine göre örgütlenmiş olan devletin yetkili kurumlarındaki sözcülerin kitleleri vereme karşı mücadeleye çağırmaları tam bir sahtekarlıktır. Komprador kapitalizmin hastalık için iyi birer vasat haline getirdiği kitleler, kapitalizmin ve onun bürokrasisinin tüm çürümüşlüğünü ve işlemezliğini bağrında toplayan sağlık kurumlarından hiçbir sağlık hizmeti görememektedirler.

Halk Sağlığı: Emperyalist Tekellerin Kâr Kaynağı

Sağlık kurumları açısından koruyucu aşı uygulaması hastalığı önlemedeki ilk basamaktır. Ama aşı uygulaması da emperyalist tekellere bağımlıdır. Onlar, her alanda olduğu gibi bu alanda da halka karşı sömürülerini gerçekleştirmek için hiçbir şeyden kaçınmıyorlar. Veremle ilgili çoğu sağlık kurumlarında BCG aşısı yoktur. Hastalığa karşı bağışıklık —direnç— emperyalist tekellerin hesapları yüzünden sağlanamamaktadır.

Hastalığın tanısında mutlak gerekli olan akciğer filmleri "döviz darboğazı" ile çekilemez hale gelmiştir. Sağlık personelinin —doktor hemşire, hastabakıcı, sağlık memuru vb.— nicel ve nitel eksikliği, emperyalizme bağımlı teknolojideki gerilik hastalığı tanı aşamasında da çok zorlaştırmaktadır. Özellikle kırsal kesimde yaşayan halk yığınları beslenme yetersizlikleri, sağlıksız barınma koşullarının yanı sıra hastalıkların tanı aşamasındaki güçlüklerden en çok etkilenen yığınlar durumundadır. Devletin kendi yayın organları da kırsal kesimde veremin yaygınlığını saptayamadıklarını bildirmektedirler.

Her türden revizyonist ve reformistin Doğudaki doktor ve hastalık sorununa çare gördükleri Tam Gün Yasasının hastalıkların tanı ve tedavi aşamasında halka hiçbir yarar getirmediği, hastalık oranının hızla yükselmesiyle daha da açığa kavuşmaktadır.

Verem hastalarının sayısına göre hastanelerin yatak kapasiteleri de çok düşüktür. Devletin kendi istatistiklerine göre 7500 yataklı 34 hastane olmasına karşın Türkiye'de 854.032 hasta vardır. Bu yatak sayısındaki yetersizliğin canlı örneklerinden bazıları olarak şunları gösterebiliriz: İstanbul Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesinde bir yatakta üç veremli hasta yatmaktadır. Yine Heybeliada Hastanesinde hastalar yatmak için başvurduğunda sandalye üzerinde tedavi edilmektedirler.

Bütün bunlara karşın akademik kurumların sergilemek durumunda kaldığı verilerden bile etkilenmeyen, halk sağlığına karşı en ufak bir sorumluluk dahi taşımayan sağlık bakanlığı yetkilileri Kastamonu Göğüs Hastalıkları Hastanesini kapatmışlardır.

Hastalığın tedavisi, bir yandan tedavi kurumlarının azlığı, diğer yandan emperyalizme bağımlı ilaç sanayiinde azami kâr kurallarının işletilmesiyle ortaya çıkan ilaç sorunu yüzünden olanaksız hale gelmiştir.

Tek Bir Hap 70 Lira

Verem hastalığı, verem mikrobunun doğası gereği en az üç veya dört ilacın birarada, en az bir yıl verilmesi ile tedavi edilebilmektedir. Hastalığın en önemli ve etkili ilacı Rifampisin'in bir haftada kullanılması gereken onaltı adedi 1004 TL. dir.

Bugünkü alımgücü ve ücret sistemiyle hastanın haftada bir tek verem ilacına bu kadar parayı veremeyeceği ve tedavisini bir yıl sürdüremeyeceği açıktır.

Hastalığın ilaçla tedavisinin mümkün olduğunu söyleyen yetkililer (!) ilaç vb. tekellerle iç içe halk sağlığını meta durumuna getirerek, ilaçların her an zam alan fiyatları ve karaborsası ile hastalığın tedavi koşullarını ortadan kaldırmaktadırlar. Kısacası bu düzen ve egemen sınıfları tarafından halka sağlıklı olma seçeneği tanınmamaktadır.

Oysa, bütün değerleri yaratan ve yaşamın gerçek sahibi işçi sınıfı ve emekçi halk için sağlıklı olmak temel bir haktır. Bu hakkın da elde edilmesi için emekçi halk sağlık güvencesinin ilk adımını ancak bütün kötülüklerin kaynağı olan komprador-feodal düzenin ortadan kaldırılması ile sağlayabilir.

Verem hastalığı maden işçileri arasında hızla yayılıyor. Ekonomik bunalım bu yayılmayı daha da kamçılıyor.

Tahsin Saraç Arnavutluk'u anlatıyor:

"BURADA SOSYALİST İNSAN, YENİ İNSAN YARATILMIŞ"

Şair, çevirmen, yazar ve Türk Dil Kurumu yöneticilerinden Tahsin Saraç, Arnavutluk Yazarlar ve Sanatçılar Birliği'nin daveti üzerine geçtiğimiz günlerde Arnavutluk'u ziyaret etti. Saraç, Arnavutluk hakkındaki izlenimlerini Tiran Radyosu muhabirleriyle yaptığı bir röportajda anlattı. Bu söyleşiyi Tiran Radyosu'nun 6 Haziran 1980 günlü 1. yayınından —kısaltarak— aktarıyoruz.

"Bu süre içinde gördüklerimiz, duyduklarımız bizi o kadar coşturdu, heyecanlandırdı ki, bunları anlatmak olanaksız; ama yine de kısaca üzerinde durmak istiyorum. Bir kere ülkede büyük bir maddi kalkınma var, eskisiyle mukayese edilemeyecek kadar büyük bir kalkınma. Aç yok; çıplak yok; herkesin karnı tok; herkes yarınından emin; işsiz yok; okuma-yazma bilmeyen yok. İnsan bunu düşündüğü zaman gece rahat uyuyabilir, ben kesin böyle olduğunu gördüm. Ama, bu, maddi olarak gerçekleştirilenlerin ötesinde bence çok daha önemli olan burada rejimin gerçekleştirmiş olduğu manevi şeyler... Bir kere, ülkede sosyalist ahlak kurulmuş, daha da giderek, daha da önemli olarak yeni bir sosyalist insan yaratılmış. Geleceğin en büyük garantisi ülke için bence bu... Burada sosyalist insan yeni insan yaratılmış. Arnavutluk sosyalist deney için küçük bir labaratuvar. Sosyalistlerin buradan alacakları, araştıracakları çok ders var, burada görüp araştırmaları gereken çok şey var.

"Herkes ülkesini gerçekten seviyor, severek çalışıyor ve ülkesini kendi bahçesini işler gibi işliyor. Bunu akşamın saat dokuzuna kadar kendiliklerinden çalışan kadınlı—erkekli, genç ve yaşlı insanların çalışmalarında gördüm. Bu ancak içten gelen bir çalışma olabilir. Herkes ülkesini evinin bahçesini işler gibi işliyor. Vatan sevgisi işte budur...

"Bir nokta daha: Her yerde bir devrim heyecanı gördüm. Yani devrim, sosyalist ihtilal sanki dün yapılmış gibi, aynı heyecan her zaman duyuluyor, her yerde duyuluyor. Asılan pankartlardan, levhalardan, yapılan resimlerden, heykellerden, hepsinde devrim sanki dün yapılmış gibi bir his göze çarpıyor...

"Halk, parti, önder Enver Hoca gerçekten birbiriyle kaynaşmış, iç içe geçmiş. Bir kuşatmayı birlikte yarıyorlar. İçlerine kapanık değiller, tersine yeni bir dünya yaratmak için hepsi birbiriyle kaynaşmış. Burada, halkın, liderin, Partinin iç içe oluşunu gördüm. Bu da çok büyük bir şey.

"Sanat ve kültür alanında gerçekleştirilen şeyleri burada bir bir anlatmaya imkan yok. Yalnız. . bir sergievini gezdim, bir de güzel sanatlar sergievini gezdim. Resim yapmasını biliyorsunuz, heykel yapmasını çok iyi biliyorsunuz ve tarihinizi resim ve heykellerle çok güzel dile getiriyorsunuz. Çok güzel müziğiniz var. Çok iyi şairleriniz, yazarlarınız var. Bunları dünyanın tanımasını isterim."

Yorum

İran Kürdistanı'nda Humeyni zulmü

SELAHATTİN KARADAĞ

İran Kürdistanı'nda ulusal hak ve özgürlükleri için, ulusal baskı ve zulme karşı mücadele eden Kürt halkı ile İran askeri birlikleri arasındaki çatışmalar giderek şiddetlenmektedir. İran Kürt halkının taleplerini dikkate almayan Humeyni yönetimi, askeri birlikleri, Kürt halkının üzerine sürmektedir. Son günlerde Sanandaj kentinde İran ordusunun, hava kuvvetleri desteğinde yürüttüğü saldırılar sonucu yüzlerce Kürt emekçisi katledildi. İran askeri birlikleri bölgede "tam bir denetim" sağlamak için Kürt emekçilerini toplu olarak katletmekten kaçınmamakta; kadın, yaşlı, çocuk ayrımı yapmadan insanları toplu olarak kurşuna dizmektedirler.

Bugün, İran halkının Amerikan emperyalistlerine karşı yürüttüğü mücadele ve İran devriminin anti-emperyalist niteliği Humeyni ve Beni Sadr yönetimi tarafından rotasından çıkarılmaya ve emperyalistlerle uzlaşma politikasına peşkeş çekilmeye çalışılmaktadır. İran işçi sınıfı ve emekçi halkı bunu yaşayarak görüyor. Humeyni, İran halkının devrimci mücadelesinin gelişip ilerlemesini engellemek için her yola başvurmaktan kaçınmamaktadır. Bugün Humeyni'yi korkutan en temel sorun, İran işçi ve emekçilerinin devrimi kendi talepleri doğrultusunda ileriye götürmeleridir. Humeyni bu gelişmeyi engellemek ve halkı aldatmak amacıyla, halk hareketinin zorlaması sonucu "anti-emperyalist" pozlara bürünmekte, kendisini devrimin "lideri" olarak tanıtmaktadır.

Humeyni'nin demokratik hak ve özgürlüklere tahammülü yoktur. Humeyni içerde, halk kitleleri üzerinde koyu bir baskı uygulamakta, köylülüğün toprak talebi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin özgürlük talepleri, kadın emekçilerin üzerindeki feodal ve dinci baskıya son verilmesi talepleri Humeyni tarafından kanla boğulmak istenmektedir. Humeyni yönetiminin İran Kürt halkının ulusal hakları için yürüttüğü mücadeleye ise hiç mi hiç tahammülü yoktur. Humeyni, Kürt sorununu "köklü olarak çözmek" (!) istemektedir. Ama bu çözümün adı "Humeyni yöntemiyle çözümdür"(!), Kürt halkının tüm haklarının yok edilmesi ve zorla baskı altında tutulması yoluyla bu sorun "köklü olarak" çözümlenmek istenmektedir.

Ve bu Humeyni yönetiminin niteliğini en iyi bir biçimde ortaya seren şeylerden biridir. Bugün, İran Kürdistanı'nda yüzlerce Kürt emekçisi kurşuna dizilmekte, Kürt halkı toplu olarak imha edilmek istenmektedir.

İran Kürtleri, Ulusal zulme karşı mücadele etmektedirler. Demokratik hak ve özgürlükleri için, kendi kaderlerini tayin hakkı için mücadelede can vermektedirler. İran Kürt halkının çıkarı, İran'daki Arap ve diğer milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkla birlikte, devrimi ilerletmek, anti-emperyalist mücadeleyi, anti-feodal mücadele ile birleştirmek, işçi sınıfının gerçek kurtuluşu mücadelesinde, ulusal baskı ve zulmün olmadığı, özgür bir İran'da kardeşçe yaşamayı gerekli kılmaktadır. Emperyalizme ve İran egemen sınıflarına karşı mücadelede İran'daki Arap ve Kürt milliyetlerinden işçi ve emekçilerin birliği belirleyici öneme sahiptir. Ve bu mücadelenin kopmaz bir parçası da İran Kürt halkının ulusal hak ve özgürlükleri için verdikleri mücadeledir. Yılların mücadelesinden çıkardıkları derslerle, Kürt emekçileri bütün bunları bugün daha iyi kavramak durumundadırlar. İran Kürt hareketinin baskı ve zulme karşı, demokratik bir niteliği vardır ve bu hiç kimse tarafından gizlenemez. Hareketin önderliğinden bağımsız olarak bu böyledir. Elbette, İran Kürt halkının mücadelesinin zaferi, gerici, feodal-burjuva önderliklerin tasfiyesini gerektirir. Zafer ancak, bir bütün olarak İran egemen sınıfları alaşağı edildiğinde mümkün olabilir. Bu ise gerçekten devrimci ve doğru bir önderliği gerekli kılar. Proletaryanın önderliğini gerektirir.

İran Kürdistanı'nda yaşayan Kürt halkı yıllardan beri üzerlerinde sürdürülen ulusal zulme son verilmesini istemektedir. İşte Humeyni tam da bu noktada Kürtlere karşı saldırıya geçmiştir.

Bazıları, İran devriminin anti-emperyalist niteliğinden hareketle, Humeyni'nin Kürtlere karşı takındığı tavrı "doğal" görebilirler. Ancak bu son derece tehlikeli ve yanlış bir anlayıştır. Kürt halkının İran Kürdistanı'nda yürüttüğü mücadele "İran halkının mücadelesini bölen ve emperyalizmin işine yarayan bir hareket" olarak nitelendirilemez. Böyle bir görüş Kürt halkının ulusal ve demokratik taleplerinin "gerici" olduğunu kanıtlamak zorundadır ki bu da mümkün değildir. İran devriminin çıkarları, Kürt halkının toplu imhası planlarını haklı kılamaz. Hiç kimse, Humeyni gericiliğinin Kürt işçi ve emekçilerini yok etmesini haklı gösteremez. İran Kürt halkının mücadelesinin ezilmesi karşısında sessiz kalınamaz. Ulusal ve demokratik hakları için mücadele eden, emperyalizme ve egemen sınıflara karşı, İran'daki bütün milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle birlikte savaşan bir halkın mücadelesi, hiçbir bahane ile kanla ezilemez. Çünkü bu mücadelenin kendisi objektif olarak ilerici demokratik bir niteliğe sahiptir. Önderliğin niteliği bu demokratik muhtevanın görmezden gelinmesini haklı kılamaz.

AFGAN HALKININ SOSYAL-EMPERYALİST İŞGALE KARŞI MÜCADELESİ GELİŞİYOR

Yiğit Afgan halkının sosyal-emperyalistlerin işgal ordularına ve Karmal rejimine karşı mücadelesi gittikçe gelişiyor. Geçtiğimiz haftalarda başta Kabil olmak üzere Herat, Nuristan ve diğer bölgelerde geniş halk hareketleri oldu. Geniş köylü yığınlarının yanı sıra Kabil Üniversitesi öğrencileri Kabil ve çevresindeki işçiler gösteriler grevler, boykotlar ve silahlı eylemlerle işgalci güçlere büyük zararlar verdiler.

Azgınca silahlanması ve saldırganlığıyla dünya halklarına gözdağı vermeye çalışan sosyal-emperyalistlerin ordusu, mazlum bir halkın direnişinin önünde geri adım atmaya başladı. Sosyal-emperyalistler Vietnam'da Amerikan emperyalistlerinin uğradığı yenilgiyle karşılaşacaklarından korkuyorlar. Gerici revizyonist propaganda "dost bir ülkeye yabancı müdahaleden korumaya geldik" demesine rağmen Afgan halkı günlük pratiğinde Brejnev'in dostluğunun ne olduğunu görüyor. Faşist işgalciler halkı uçaklar ve helikopterlerle bombalamakla kalmayıp, napalm da kullanıyorlar.

Öte yandan işçi sınıfı sayıca azlığına rağmen koyduğu eylemlerin etkinliğiyle yaşamı işgalciler için çekilmez hale getiriyor. Üniversite öğrencileri işgali protesto için genel boykotlar düzenliyor. Ve özellikle gittikçe daha fazla köylü silahlı mücadeleye katılıyor.

Direnişin gittikçe kitlesel bir nitelik almasıyla birlikte, devrimci-yurtsever güçlerin de direniş içindeki etkinliği artıyor. Amerika'ya dayanan gerici örgütlerin yüzünü açığa çıkarmaya çalışan devrimci yurtsever güçler geniş köylü kitleleriyle omuz omuza mücadele veriyorlar.

MEKSİKA

Köylülük yıkıma uğruyor

MEKSİKA BURJUVAZİSİ, KÖYLÜ HAREKETİNİ DURDURAMIYOR. TARIMSAL KESİMDE KÖYLÜLERİN MÜCADELESİ SONUCU BUGÜN SAYISIZ KÖYLÜ BİRLİĞİ KURULMUŞ DURUMDA.

Bütün yıldırma girişimlerine rağmen Meksika köylüsü toprağından vazgeçmeyi düşünmüyor. Mücadeleye onbinlerle, yüzbinlerle katılıyor.

Geçtiğimiz son haftalarda 40 bin topraksız köylü 150 bin hektarlık bir alanı kapsayan toprak işgallerini gerçekleştirdiler. Ordu birliklerinin müdahalesi sonucunda 500 köylü tutuklandı.

Yetmiş yıl önce başlatılan burjuva demokratik devrim sonucu 1917'de çıkarılan bir anayasa toprak reformunu öngörüyordu. Reform öncesi en iyi topraklara sahip olan toprak sahipleri, reform sırasında, topraklarını ailelerinin çeşitli bireyleri üzerinde göstererek topraklarını büyük çapta koruyabildiler. Dağıtılan topraklar küçük köylülere gene fazla bir şey getirmedi. Ülkede sayılara gittikçe artan plantajlar bir yandan gelişirken, verimsiz topraklarda üretim yapan ve kredi vb. yardımlardan en az yararlanan köylü kesimleri giderek topraklarını yitirmeye başladılar. Yalnızca 1975 yılında 165 bin köylü toprağını işleyemediğinden reform sonucu verilmiş toprak hakkını yitirdi ve tarım kapitalistlerinin topraklarında çalışmak zorunda kaldı.

Sahip olduğu küçük toprak parçasıyla geçinemeyen köylülerin büyük bir kısmı gündelikçi olarak ya da mevsimlik işçi olarak kapitalist tarım işletmelerinde çalışırken, 6 milyona varan sanayi proletaryasının yanı sıra, tarım proletaryası 3,5 milyonluk bir kitle ile ülkede dev bir güç oluşturmakta.

Ancak son yıllarda tarımda gerçekleştirilen rasyonalizasyon önlemleri, ülkede zaten 6 milyonu bulan işsiz sayısını daha da artmasını getirirken, tarım işçileri ve mülksüzleşen küçük köylüler geniş çapta toprak işgallerine geçerek haklarını talep ediyorlar. İşgalle. sırasında çıkan silahlı çatışmalar sonucu 1972'de 2 bin kişilik, 1976'da 400 kişilik katliamları gerçekleştiren Meksika burjuvazisi köylü hareketini gene de durduramıyor. Tarımsal kesimde köylülerin mücadelesi sonucu bugün sayısız köylü örgütleri ve köylü birlikleri kurulmuş durumda.

SOVYET EKONOMİSİ DE BUNALIM İÇİNDE KIVRANIYOR

Sovyetler Birliği'nde de tüm emperyalist dünya gibi ekonomik bunalım derinleşiyor. Silah sanayi dışında tüm sektörlerde, sanayide olsun, tarımda olsun, üretim düşüyor. Birçok alanda stoklar artıyor. Sovyet revizyonist burjuvazisi mal fazlasını kendi hegemonyası altındaki Doğu Avrupa ülkelerine satarak bunalımını hafifletmeye çalışıyor.

Tekelci devlet kapitalizmi Sovyetler Birliği'nin ekonomisinin çıkmazını derinleştiriyor. Sovyetler Birliği halkları özellikle ihtiyacı olan birçok malı bulamaz ya da karaborsadan çok yüksek fiyatlarla almak zorunda kalırken birçok alanda stoklar birikiyor, üretim düşüyor. Resmi rakamlara göre 1979'de üretimde % 5,7'lik bir artış hedeflenmişken bu rakam ancak % 3,5 oranında (*) gerçekleşebildi.

Bugün Sovyet ekonomisi gelişmiş teknik gerektiren kimya sanayii, elektronik sanayi gibi alanlarda batılı tekellerle rekabet edebilecek kapasitede değil. Bu yüzden birçok makinayı batılı emperyalistlerden ithal etmek durumundadır. Sovyetler Birliği, kimya sanayi alanında 1978'de 2,6 milyar dolarlık malı (1976'ya göre % 54 daha fazla), suni gübre üretiminde gereken maddelerin % 40'ını, polietilen, polyester iplik gibi sınai ürünler için gerekenin % 60—75'ini (**) ini batılı emperyalistlerden ithal etmek durumunda kalmıştır.

Dünyanın en büyük çelik üreticisi olan Sovyetlerin ürettiği çelik düşük vasıfta olması ve üretim tekniğinin geriliği sonucu büyük üretim kaybı olması nedeniyle Sovyetler yüksek nitelikteki çeliği ve buna dayanan malları batılı tekellerden alıyor. (Yeni olarak İtalyan IRI, Alman Mannesmann, Fransız Saint Gobain Pont—a—Mousson, Belçika Arbed gibi firmalarla milyarlarca dolarlık anlaşmalar yaptı.)

Yılda yaklaşık 300 bin pres, torna tezgahı gibi makinalar üreten Sovyetler, batılı emperyalistler karşısında rekabette zayıf düştüğünden bu alanda da stoklarını artırıyor. Aynı şekilde, konfeksiyon makinaları, pamuklu mallar, vb. alanlarda da stoklar hızla büyüyor.

Tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi Sovyetler Birliği'nde işletmeleri ilgilendiren kısa vadeli çıkarlardır, bürokrat burjuvazinin elde edeceği kârlardır. Bu yüzden tarımı islah edecek büyük yatırım gerektiren yollara gidilmemekte ve tarımda üretim açığı büyümektedir. Tarımda verimlilik hızla düşmektedir. Dünya Gıda Örgütü FAO'ya göre et açığı da artmaktadır. 1979'da 15,5 milyon ton olan et üretiminin bu yıl 14,2 milyon ton olması beklenmektedir.

Sovyetler Birliği içine düştüğü bunalımdan, emekçi kitleleri daha da yoksullaştırarak çıkmaya çalışmaktadır. O, aynı zamanda benzeri emperyalistler gibi elindeki stokları, batılı emperyalist ülkelerin pazarında rekabete giremediği düşük kalitedeki malları, kendi hegemonyası altındaki Doğu Avrupa'nın revizyonist ülkelerine, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki sömürge ve yarı-sömürgelere satınalmaları için dayatarak bunalımını hafifletmeye çalışıyor.

Şu gerçek bile Sovyet ekonomisinin bugünkü durumunu ortaya sermeye yetiyor: Hitler faşizmine karşı savaş sırasında sanayisinin yarıya yakını tahrip edilen, Sovyet insanını yitiren Stalin'in Sovyetler Birliği 1950'de dünyadaki toplam üretimin % 11,7'sini yaratırken, Brejnev'in Sovyetleri, 1980'de dünyadaki toplam üretimin ancak % 9,8'ini (***) yaratabiliyor.

(*) Bandeira Vermelha, S. 222/16.4.1980
(**) Wirtschaftswoche, S. 21/23.5.1980
(***) Kaynak: Birleşmiş Milletler

PORTEKİZ

Portekiz'de köylüler toprak devrimini savunuyor

Bilindiği gibi 1974 yılında Portekiz'deki köylü mücadelesi üst boyutlara ulaşmış, geniş çapta toprak işgalleri olmuştu. Egemen sınıflar, halkın aldığı hakları gasbetmek için onların haklarına karşı bir Anayasa çıkarmak istedilerse de, köylülerin aktif mücadelesi onların bu çabalarını boşa çıkarttı. Köylüler el koydukları topraklar üzerinde kendi kooperatiflerini kurmaya başladılar.

1975 sonrası ise, revizyonisler ve sosyal demokratlar hazırladıkları bir yasa ile köylülerin işgal ettikleri toprakları ellerinden almaya çalıştılar, toprak sahiplerine bedel ödemek zorunda olduklarını kabul ettirmeye çalıştılar. Ancak köylülerin tepkisi sonucu bu arzularına erişemediler.

Egemen sınıfların gözü bugün de köylülerin işgal etmiş olduğu topraklardadır. Bu nedenle köylüler işgal ettikleri toprakların kendi ellerinde kalmasının ancak kararlı bir mücadele sonucunda olacağını bilerek silahlarıyla topraklarını bekliyorlar. Gerçek haklarının bir devrimle kalıcı olabileceğini görüyorlar.

PERU

REFORM ALDATMACASINA KARŞI

Peru'da köylüler toprakları işgal ediyorlar

● PERU HALKI TOPRAK TALEBİNİN ANCAK DEVRİMLE GERÇEKLEŞECEĞİNİN BİLİNCİNDEDİR.

Son aylarda Peru'da köylülerin toprak işgalleri sonucu, ordu ile köylüler arasında silahlı çatışmalar meydana geldi. Geçen yılın aralık ayında gene toprak işgalleri sonucu çıkan çatışmada büyük bir köylü katliamına girişilmişti. 1979 Ağustosunda Cajamarca eyaletinde köylüler bir kooperatifin topraklarını işgal etmişler, çıkan çatışmalarda çok sayıda köylü öldürülmüştü. Güney Peru'da 5—15 Ekim 1979'da 10 bin köylü Antapampa kooperatiflerinin topraklarını işgal etmişti. Devletin Anti-garilla Birliklerinin giriştiği eylem sonucunda yüzlerce köylü tutuklanmış ve hapishanelerde işkenceye çekilmişti. 30 Mart'ta Puno'da meydana gelen çatışmalarda köylüler gene karşılarında ordu birliklerini bulmuşlardı. Bir yıl içinde toplam bin kişi tutuklanmış ve siyasi tutuklu olarak işkence tezgahlarına yatırılmıştır. Köylü topluluklarını toprak işgallerine götüren nedenleri açıklamak için köylülerin reform öncesi ve sonrası durumlarına bakmak yeterli olacaktır.

1968'de ordu bir darbeyle iktidarı ele geçirdikten sonra ülkede aldığı yeni faşist önlemlerin yanı sıra, tarım alanında da sözde bir toprak devrimi uygulamasına girişmişti. Peru kırsal alanının toplumsal yapısı reform öncesi diğer Latin Amerika ülkelerinden pek farklı değildi. Tarımda küçük köylüler çoğunluğu oluşturuyordu. Tüm tarımsal işletmelerin % 82,5'u 5 hektarlıktan az bir alanı kapsıyor ve Peru'da ekilebilir alanların % 5,5'ini oluşturuyordu. Buna karşılık 500 hektardan fazla bir araziye sahip olan toprak sahiplerinin %0 4'ü ise ekilebilir alanların % 75,9'una sahip bulunuyorlardı.

Köylülüğün yükselen toprak mücadelesi sonucunda faşist yönetim sözde bir toprak reformu uygulamak zorunda kaldı. Bazı topraklar toprak sahiplerinden alınarak köylülere tazminat ve borç karşılığında verildi. Küçük üreticilerin % 34'ü bu durumdan yararlanırken, diğerleri eski durumlarını sürdürdüler. Ancak reformdan yararlananların eski toprak sahiplerine ödemek zorunda oldukları büyük tazminatlar, onların durumlarının daha da kötüleşmesine neden oldu. Taban fiyatlarının sistemli bir şekilde düşük tutulması, tarımsal araç ve gereçlerde, gübrede vb. fiyatların artışı, kredilerin kesilmesi ve teknik yardımın sağlanmaması, bu köylülerin hızla iflasa gitmesine neden oldu.

Devlet kooperatiflerinde çalışan tarım proletaryası ise, en düşük ücretlerle en kötü şartlarda birçok sosyal güvenceden yoksun olarak çalıştırılıyor. Çoğu kez ücretleri birkaç ay sonra ödenerek, bu süre içinde biriken sermayenin işletilmesiyle kooperatiflerin yönetimine getirilen eski toprak sahiplerinin aşırı kârlar elde etmesini sağlıyor.

Peru halkı bugün artık egemen sınıfların yaptıkları toprak reformlarının kendilerinin daha da sömürülmesini getirdiğini görüyorlar ve toprak sorunun çözümünün ancak kendilerine gelecek vaat eden bir devrimle olanaklı olacağının bilincine varıyorlar.

ÇKP'nin yeni dostu: İTALYAN KP Nasıl Bir Partidir.

Geçtiğimiz aylarda revizyonist partiler arasında yeni dostluk ilişkileri kuruldu. Çin Komünist Partisi, İtalya Komünist Partisi'ni "şanlı, büyük bir Marksist-Leninist" parti olarak gördüğünü ilan etti. İtalya Komünist Partisi de Çin'in sosyal-emperyalist yolunu sosyalist olarak gördüğünü açıkladı. Batı emperyalizminin yakın destekçisi bu iki parti birbirine ama özellikle ÇKP, İtalya KP'ye övgüler düzdü. Resmi açıklamalarda aynı ülkülerde, aynı dünya görüşüne sahip olduklarını belirten iki parti, bundan böyle ittifaklarını güçlendireceklerini de açıkladılar.

İKP : Revizyonist Bir Parti

ÇKP'nin İtalya Komünist Partisi'ni "Marksist-Leninist" ilan etmesi boş bir safsatadır. İtalya KP'nin 25 yıllık teorisine ve pratiğine baktığımızda görürüz ki, onda işçi sınıfından yana bir şey kalmamıştır. Togliatti'nin Kruşçev'le birlikte 1956 lardan itibaren devlet, devrim, emperyalizm, haklı-haksız savaşlar, parti, vb. tüm temel sorunlarda Marksizm-Leninizmi inkar etmesi, tahrif etmesiyle birlikte İKP katıksız burjuva bir parti haline gelmiştir.

İtalyan revizyonizminin o dönemdeki şefi Togliatti, Kruşçev'in SBKP'ye egemen olmasıyla birlikte ve özellikle İKP'nin 1963'deki 10. Kongresinden itibaren, devrimin gerekliliğini reddetmiştir. O, sosyalist üretim ilişkilerinin bir sosyalist devrim ve proletaryanın devlet iktidarına gerek kalmaksızın tedrici olarak geliştirilebileceğini savunmakla işe başlamıştır. Başlangıçta "İtalyan yolu" diye tanımlanan bu revizyonist yol, giderek Avrupa kapitalizminin yarattığı koşulların bir ürünü olarak tanımlanmıştır. Şimdilerde ise Deng Siao-ping Avrupa'dan uzakta yaşadıkları için Avrupa komünizminin ne olduğunu tam anlayamadıklarını söyleyerek komiklikler yaparken, Berlinguer, Avrupa komünizminin yalnızca Avrupa için değil, tüm dünya için geçerli olan, evrensel bir tez olduğunu açıklamaktadır.

İKP : AET'nin, NATO'nun Destekçisi

Avrupa kapitalizmi İKP'ye göre "demokrasi ve özgürlüğü" yaratmıştır, bu yüzden Avrupa'da bugünkü emperyalist düzen değiştirilmeden sosyalizm kurulabilir. Aslında hangi açıdan bakılırsa bakılsın, İKP'de emperyalist burjuvazinin sömürüsüne karşı çıkan bir şey bulmak olanaksızdır. O, göklere çıkardığı İtalyan Anayasası temelinde, sosyalizmi (!) kurmak üzere önce II. Enternasyonalin kaşarlanmış burjuva partilerinden Sosyal Demokrat Partiyle ittifaka girmiş, daha sonra da Hıristiyan Demokratlarla ittifak için "tarihsel uzlaşma" çağrısında bulunmuştur.

İKP, bugün geldiği konum sayesinde Avrupa tekelci burjuvazinin haklı övgülerini almaktadır; çünkü o iktidara gelirse tekellere dokunmayacağını, NATO'ya bağlı kalacağını, Avrupa'daki ve İtalya'daki Amerikan üslerinin devamını ve güçlü bir birleşik Avrupa'yı, AET'yi savunmaktadır.

Uluslararası Komünist Birliğin Yıkıcısı : İKP

ÇKP'nin övgülerinin aksine İKP uluslararası komünist hareketin birliğinden yana olmamıştır. O, 1956'lardan beri proleter enternasyonalizmi yerine burjuvaziyle, emperyalizmle barış içinde birarada yaşamayı savunmaktadır. O, Kruşçev ve Tito'yla birlikte Stalin'e ve Marksist-Leninist partilere saldırmış ve Marksist-Leninist partiler içindeki revizyonist ve oportünistlere siyasi ve maddi destek vererek eski komünist partilerinin geriye dönüşüne yardımcı olmuştur.

İtalyan Tekelci Burjuvazinin Taze Gücü : İKP

Togliatti ve Berlinguer'in İKP'si, Kruşçev, Brejnev ve Deng Siao-ping'in övgülerine mazhar olan bu revizyonist parti, İtalyan tekelci burjuvazisinin taze, güvenilir gücüdür. Bugün İtalyan emperyalizminin dünya çapındaki bunalımından en derinden etkilenen emperyalist ülkelerden biridir. Halkın düzene karşı hoşnutsuzluğu ve güvensizliği milyonlarca işçinin katıldığı grevlerde ortaya çıkmaktadır. Oysa Avrupa tekelci burjuvazinin şimdiye kadar kullandığı sosyal demokrat partiler, II. Enternasyonal'in bu oportünist partileri, kitleler önünde eski etkinliklerini yitirmişlerdir. Bu partilerin tekelci burjuvaziyle hem siyasal, hem de sosyal yaşantı olarak bütünleştikleri çok açıktır ve bu partilerin suratındaki sol maske artık tümüyle sıyrılmıştır. İşte İKP, bu tarihsel koşullarda tekelci burjuvaziyi devrimden kurtarma iddasını taşımakta, onun taze gücü olmaktadır.

ÇKP ve İKP'nin birbirlerine "sosyalistliği" ve "kızıllığı" hakkında dil dökmeleri, kendi gerçek yüzlerini saklama gayretinden başka bir şey değildir.

Bu arada ÇKP'nin İtalyan revizyonist partisine karşı aldığı tavır Avrupa'daki Maocu partilerin birbiri peşi sıra çökmelerinin nedenleri konusunda oldukça önemli bir ipucu vermektedir.

Yüzyılı aşkın süredir bütün dünya işçilerinin dilinde

Paris Komünü'nün barikatlarında doğan ezgi ENTERNASYONAL

Bu Haziran'da, Fransız işçi-şair Eugene Pottier'in kaleme aldığı "Enternasyonal" şiirinin yazılışının 109. yılı doluyor. Bu 109 yıl içinde Enternasyonal dünyanın en çok okunan, en çok dile çevrilen marşı haline geldi. Yazarı ve bestekarı birer Fransız olmalarına rağmen o, Meksika'dan Endonezya'ya, Rusya'dan Güney Afrika'ya kadar bütün ülkelerin işçilerinin ortak marşı, parolası oldu.

Enternasyonal marşının yazarı bir Fransız işçi-şair olan Eugene Pottier'dir. Tüm yaşamı boyunca işçi sınıfının mücadelesinin yanında yer alan Pottier, 1871 in 18 Martında tarihin ilk işçi iktidarı kurulduğunda şiirleri ve silahıyla Paris Komününe katıldı. Eski dünyanın yıkılması ve tüm insanlığın özgürlüğü için "gökyüzünü fethe kalkan" yiğit Parisli işçilerin Komünü 28 Mayıs 1871'de yenilince Paris'i terk eden Pottier, Haziran 1871'de Enternasyonal'i kaleme aldı. Gıyabındaki ölüm kararına rağmen şiirleri ve türküleriyle işçi sınıfının davasını dile getiren Pottier 1887'de ölümüne dek Komün'ün ülküsüne sadık kaldı.

Bütün ülkelerde işçilerin ve emekçi kitlelerin sömürüye ve zulme karşı ayağa kalktığı günümüzde, Enternasyonal'in sözleri hâlâ güncelliğini koruyor. Revizyonistler. Paris Komününü, tarihin ilk işçi diktatörlüğünü burjuvazi için kabul edilebilir bir aziz efsanesi haline getirdiler. Enternasyonal, onların elinde bir geçit töreni marşı oldu.

Oysa, günümüzde, emperyalist ülkelerden, yarı sömürge, sömürgelere kadar bütün ülkelerin işçileri ve emekçileri yeniden barikatlarda yerlerini almaya başladılar. Onlar, revizyonistlerin pasifist çağrılarını ve engellerini yıkarak burjuvaziye başkaldırıyorlar. Paris Komünü, proleterlerin mücadelesinin ilham kaynağı oluyor. Ve Enternasyonal, bütün ülkelerin işçilerini Özgürlük ve Eşitlik için eski dünyayı yıkmaya çağırıyor; barikatların ardındaki milyonlarca emekçiyi tek bir ülkü etrafında birleştiriyor.

EUGENE POTTIER

(ÖLÜMÜNÜN 35. YILDÖNÜMÜ İÇİN)

V. I. Lenin

Geçtiğimiz yılın Kasımında ünlü işçi marşı *Enternasyonal'in* ("Uyan artık uykundan uyan, ey esirler dünyası") yazarı işçi-şair Eugene Pottier in ölümünün 25. yılıydı.

Bu marş bütün Avrupa dillerine ve diğer dillere çevrilmiştir. Bulunduğu ülke neresi olursa olsun, kaderi onu nereye sürüklerse sürüklesin, ülkesinden uzaklarda dilini bilmediği bir yerde ne kadar yabancılık duyarsa duysun, sınıf bilinçli bir işçi ünlü *Enternasyonal* marşıyla birçok arkadaş, birçok dost edinebilir.

Bütün ülkelerin işçileri, mücadelelerinin öncüsü olan işçi-şairin marşını tekrar ele almışlar ve onu işçi sınıfının bütün dünyaca söylenen marşı haline getirmişlerdir.

Bugün bütün ülkelerin işçileri Eugene Pottier'i saygı ile anıyorlar. Şairin karısı ve kızı hâlâ sağdır ve *Enternasyonal* yazarının tüm yaşamı boyunca çektiği aynı yoksulluğu çekiyorlar. Eugene Pottier, 4 Ekim 1816'da Paris'te doğmuştu. *Yaşasın Özgürlük* adlı ilk türküsünü 14 yaşındayken yazdı. 1848'de işçilerin burjuvaziye karşı giriştiği büyük mücadelede barikatlarda savaştı.

Pottier, yoksul bir ailenin çocuğuydu ve tüm yaşamı boyunca, ekmeğini önce ambalaj işçiliği sonra da kumaş baskıcılığı yaparak kazanan yoksul bir insan, bir proleter olarak kaldı.

1840'dan itibaren Fransa'daki bütün olaylara kavga türküleriyle tepkisini gösterdi. Bilinçsizleri bu türkülerle uyardı; işçileri birleşmeye bu türkülerle çağırdı; burjuvaziyi ve ülkedeki burjuva hükümetleri bu türkülerle kınadı.

Pottier, 1871'de Büyük Paris Komünü'ne milletvekili seçildi. 3600 seçmenin 3352'sinin oyunu aldı. Şair, Komün'ün, işçi sınıfının bu ilk hükümetinin tüm çalışmalarına katıldı.

Komün'ün çöküşü üzerine Pottier, önce İngiltere'ye sonra da Amerika'ya sığınmak zorunda kaldı. Ünlü *Enternasyonal* marşını 1871 Haziranında, diğer bir deyimle o kanlı Mayıs bozgunundan hemen sonra yazmıştır.

Komün ezilmiş, ama Pottier'in *Enternasyonal*'i Komün'ün düşüncelerini tüm dünyaya yaymıştır. Ve Komün şimdi her zamankinden çok daha canlıdır.

Pottier, 1876'da sürgündeyken, *"Amerikan işçilerinden Fransız işçilerine"* adlı bir şiir yazdı. Burada, işçilerin kapitalizmin boyunduruğu altında yaşamalarını, yoksulluklarını, kürek mahkumlarınkini andıran çalışmalarını, sömürülmelerini, davalarının yakında zafere ulaşacağına dair duydukları kesin güvenci yansıttı.

Pottier, Komün'den ancak dokuz yıl sonra Fransa'ya döndü ve hemen İşçi Partisi'ne girdi. İlk şiir kitabı 1884'de çıktı. 1887'de çıkan ikinci kitabı *Devrimci Türküler* adını taşıyordu.

İşçi şairin diğer türküleri ölümünden sonra yayınlandı.

8 Kasım 1887 günü, Parisli işçiler Pottier'in cenazesini kurşuna dizilen Komüncü'lerin gömüldüğü Pere-Lachaise mezarlığına götürdüler. Polis, işçilerin elindeki kızıl bayrağı almak için vahşice saldırdı. Cenazeye büyük bir kalabalık katılmıştı. Her yandan "Yaşasın Pottier" haykırışları yükseliyordu.

Pottier, yoksulluk içinde öldü. Ancak arkasında gerçekten ölümsüz bir anıt bıraktı. O, *türkülerle propaganda yapanların* en büyüklerinden biri oldu. İlk türküsünü bestelediğinde sosyalist işçilerin sayısı ancak onlarcaydı. Bugün ise on milyonlarca proleter, Eugene Pottier'in tarihsel marşını dilinden düşürmüyor.

Pravda Sayı 2
3 Ocak 1913

V.I.Lenin
Yapıtlar, C. 36. s. 223–224

OKUYUCULARIMIZDAN.

ZIT

Körpe vücut arayan
bir it sürüsü gibi, ağzı salyalı
sotalı kuytu köşelerde
kemirmek için bekleniliyor

Uşaklar yeminli
sonsuz kılmak için karanlığı...
—Yanmasın hürriyetin o korkunç meşalesi
koparılsın yakmaya cesaret eden eller—

Karşıda, karşı köşede
pırıl pırıl bir aydınlık içinde
uzanıp göğe dimdik
ant içiyor yumruklar...
"Yırtacağız karanlığı parmaklarımızla"

Karşı köşelerden uşaklar
seyrederken bu töreni
kızgın, hiddetli;
korkuyla dopdolu düşündükleri...
—Kimse aralamasın o kara perdeyi
sızmasın zifiri karanlığın göbeğine
doğan kızıl güneşin ışınları.
İsyanı doğurur çünkü—
Ve ardından
çarpık, çürük dişleri arasından
sanki sözleşmiş gibi söyleniyorlar
"kırmalı bu elleri"

Ağır ağır,
adım adım yürüyor karanlık düşmanları,
bilerek neye sevda duyduklarını
büyük hedeflerini haykırıyorlar sevdalarının

Hırs, coşku ve cesaret
kenetlenmiş ayak sesinde
her bir yumruk kenetli
tüm göğüsler hazır patlamaya...

—vurduğu yerden ses getiren
bir çelik balyoz olunmuş yekvücut—
Ve patladı işte isyan komutu
"İLERİ!"
Yılmamaya yemin edenler yürüyor
her adım atışta inliyor toprak...

AVNİ ÇAKAR
Çorlu Cezaevi

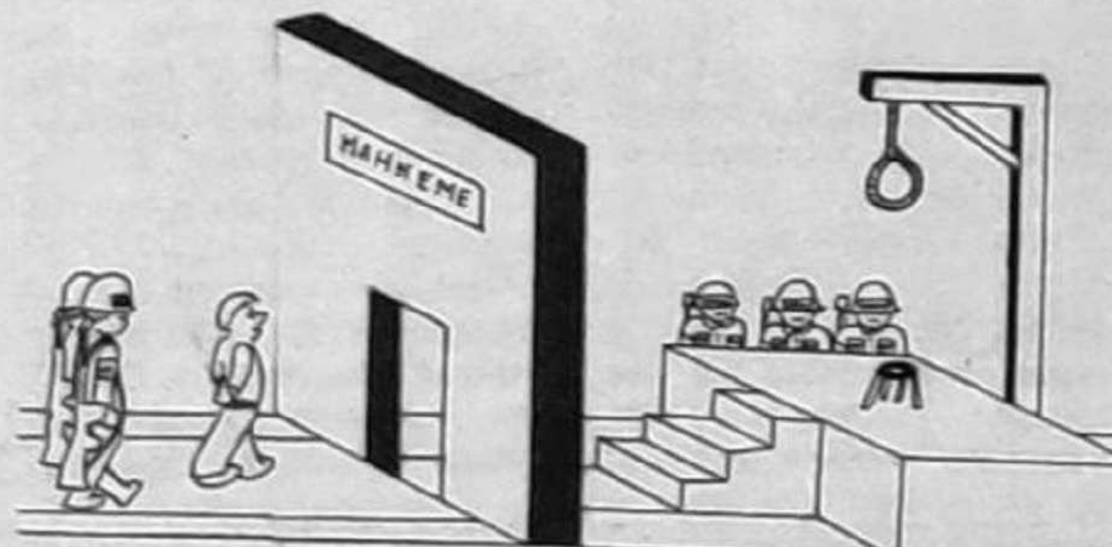
ODTÜ şenliklerindeki karikatür sergisi ilgiyle izlendi

1—31 Mayıs tarihleri arasında gerçekleştirilen ODTÜ 2. Uluslararası Sanat ve Kültür Şenliğinde ODTÜ Karikatür Klübü tarafından açılan sergi binlerce ziyaretçi tarafından ilgiyle izlendi.

30 Mayıs günü Ankara'da polis tarafından öldürülen Sinan Sümer'in anısına açılan sergide 70 civarında karikatür yer aldı. Karikatür Klübü yöneticilerinin verdiği bilgiye göre serginin hazırlanması faaliyetine çok sayıda ODTÜ öğrencisi katıldı.

Şenlik'te sergilenen karikatürlerin tamamı, işkence ve katliamları sergileyen, buna karşı halkın mücadelesini gösteren, ODTÜ öğrencilerinin sorunlarını irdeleyen yapıtlar oluşturuyordu. Sergide ayrıca "Erdal Eren'e verilen idam cezası kaldırılsın" başlıklı ve "Boğaziçi Üniversitesi Karikatür Klübü"nün karikatürlerinin sergilendiği iki köşe de yer aldı. Bir başka köşede ise Türkiye'de yayınlanan çeşitli mizah dergilerinde ve gazetelerde çıkan ve tipik burjuva ve burjuva-feodal ideolojiyi yansıtan karikatürler de sergilenerek eleştirildi. Bu eleştirilerle birlikte devrimci karikatür anlayışının nasıl olması gerektiği de ortaya konarak bazı olumlu örneklerle konu açılmaya çalışıldı.

ODTÜ Karikatür Klübünün sergisi Şenlik sırasında üç gün Kütüphane Sergi Salonunda, dört gün de ODTÜ yurtlarında sergilendi.

ODTÜ Şenliğinde Karikatür Klübü tarafından açılan sergide yer alan karikatürlerden iki örnek

İGD'li sosyal-faşistler: terörün ortakları

25 Mayıs 1980 günü Yeşildere Son Durakta YDGF üyesi Haldun Erkuş, İGD'li faşistlerce katledildi. Haldun Erkuş'un cenazesi 27 Mayıs günü yüzlerce emekçi ve gencin omuzunda Eşrefpaşa Camiine getirildi. Yol boyunca "Sıkıyönetime Hayır", "Kahrolsun Faşistler, Sosyal-faşistler", "Haldunlar Ölmez" sloganları atıldı. Dağılış başladığı sırada polis kitleye ateş açtı. 90 kişiyi gözaltına aldı.

29 Mayıs akşamı Haldun'un vurulduğu yerde bir gösteri düzenlendi. 500 emekçi ve gencin katıldığı yürüyüşün bitimine yakın, polis ve jandarma göstericilere saldırdı. Konuşma yapılacağı sırada mavi bir Renault içinden bir sivil polis ekibi otomatik silahlarla ateş açtı. 4 arkadaşımız yaralandı. Bir eve giren arkadaşımız Hasan Güzel'i polis, başına kurşun sıkarak öldürdü. Hasan Güzel YDGF üyesi emekçi bir gençti.

Bu olay bir kez daha polis ve jandarmayla, devrimcileri ihbar eden, onlara pusu kuran ve öldüren İGD'li sosyal-faşistlerin amaçlarının bir olduğunu göstermiştir.

İzmir'den Yurtsever Devrimci Gençler

Bir faşist kamp: İvriz Öğretmen Lisesi

Biz İvriz Öğretmen Lisesinden atılan, sürgün edilip okuyamayan ve tutuklanan öğrencileriz.. Artık biz de şanlı işsizler ordusunun birer neferi haline getirildik. Özgürlük dergimizi okuduk. Bundan sonra da okumaya ve okutmaya devam edeceğiz. Halkımıza açık olduğunu okuyunca daha da beğendik. İvriz Öğretmen Lisesinden 550 öğrencinin nasıl sokağa atıldığını anlatan mektubumuzu gönderiyoruz.

AP faşist hükümetinin işbaşına gelmesiyle birlikte İvriz Öğretmen Lisesinde sürgünler, kıyımlar ve faşist baskılar zirveye çıktı. Yatılı olan okulumuz faşistler için iyi bir kamp yeridir; bu nedenle bölgede "kurtarılacak" okulların en başında yer alıyordu. İkinci yarı yılının başlamasıyla birlikte okulun bütün yönetici ve öğretmenleri sürgün edildi. Faşistler tam kadro işe başladılar. Her gün 20 arkadaşımız karakola götürülüyordu. 24 Mart günü ÜGD'liler okula saldırdı, devrimci öğrencileri silahla yaraladılar. Okul 1,5 ay kapatıldı. Okul müdürü, yüzbaşı ve savcı olayı devrimcilerin üstüne yıktılar ve 150 kişi gözaltına alındı. Okul açıldığı gün 140 arkadaş sürgün edildi. 40'ı okuldan süresiz uzaklaştırıldı. Sürgün edilenlerimiz gittikleri yerlerden kovuldu. 800 kişilik mevcudu olan okulda şimdi 250 kişi kalmıştır. Bu 250 kişi de bugün okulu dörder beşer terk etmek zorunda kalıyorlar. Hapisteki arkadaşlarımızın eşyaları öğretmenler tarafından faşistlere verildi. Bunları. Milli Eğitim Müdürüne anlatmıyoruz, çünkü ayakları başa şikayet edemeyiz.

Biz İvriz Öğretmen Lisesinden atılan 550 öğrenci taştan doğmadık. Analarımızı, babalarımızı, akrabalarımızı ve dostlarımızı faşizme karşı bir yumruk yapmaya çalışıyoruz.

İvriz Öğretmen Lisesi
Anti-faşist Öğrencileri
Ereğli—Konya

Buca Lisesi'nde mücadele sürüyor

İlkin coşkuyla devrimci selamlarımızı iletiriz. Devrim yolunda mücadele edenlerin seslerini duyurabilecekleri, deney aktarımında bulunabilecekleri böyle bir gazetenin çıkması yüreğimizi sevinçle doldurdu.

Bizler İzmir Buca Lisesi öğretmenlerindeniz. Okulumuz 24 Aralık genel direnişine tüm öğrencisi öğretmeniyle katıldı. Bunun üzerine, reformist müdür Mustafa Aytekin görevden alındı, yerine faşist müdür Nail Ertürk geldi. Okul duvarlarına MHP amblemli tablolar asıldı, okul pansiyonu polis karargahı haline getirildi, öğrenciler sorgusuz sualsiz karakollara çekilip dövüldüler. 15—20 günlük sürelerle gözaltında tutuldular. Polis jandarma öğretmenler odasına, kantine kadar girmeye başladı, emniyet müdürü öğretmenlere eğitimle ilgili söylevler verdi. Ortaokul öğrencileri müdür odasında sorguya çekilerek manevi işkenceye tabi tutuldular. Dört yurtsever devrimci genç, yeni müdürün sosyal-faşist yardımcılarının da sayesinde, aylarca cezaevinde eğitimden uzak tutuldular. Ama yurdun her yerinde devrimcilerin sesi nasıl faşist baskılar karşısında kısılmadıysa bizim de kısılmadı. Faşist, sosyal-faşist, reformist bütün gericilerin çabalarına rağmen öğrenci öğretmen dayanışmasını gerçekleştirerek, Buca Lisesinde de mücadele edeceğiz.

Buca Lisesi öğretmenlerinden
Bir Grup

"Gazetenize eleştirim var"

"Gazetenizde yayınladığınız "Eleştirilerizi ve Önerilerinizi Bekliyoruz" yazınızdan dolayı benim de birkaç eleştirim olacak. Gazetenizde bazı eleştiriler yapıyorsunuz, örneğin "Demokrat" gazetesini eleştiriyorsunuz ya da "DİKEN"de olduğu gibi TİKP'yi eleştiriyorsunuz. Eleştiri yapılmasın demiyorum ama parçalamaktan çok birleştirici eleştiri yapılsın."

Şebinkarahisar'dan
Bir Yurtsever

Sayın Okuyucumuz.

Bize gönderdiğiniz mektupta, TİKP'yi, "Demokrat" gazetesini vb. eleştirdiğimizi belirtiyor, bunun anti-faşist birliği parçalayıcı bir tutum olacağını dile getiriyorsunuz.

Gazetemiz TİKP denilen karşı-devrimci güruhu teşhir ediyor. Çünkü bu gerici mihrak, "45 milyonun birliği" şiarı altında, ezilenleri ezenlerle, faşist zorbaları emekçi halkla "bütünleştirme" hayalleri yayıyor, "Anarşiyi önlemek" kisvesi altında AP, MSP gibi partilere işbirliği çağrıları yapıyor gericilerle yakınlaşmaya, ittifaklar kurmaya özel bir titizlik gösteren bu faşist çete bugüne kadar ona yakın devrimcinin kanını akıttı. Faşizme karşı mücadele eden bu insanları pusu kurarak katletti. Günlük gazetesinin sayfalarında emekçi halkın mücadelesini karalama, faşizme ve sermayeye karşı yükselen mücadeleyi "solcuların provokasyonu" olarak gösterme doğrultusunda sistemli bir faaliyet sürdürüyor. Halkımızın ve daha nice dünya halkının başına bela olan azgın Amerikan emperyalizminin artık "yumuşadığını", "eskisi gibi saldırgan olmadığını" vb. söylüyor ve bu emperyaliste karşı mücadeleyi sinsice bastırmaya çalışıyor. Bütün bunları, devrimcilerin sürekli teşhirleri sonucu, gittikçe kullanmakta güçlük çektiği "sol" bir maske takınarak yapıyor. Bu ve benzerlerinin maskelerini yırtmak, gerçek yüzlerini açığa çıkarmak, halkı aldatmalarını engellemek vazgeçilmez bir görevimizdir değil mi? Çünkü faşizme karşı mücadele, bu mücadeleyi dolaylı yollardan engellemeye yeltenenlere karşı da uyanıklığı gerektiriyor.

"Demokrat" gazetesine yaptığımız eleştiriye gelince. Biz bu günlük gazeteyi çıkaran insanları dostça eleştirdik, eleştirmeye devam edeceğiz. Çünkü özellikle şu son zamanlarda adamakıllı reformist, faşizme karşı uzlaşıcı bir konuma kaydılar. Faşizme karşı dayanaklarını, diktatörlüğe karşı gerçekten mücadele eden ve mücadelesi sürekli yükselen kitlelerin, emekçilerin, devrimcilerin arasında değil de, devlet kademelerinin, kurumlarının, temsilcilerinin kendi aralarındaki "çelişmeler"de arıyorlar. faşizmin koltuk değneği CHP'den medet umuyorlar, faşistleri faşistlere, işkencecileri işkencecilere, ayakları başa, başları ayaklara "şikayet" ediyor, onlardan "iyiniyet" "özveri" vb. beklediklerini yazıyorlar. Böyle boş hayaller yaymak tehlikelidir, hedefleri saptırmaya, kötüleri iyi göstermeye yardım eder, her gün o gazeteyi, devrimci ve doğru söyleyen bir ses bulmak için alan insanları yanıltır. Bu arkadaşlar yaptığımız eleştirileri ciddiyetle düşünür, hatalarını düzeltirlerse bundan faşizm zarar görür, halkımızsa kazançlı çıkar.

Sayın okuyucumuz ÖZGÜRLÜK, faşizme karşı halkın en geniş birliğinden yanadır. Ama bu birliğin faşizme karşı gerçekten mücadele eden, mücadelenin hedeflerini karartmayan ve çarpıtmayan, maskeli düşmanları içinde barındırmayan güçlerden oluşması gerektiğini düşünüyor. Tersi bir şey bir mücadele birliği değil, kendi kendimizi aldatmanın ve faşizme baştan yenik düşmenin aracı olabilir.

Eleştiri, öneri ve sorularınızı bekleriz.

ÖZGÜRLÜK'ten okuyucularımıza

Dağıtım sorunu

ÖZGÜRLÜK'ün her haftabaşı ülkenin dört bir yanında okuyucularımızın eline ulaşması dağıtım konusunda başlıca hedeflerimizden biri. Bu nedenle gazetemizin dağıtımı ülkenin en büyük dağıtım şirketlerinden biri tarafından gerçekleştiriliyor. Ancak yayına başladığımızdan bu yana okuyucularımızdan aldığımız çok sayıda mektup, telgraf dağıtımda birçok aksaklığın ortaya çıktığını gösteriyor.

Bu aksaklıkların bir kısmı bizden kaynaklandı. Bazı illerdeki satış durumunu dağıtım şirketine yanlış iletmemizden dolayı ilk sayılarda bu illere az sayıda gazete sevkedildi. Ama bu tür aksaklıklar kısa sürede düzeltildi ya da önümüzdeki birkaç hafta içinde düzeltilecek.

Dağıtım konusunda esas sorun siyasal baskılardan kaynaklanıyor. Bunlardan birincisi; bazı yerel bayilerin tutumu. Bazı illerin MHP'li ya da başka gerici ve faşist partilerin taraftarı başbayileri gazetemizin dağıtımını engellemek amacıyla ellerinden geleni yapıyorlar. Kısa süre öncesine kadar devrimci yayınların yüzlerle, binlerle satıldığı illerdeki bayiler "ÖZGÜRLÜK'ün sözkonusu illerde 5—10 adetten fazla satamayacağı" gerekçesiyle gazeteleri ana şirkete iade ediyorlar. Aynı şekilde ülkenin birçok bölgesindeki bayiler de ya siyasal eğilimlerinden dolayı, ya da sivil faşist çetelerin tehditleri sonucu gazetemizi tezgah altında tutarak gazetenin bayideki varlığını belli edecek davranıştan bile kaçınıyorlar.

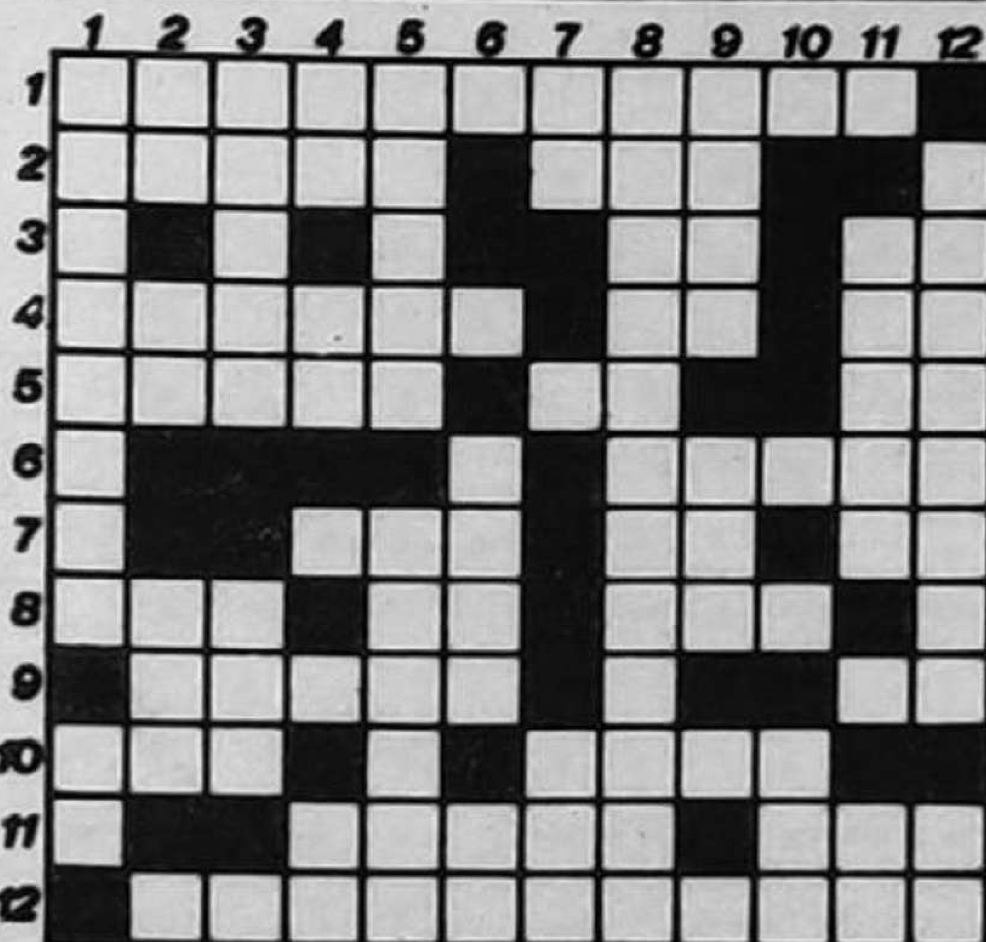
Dağıtım konusunda aksaklıkları ortaya çıkaran belli başlı nedenlerden biri de polisin ve diğer güvenlik güçlerin yasadışı tutumlarıdır. Bazı illerde polis, "ÖZGÜRLÜK'ün sıkıyönetim tarafından yasaklandığı veya mahkemece toplandığı" gerekçesiyle herhangi bir resmi yazı göstermeden ve tutanak tutmadan gazetelere el koyuyor.

Gazetemize gönderilen çok sayıda mektup ve telgrafta da gazetenin bazı illere geç ulaştığı bildiriliyor. Oysa ÖZGÜRLÜK ülkenin çok büyük bir bölümünde Pazartesi günleri satışa çıkıyor. Yalnızca Adana ve Adana taşrasında Salı sabahı piyasaya çıkıyor. Aynı şekilde yurtdışında da bellibaşlı merkezlerde hafta başında bayilerde olması gerekiyor.

Dağıtım sorununda çıkan zorlukları da halkımızın ve devrimcilerin desteği ile yeneceğimize inanıyoruz. Bu konuda gazetemize gelen mektuplar, telgraflar hatta okuyucularımızın yüzlerce kilometre yol katederek büromuza gelip dağıtımdaki aksaklıkları bize bildirmeleri bile daha şimdiden bunu kanıtlayan örneklerdir.

Devrimci selamlar.

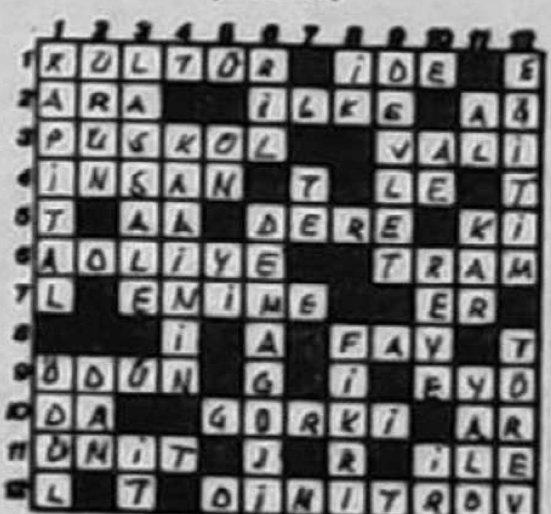
BULMACA

SOLDAN SAĞA: 1) Biricik bilimsel dünya görüşü, idealizmin karşıtı 2) Önem ya da değer bakımından gitgide yükselen bir sıra basamakların her biri—Kimyasal enerjiyi elektrik enerjisine çeviren aygıt 3) Bir harfin okunuşu—Fransızcanın kısaltılması 4) Sürekli—Bir besin maddesi—Bir hece 5) İlkel komünal toplumun dışında insanlığın yaşadığı bütün toplumsal sistemlerin temel ayrımı—Namus, iffet—Bir organ 6) Telefon alıcısı 7) Bir şeyin ufalanmışı—Bir nota—Bir yiyecek 8) Gizli polis örgütü—Bir cins cetvel—Komprador-feodal sistemin hükümetlerinin direktiflerini harfiyen uyguladığı mali sermaye kuruluşu 9) Roma'yı yakan imparator—Sözüne güvenilir mert kişi 10) Yakacak olarak kullanılan bir petrol ürünü—Bir işin yapılmasında sarfedilen güç, değeri yaratan 11) Yapıt—Başkaldıran, isyan eden 12) 6 Mayıs 1972'de idama mahkum edilen devrimci gençlik önderi

YUKARIDAN AŞAĞI 1) Bilimsel ve evrensel bir dünya görüşü, sosyalizmin teorisi ve felsefi bir sistem—Bir harfin okunuşu 2) Pişirilmiş yemek—Bir takı—Tersi birdenbire 3) Aşağılık, niteliği düşük—Sav 4) Bebeğe emir—Bir takı—Genişlik 5) Kaçma—Ölümün nedenini anlamak için cesedin açılması 6) Sınıflı toplumlardaki bir kesim—Çiğne anlamında bir emir 7) İktidardaki faşist parti—Fizikte bir birim 8) Serbest rekabetçi kapitalizm döneminde "eşitlik, özgürlük, adalet" sloganını öne süren burjuvazinin ideolojisi 9) Ulaştır anlamında bir emir — Olgunlaşmamış 10) Tersi mastar takısı 11) Tornacılıkta bir deliğin ağzını genişletmeye yarayan aygıt—Bir nota 12) Emeğinden başka satacak bir şeyi olmayan, modern sanayi işçisi—Çalışma, meşguliyet.

(Geçen haftaki bulmacanın) çözümü)

ÖZGÜRLÜK
Sahibi : A. Saran * Sorumlu Yazışleri Müdürü : R. Yücetürk * Yönetim yeri ve yazışma adresi : Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han No 25/14 Cağaloğlu — İSTANBUL * Abone Şartları : Yıllık 1000, 6 aylık : 500, 3 aylık 250 * Yurt dışı iki katıdır. * Basıldığı yer: Hürriyet Ofset Tesisleri * Baskı tarihi : 21 Haziran 1980 Genel dağıtım; Hürriyet dağıtım

ARKADAŞ İŞKENCELERE KARŞI SEN NE YAPIYORSUN?

Evet, sen işçi, emekçi, memur, aydın, öğretmen, kadın, erkek, genç, öğrenci arkadaş her gün biraz daha yaygınlaştırılan bu vahşete karşı ne yapıyorsun? Körpecik kardeşlerimiz, bacılarımız, emekçi arkadaşlarımız vahşice işkencelere çekiliyor. En insanlık dışı, en ahlaksız işkence yöntemleri uygulanıyor. Yeni işkence merkezleri kuruluyor, işkence için özel timler oluşturuluyor. Dağ gibi gençlerimiz, emekçi kardeşlerimizin işkencelerde katledildiğini duyuyoruz, görüyoruz.

İŞKENCEYE KARŞI MÜCADELE İNSANLIK GÖREVİDİR

Kendisine devrimciyim, demokratım diyen, insanım diyen her kimse bu vahşete karşı elinden geleni yapmak zorundadır. İşkencelere karşı mücadele etmek insanlık görevidir. İşkenceler karşısında sinersek, sesimizi yükseltmezsek, nasıl engelleyebiliriz bu vahşeti? İşkencelere dur diyebilmenin, yeni insanların işkenceye çekilmesini engelleyebilmenin işkence ile işlenen katliamlara yenilerinin eklenmesini durdurabilmenin işkencecilerden bir bir hesap sorulmasını sağlayabilmenin başka yolu yoktur. Eğer işkencelere karşı sesimizi yükseltmezsek, gücümüzü birleştirmezsek işkencelerin daha da yaygınlaşmasında, yüzlerce, binlerce yeni insanın işkenceye çekilmesinde, sakat bırakılmasında, hatta katledilmesinde bizim de sorumluluğumuz olmayacak mı? Gencecik insanlar işkencelere çekilirken, onlar insanlık onurunu, devrimcilik onurunu korumak için hücrelerde, işkence masalarında işkencecilere karşı direnirken, en insanlık dışı, en ahlaksız uygulamalara, acılara halka bağlılık ve geleceğe inançla göğüs gererken biz rahat oturabilir miyiz? Soura çevremizdeki insanların, işkence gören kardeşlerimizin yüzüne bakabilir miyiz?

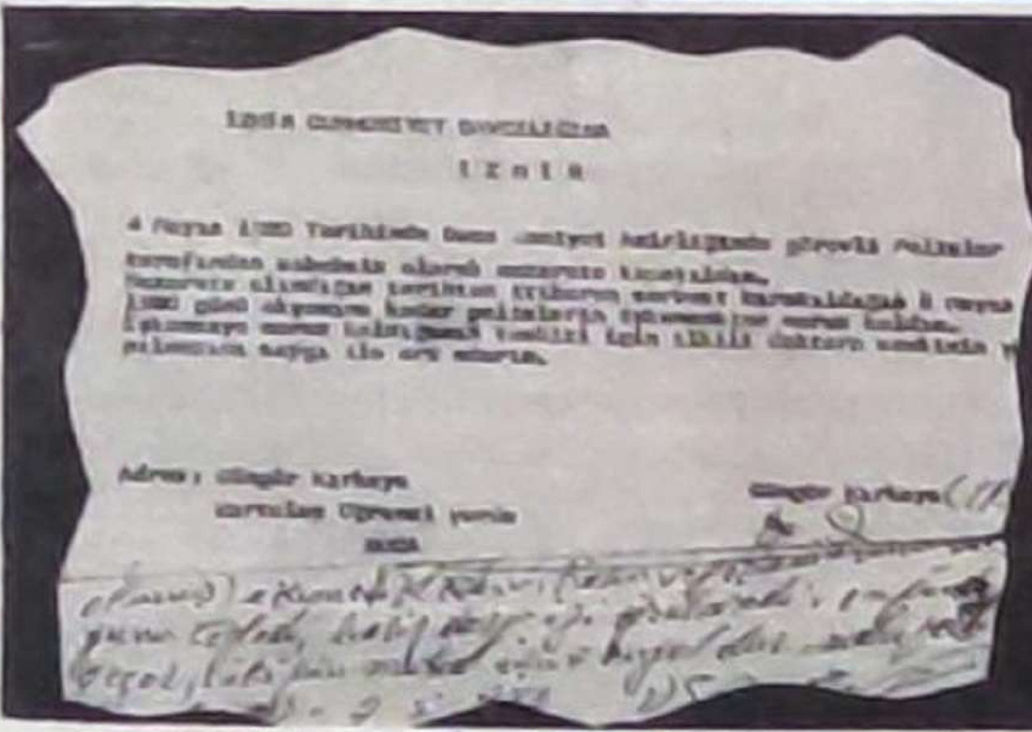
O halde;

İşkencelere karşı her yerde sesimizi yükseltelim. Güçlerimizi birleştirelim. İşkencelere herkesin karşı çıkması için çalışalım. Elimizden gelen her çalışmayı yaparak işkenceleri engellemeye çalışalım. Gözaltına alınanlarla dayanışmayı geliştirelim. İşkence olaylarını en geniş şekilde duyuralım. İşkenceleri belgeleyelim ve bunları kamuoyuna açıklayalım. İşkence yapılan yerleri ve işkencecilerin isimlerini herkese ilan edelim. Bugün, bütün gericiler işkencelerin üstünü örtmeye, işkencelerin duyurulmasını engellemeye, işkencelere karşı çıkan sesleri olduğu yerde boğmaya, duyurmamaya çalışıyorlar. Bunu işkenceyi sessizce daha da yaygınlaştırabilmek için yapıyorlar. Onların bu çabalarını boşa çıkaralım.

ÖZGÜRLÜK, ÜZERİNE DÜŞENİ YAPACAKTIR

İşçiler, köylüler, kadın ve erkek emekçiler, gençler çevrenizde duyduğunuz, tanık olduğunuz bütün işkence olaylarını mektupla veya büromuza gelerek ÖZGÜRLÜK'e anlatın. İşkencecilerin isimlerini, işkence yapılan yerleri, işkencenin belgelerini, işkence izlerinin resimlerini, doktor raporlarının ve diğer belgelerin fotokopilerini gazetemize iletin. Çevrenizde işkencelere karşı yapılan çalışmaları, işkence gören insanlarla ve yakınlarıyla yapılan konuşmaları veya onların işkenceler konusunda anlattıklarını bize iletin. Gazetemiz bunları en geniş şekilde duyurmak, tüm halka ulaştırmak için elinden geleni yapacaktır.

Güngör Kırkaya'nın İzmir Savcılığına başvurarak aldığı işkence gördüğünü belgeleyen rapor.

İZMİR'DEN GÜNGÖR KIRKAYA:

"İşkence edenlerin başında Buca Emniyet Amiri Güngör Tekinoktay ve komiser Ahmet Yücel vardı."

Buca Emniyet Amirliğinde iki gün süreyle işkence gören Güngör Kırkaya'nın yüzündeki işkence izleri

Güngör Kırkaya, 4 Mayıs 1980 günü gerekçesiz olarak gözaltına alındı. Buca Emniyet Amirliğinde görevli polisler tarafından iki gün süreyle işkencede tutuldu. Daha sonra mahkemeye çıkartılmadan serbest bırakılan Güngör Kırkaya, işkence gördüğünü İzmir Cumhuriyet Savcılığı tarafından bilirkişi tayin edilen Dr. Abdulkadir Arı tarafından verilen 7 Mayıs 1980 tarihli raporla belgeledi. Güngör Kırkaya gördüğü işkence ile ilgili olarak gazetemize şunları anlattı:

— Hangi gün ne gerekçe ile gözaltına alındınız?

— 4 Mayıs akşamı arkadaşımın evine gitmiştim. Biraz oturduktan sonra dışarı çıktık. Ev sarılmıştı. Aniden karşımıza namlularını bize doğrultan polisler çıktı. Bizi yeniden eve girdirdiler. Eve girince polislerin bir kısmı hemen sağı-solu karıştırmaya, dağıtmaya başladılar. Aynı anda diğer bir kısmı da yumruk, cop ve muştalarıyla üstümüze saldırdılar. Rastgele dövmeye başladılar. Bir yandan adice küfürler edip, bir yandan vuruyorlardı. Biraz sonra evde bir şey bulamayınca bizi arabaya attılar. Polis arabasının içinde rastgele yumruklamaya, tekmelemeye devam ettiler.

—Size işkence edenleri biliyor musunuz? Görseniz tanır mısınız?

— Evet. İşkence yapanların başında Buca Emniyet Amiri Güngör Tekinoktay ve komiser Ahmet Yücel vardı. Diğerlerini görsem tanırım.

— Karakolda işkence devam etti mi?

— Evet, hem de daha fazlasıyla... İkimizi de ayrı hücrelere koydular. Arkadaşımın ayaklarına, ellerine, vücuduna saatlerce coplarla, tekme ve yumruklarla vurdular. Arkadaşım tek bir ses, bir inilti bile vermiyordu. Sonra benim hücreme geldiler. Yine rastgele vurmaya başladılar. Karakolda da bize sürekli işkence yapan Güngör Tekinoktay ve Ahmet Yücel'di. Güngör Tekinoktay hem vuruyor, hem de "ağla, bağır" diyordu. Sessiz kaldıkça işkenceyi daha da artırıyordu. "Okulunuzda arkadaşlarınız kim? Eve kimler geliyordu? Tanıyor musun? vb." sorular soruyorlardı. Bazı resimler gösterip "bunları tanıyor musun?" sorusuna "Hayır" yanıtını aldıkça işkence yeniden başlıyordu.

Bir müddet sonra beni karakolun bodrum katına götürdüler. Burası karanlık bir kazan dairesiydi. Ellerimi duvara bağladılar. Emniyet Amiri yine yumruk, tekme, tokat vurmaya başladı. Ağıza alınmayacak adi küfürler ediyordu. Sarkıntılık yaptı. İğfal etmekle tehdit ediyordu. Sustukça, ya da her saldırısına gerekli cevabı aldıkça daha da saldırganlaşıyordu. Biraz sonra iğne işkencesi başladı. Hem sorularını soruyor, küfrediyor, hem de vücuduma iğne batırıyordu. Vücudum delik deşik olmuş kanlar akıyordu. Fakat yine de bağırmıyor, ses çıkarmıyordum. Sonra beni yeniden hücreye attılar. İki gün sonrasına kadar işkence böyle devam etti. 6 Mayıs öğle sonrası mahkemeye, savcıya çıkarmadan serbest bıraktılar. Serbest bırakmadan birkaç saat önce yüzümdeki morluklarını, şişliklerin izlerini yok etmek için tuzlu su, yoğurt, merhem sürmeye başladılar. Sürdürmemeye çalıştım.

İŞKENCEYİ GİZLEME ÇABALARI, İTİRAFLAR GERÇEKLER

"Çoğu kişi nezarette kendi kendine sağını solunu sigara ile yakmaktadır."

İçişleri Bakan Vekili Orhan Eren
(gazeteler)

"Ben duymadım. Bugüne kadar bana işkence olayı ile ilgili bilgi gelmedi."

İçişleri Bakan Vekili Orhan Eren
(8 Haziran—Gazeteler)

"Sanık yeniden emniyete götürülmek tehdidiyle As. Savcıya da önceki doğrulamasını yinelemiştir. Ancak As. Savcı, sanığın bileklerindeki açık yaraları ve işkence izlerini görmüş, bu sorgu tutanağına geçirdiği gibi huzurda da belirtmiştir."

Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi,
Selimiye—İstanbul,
Kayıt No: 1980/314, Karar no: 1980/23 Oz. 37

"İşkence benim dönemim dahil her dönemde uygulanmıştır."

Eski İçişleri Bakanı Korkut Özal
7 Haziran — Gazeteler

Son birkaç ayda işkencede ölen kişilerden bazıları:
Necdet Bozkurt İskenderun Emniyetinde, Hüseyin Karakuş Ankara'da, Recai Ünal 24 Mart'ta Adana'da, Recep Eşlik İstanbul—Küçükköy Emniyetinde. Yaşar Gündoğan İstanbul'da, Osman Mehmet Önsoy İstanbul'da gözaltına alınışının 17. gününde.